

EES-viðbætur

ISSN 1022-9337

Nr. 31

við Stjórnartíðindi EB

8. árgangur

14.6.2001

I EES-STOFNANIR

1. EES-ráðið

2. Sameiginlega EES-nefndin

2001/EES/31/01	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 1999/5/EB frá 9. mars 1999 um fjarskiptabúnað og endabúnað til fjarskipta og gagnkvæma viðurkenningu á samræmi þeirra.	1
2001/EES/31/02	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 823/2000 frá 19. apríl 2000 um beitingu 3. mgr. 81. gr. sáttmálans gagnvart tilteknum flokkum samninga, ákvarðana og samstilltra aðgerða milli áætlunarskipafélaga (skipafélagasamtaka)	20
2001/EES/31/03	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/99/EB frá 15. desember 1999 um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 80/1269/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi vélarafl vélknúinna ökutækja	27
2001/EES/31/04	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/100/EB frá 15. desember 1999 um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 80/1268/EBE um koldíoxíðútblastur og eldsneytiseyðslu vélknúinna ökutækja.	31
2001/EES/31/05	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/101/EB frá 15. desember 1999 um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 70/157/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um leyfilegt hljóðstig og útblásturskerfi vélknúinna ökutækja	36
2001/EES/31/06	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/102/EB frá 15. desember 1999 um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 70/220/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir gegn loftmengun frá vélknúnum ökutækjum	38
2001/EES/31/07	Tilskipun ráðsins 1999/86/EB frá 11. nóvember 1999 um aðlögun að tækniframförum á tilskipun 76/763/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi farþegasæti í landbúnaðardráttarvélum á hjólum	46
2001/EES/31/08	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/75/EB frá 22. júlí 1999 um breytingu á tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/45/EB um sérstök hreinleikaskilyrði fyrir litarefni til notkunar í matvælum	48
2001/EES/31/09	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 96/84/EB frá 19. desember 1996 um breytingu á tilskipun 89/398/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfaði	51
2001/EES/31/10	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 96/4/EB frá 16. febrúar 1996 um breytingu á tilskipun 91/321/EBE um ungbarnablöndur og stoðblöndur	53

2001/EES/31/11	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 1999/41/EB frá 7. júní 1999 um breytingu á tilskipun 89/398/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfæði	58
2001/EES/31/12	Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 1999/50/EB frá 25. maí 1999 um breytingu á tilskipun 91/321/EBE um ungbarnablöndur og stoðblöndur	60
2001/EES/31/13	Reglugerð ráðsins (EB) nr. 1804/1999 frá 19. júlí 1999 um viðbót við reglugerð (EBE) nr. 2092/91 um lífræna framleiðslu landbúnaðarafurða og merkingar þar að lútandi á landbúnaðarafurðum og matvælum þannig að hún taki til búfjárframleiðslu	63
2001/EES/31/14	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 1999/217/EB frá 23. febrúar 1999 um samþykkt skráar yfir bragðefni, sem eru notuð í eða á matvælum, til beitingar reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 2232/96 frá 28. október 1996.	91
2001/EES/31/15	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 2385/1999 frá 10. nóvember 1999 um breytingu á I., II. og III. viðauka reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 2377/90 þar sem mælt er fyrir um sameiginlega aðferð til að ákvarða hámarks magn leifa dýralýfja í matvælum úr dýraríkinu.	228
2001/EES/31/16	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 2393/1999 frá 11. nóvember 1999 um breytingu á I., II. og III. viðauka reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 2377/90 þar sem mælt er fyrir um sameiginlega aðferð til að ákvarða hámarks magn leifa dýralýfja í matvælum úr dýraríkinu.	232
2001/EES/31/17	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 1999/511/EB frá 7. júlí 1999 um sameiginlega tæknilega reglugerð um tengikröfur vegna rásaskiptra háhraðagagnaflutninga (HSCDS) í farsímum með fleiri en eitt tímahólf	236
2001/EES/31/18	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 1999/34/EB frá 10. maí 1999 um breytingu á tilskipun ráðsins 85/374/EBE um samræmingu á lögum og stjórnsýslufyrirmælum í aðildarríkjnum vegna skaðsemisábyrgðar á gölluðum vörum	239
2001/EES/31/19	Ályktun ráðsins 1999/C 222/01 frá 19. júlí 1999 um ástand flugumferðartafa í Evrópu . .	241
2001/EES/31/20	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2000/40/EB frá 16. desember 1999 um vistfræðilegar viðmiðanir er veita á umhverfismerki bandalagsins fyrir ísskáp	242
2001/EES/31/21	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2000/45/EB frá 17. desember 1999 um vistfræðilegar viðmiðanir er veita á umhverfismerki bandalagsins fyrir þvottavélur	247
2001/EES/31/22	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 1617/1999 frá 23. júlí 1999 þar sem mælt er fyrir um nákvæmar reglur um framkvæmd reglugerðar ráðsins (EB) nr. 2494/95 með tilliti til lágmarksstaðla varðandi meðferð trygginga í samræmdri vísitölu neysliverðs og um breytingu á reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 2214/96	252
2001/EES/31/23	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 1749/1999 frá 23. júlí 1999 um breytingu á reglugerð (EB) nr. 2214/96 varðandi undirvísitölur í samræmdri vísitölu neysliverðs . .	254
2001/EES/31/24	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 1999/622/EB, KBE, frá 8. september 1999 um meðferð á endurgreiðslum virðisaukaskatts til ógjaldskyldra eininga og gjaldskyldra eininga vegna starfsemi sem nýtur undanþágu, að því er varðar framkvæmd tilskipunar ráðsins 89/130/EBE, KBE um samræmingu skýrslugerðar um verga þjóðarframleiðslu á markaðsvirði	284
2001/EES/31/25	Reglugerð ráðsins (EB) nr. 2166/1999 frá 8. október 1999 þar sem mælt er fyrir um nákvæmar reglur um framkvæmd reglugerðar ráðsins (EB) nr. 2494/95 með tilliti til lágmarksstaðla varðandi meðferð á vörum á heilbrigðissviði, fræðslusviði og sviði almannatrygginga í samræmdri vísitölu neysliverðs	285

EES-STOFNANIR

SAMEIGINLEGA EES-NEFNDIN

2001/EES/31/01

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 1999/5/EB

frá 9. mars 1999

um fjarskiptabúnað og endabúnað til fjarskipta og gagnkvæma viðurkenningu á samræmi þeirra(*)

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFU,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 100. gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar⁽¹⁾,

með hliðsjón af álit efnahags- og félagsmálanefndarinnar⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum⁽³⁾, á grundvelli sameiginlegs texta sátta-nefndarinnar frá 8. desember 1998,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Þráðlaus búnaður og endabúnaður til fjarskipta eru veigamikill hluti af fjarskiptamarkaðinum sem er lykilatriði í efnahagslífi innan bandalagsins. Tilskipanir sem gilda um endabúnað til fjarskipta hafa ekki lengur svigrúm fyrir breytingar sem fyrirhugaðar eru í geiranum vegna nýrrar tækni, markaðsþróunar og löggjafar um fjarskiptanet.
- 2) Í samræmi við dreifðisregluna og meðalhófsregluna, sem um getur í 3. gr. b í sáttmálanum, geta aðildarríkin ekki náð því markmiði nægilega vel að mynda einn opinn samkeppnismarkað og því er bandalagið betur í stakk búið til þess. Þessi tilskipun gengur ekki lengra en nauðsynlegt er til að ná því markmiði.
- 3) Aðildarríkin geta borið fyrir sig 36. gr sáttmálans til að útiloka suma flokka búnaðar frá þessari tilskipun.
- 4) Í tilskipun 98/13/EB⁽⁴⁾ er steipt saman ákvæðum varðandi endabúnað til fjarskipta og búnað gervihnattajarðstöðva, þar

á meðal ráðstöfunum til gagnkvæmrar viðurkenningar á samræmi þeirra.

- 5) Verulegur hluti markaðarins fyrir þráðlausan búnað er utan gildissviðs þeirrar tilskipunar.
- 6) Búnaður sem þjónar tvennum tilgangi er háður reglum bandalagsins um eftirlit með útflutningi sem eru settar fram í reglugerð ráðsins (EB) nr. 3381/94⁽⁵⁾.
- 7) Með tilliti til hins breiða gildissviðs þessarar tilskipunar er nauðsynlegt að skilgreina hugtökin „þráðlaus búnaður“ og „endabúnaður til fjarskipta“ á nýjan leik. Í reglakerfi, sem miðar að því að koma á einum markaði fyrir þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta, þarf að gera ráð fyrir því að þróun í fjárfestingum, framleiðslu og sölu geti orðið samstíga tækni- og markaðsþróun.
- 8) Með hliðsjón af vaxandi mikilvægi endabúnaðar til fjarskipta og fjarskiptaneta fyrir þráðlausar sendingar, við hliðina á línutengdum búnaði, skulu allar reglur um framleiðslu, markaðssetningu og notkun á þráðlausum fjarskiptabúnaði og endabúnaði til fjarskipta ná yfir báða flokka slíks búnaðar.
- 9) Í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/10/EB frá 26. febrúar 1998 um fjálsan aðgang að netum (ONP) fyrir talsmáþjónustu og altæka fjarskiptaþjónustu í samkeppnisumhverfi⁽⁶⁾ er þess farið á leit við innlend eftirlitsyfirvöld að þau sjái til þess að birtar verði nákvæmar upplýsingar um tækniforskriftir skilflata fyrir netaðgang til að tryggja samkeppnishæfan markað fyrir framboð á endabúnaði.
- 10) Markmið tilskipunar ráðsins 73/23/EBE frá 19. febrúar 1973 um samhæfingu laga aðildarríkja um rafföng sem notuð eru innan ákveðinna spennumarkna⁽⁷⁾ nægja til að ná yfir þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta en gilda ekki um lægri spennu.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 91 7.4.1999, bls. 10, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 48/2000 frá 31. maí 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsanna nr. 42, 21.9.2000, bls. 1.

(¹) Stjtið. EB C 248, 14.8.1997, bls. 4.

(²) Stjtið. EB C 73, 9.3.1998, bls. 10.

(³) Álit Evrópuþingsins frá 29. janúar 1998 (Stjtið. EB C 56, 23.2.1998, bls. 27), sameiginleg afstaða ráðsins frá 8. júní 1998 (Stjtið. EB C 227, 20.7.1998, bls. 37) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 6. október 1998 (Stjtið. EB C 328, 26.10.1998, bls. 32). Ákvörðun ráðsins frá 25. janúar 1999 og ákvörðun Evrópuþingsins frá 10. febrúar 1999.

(⁴) Stjtið. EB L 74, 12.3.1998, bls. 1.

(⁵) Stjtið. EB L 367, 31.12.1994, bls. 1.

(⁶) Stjtið. EB L 101, 1.4.1998, bls. 24.

(⁷) Stjtið. EB L 77, 26.3.1973, bls. 29. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 93/68/EBE (Stjtið. EB L 220, 30.8.1993, bls. 1).

- 11) Kröfur um vernd í tengslum við rafsegulviðssamhæfi, sem settar eru fram í tilskipun ráðsins 89/336/EBE frá 3. maí 1989 um samræmingu laga aðildarríkjanna um rafsegulviðssamhæfi ⁽¹⁾, nægja til að ná yfir þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta.
- 12) Í lögum bandalagsins er kveðið á um að hindranir á frjálsum vöruflutningum innan bandalagsins, vegna þess að lög einstakra landa um markaðssetningu vara eru mismunandi, séu einungis réttlætanlegar, þegar kröfur einstakra landa eru nauðsynlegar og réttmætar. Samhæfing laga skal því takmarkast við þau ákvæði sem nauðsynleg eru til að uppfylla grunnkröfur um þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta.
- 13) Grunnkröfurnar, sem gilda um tiltekinn flokk þráðlauss fjarskiptabúnaðar og endabúnaðar til fjarskipta, skulu miðast við eðli og þarfir þess flokks búnaðar. Beita skal þessum kröfum af dómgreind til að hamlar ekki tækninýjungum eða því að komið sé til móts við efnahagslegar þarfir hins frjálsa markaðar.
- 14) Gæta skal þess að þráðlaus búnaður og endabúnaður til fjarskipta hafi ekki í för með sér ónauðsynlega hættu á heilsutjóni.
- 15) Fjarskipti eru mikilvæg fyrir velferð og störf fatlaðs fólks sem er verulegur og vaxandi hluti af íbúum Evrópu. Þráðlaus búnaður og endabúnaður til fjarskipta ætti því, þegar við á, að vera hannaður á þann hátt að fatlaðir geti notað hann óbreyttan eða með því að breyta honum aðeins lítillega.
- 16) Þráðlaus búnaður og endabúnaður til fjarskipta getur verið útbúinn með tilteknum aðgerðum sem nota þarf í neyðarþjónustu.
- 17) Hugsanlega þarf að bæta einhverjum aðgerðum við í þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta til að koma í veg fyrir að persónuupplýsingar um notendur og áskrifendur séu misnotaðar og til að tryggja vernd einkalífsins og/eða til að koma í veg fyrir svik.
- 18) Í sumum tilvikum getur samvirkni við annan búnað um net verið nauðsynleg, í skilningi þessarar tilskipunar,
- og tenging við skilfleti af rétttri gerð alls staðar í bandalaginu.
- 19) Þess vegna skal vera hægt að ákveða og bæta við sérstökum grunnkröfum um vernd notenda, aðgerðum fyrir fatlaða notendur, aðgerðum fyrir neyðarþjónustu og /eða aðgerðum til að koma í veg fyrir svik.
- 20) Viðurkennt er að valfrjáls kerfi vottunar og merkinga, sem neytendasamtök, framleiðendur, rekstraraðilar og aðrir sem hafa áhrif í atvinnugreininni þróa, stuðla að gæðum á samkeppnismarkaði og eru gagnleg leið til að bæta tiltrú neytandans á framleiðsluvörum og þjónustu í fjarskiptum. Aðildarríkin geta stutt slík kerfi. Slík kerfi skulu vera í samræmi við samkeppnisreglur sáttmálans.
- 21) Koma skal í veg fyrir að þjónusta til annarra en þeirra sem nota þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta skerðist. Framleiðendur endabúnaðar skulu smíða búnaðinn á þann hátt að net verði ekki fyrir skemmdum og valdi slíkrar skerðingu þegar búnaðurinn er notaður við venjuleg rekstrarskilyrði. Þeir sem starfrækja net skulu byggja þau upp á þann hátt að framleiðendur endabúnaðar neyðist ekki til að gera óréttmætar ráðstafanir til að koma í veg fyrir skemmdir á netum. Fjarskiptastaðlastofnun Evrópu (ETSI) skal taka tilhlýðilegt tillit til þessa markmiðs er hún þróa staðla varðandi almenn net.
- 22) Tryggja skal skilvirka notkun tíðnisviðs fyrir þráðlausar sendingar til að komast hjá skaðlegum truflunum. Hvetja skal til sem skilvirkastar og tækni-legastar notkunar á takmörkuðum auðlindum eins og tíðni fyrir þráðlausar sendingar.
- 23) Samhæfðir skilfletir milli endabúnaðar og fjarskipta-neta stuðla að því að efla samkeppnismarkaði bæði fyrir endabúnað og netþjónustu.
- 24) Þó skulu þeir sem starfrækja almenn fjarskiptanet eiga möguleika á að ákveða sjálfir tæknilega eiginleika skilflata sinna, með fyrirvara um samkeppnisreglur sáttmálans. Í samræmi við það skulu þeir birta áreiðanlegar og viðeigandi tækniforskriftir fyrir slíka skilfleti svo að framleiðendur geti hannað endabúnað til fjarskipta sem uppfyllir kröfur þessarar tilskipunar.

⁽¹⁾ Stjtuð. EB L 139, 23.5.1989, bls. 19. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 93/68/EBE.

- 25) Meginreglan um jafna og gagnsæja meðferð án mismununar á öllum tækniforskriftum sem fela í sér fyrirmæli er þó ákveðin í samkeppnisreglum sáttmáls og tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 88/301/EBE frá 16. maí 1988 um samkeppni á mörkuðum fyrir notendabúnað til fjarskipta ⁽¹⁾. Þess vegna er það hlutverk bandalagsins og aðildarríkjanna, í samráði við aðila úr atvinnulífinu, að sjá til þess að lagaramminn um þessa tilskipun sé réttlátur.
- 26) Það er hlutverk evrópsku staðlastofnananna, einkum ETSI, að tryggja að samhæfðir staðlar séu uppfærðir á viðeigandi hátt og settir fram þannig að þeir verði ekki mistúlkaðir. Viðhald, túlkun og framkvæmd samhæfðra staðla er mjög sérhæft svið sem verður sífellt flóknara tæknilega. Þessi verkefni krefjast virkrar þátttöku sérfræðinga úr atvinnulífinu. Í sumum tilvikum getur verið nauðsynlegt að hraða túlkun eða leiðréttingum á samhæfðum stöðlum meira en hægt er með venjulegri málsmeðferð evrópskra staðlastofnana, sem starfa í samræmi við tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/34/EB frá 22. júní 1998 sem setur reglur um tilhögun upplýsingaskipta vegna tæknilegra staðla og reglugerða, og á reglum um þjónustu upplýsinga-samfélagsins ⁽²⁾.
- 27) Það er í þágu almennings að hafa samhæfða staðla innan Evrópu í tengslum við hönnun og framleiðslu á þráðlausum búnaði og endabúnaði til fjarskipta. Sé farið eftir slíkum samræmdum stöðlum er gert ráð fyrir að samræmis við grunnkröfur sé gætt. Nota má aðrar aðferðir til að sýna fram á að samræmis við grunnkröfurnar sé gætt.
- 28) Þegar úthlutað er kennimerki fyrir flokk búnaðar skal byggja á sérfræðiþekkingu samtaka póst- og síma-stjórna í Vestur-Evrópu (CEPT)/Evrópunefndar um þráðlaus fjarskipti (ERC) og viðkomandi evrópskra staðlastofnana á sviði þráðlausra sendinga. Hvetja skal til samstarfs við þessa aðila á öðrum sviðum eftir því sem unnt er.
- 29) Til að gera framkvæmdastjórninni kleift að fylgjast á skilvirknan hátt með markaðnum skulu aðildarríkin veita viðeigandi upplýsingar um tegundir skilflata, ófullnægjandi eða ranga beitingu samræmdra staðla, tilkynnta aðila og eftirlitsyfirvöld.
- 30) Tilkynntir aðilar og eftirlitsyfirvöld skulu skiptast á upplýsingum um þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta með það fyrir augum að hafa skilvirkir eftirlit með markaðnum. Í slíku samstarfi skal nota rafeindabúnað eins mikið og unnt er. Slíkt samstarf skal einkum gera landsyfirvöldum kleift að afla upplýsinga um þráðlausan búnað sem er settur á markað á yfirráðasvæði þeirra og starfar á tíðnisviði sem er ekki samhæft innan bandalagsins.
- 31) Framleiðendur skulu tilkynna aðildarríkjunum um það ef þeir hyggjast setja þráðlausan búnað á markað sem starfar á tíðnisviði þar sem notkun er ekki samræmd alls staðar í bandalaginu. Aðildarríkin þurfa því að ákveða málsmeðferð fyrir slíka tilkynningu. Málsmeðferðin skal miðast við rétt hlutföll og með henni skal ekki aukið við þá samræmismatsaðferð sem kveðið er á um í IV. og V. viðauka. Æskilegt er að málsmeðferð við tilkynningar sé samhæfð og helst framkvæmd með rafrænum aðferðum og „einnarviðkomuadferð“.
- 32) Leyfa skal að þráðlausum búnaði og endabúnaði til fjarskipta, sem uppfyllir viðkomandi grunnkröfur, sé dreift óhindrað. Leyfa skal að slíkur búnaður sé tekinn í notkun í samræmi við fyrirhugaðan tilgang. Til að fá að taka búnað í notkun getur þurft leyfi til að nota tíðnisvið fyrir þráðlausar sendingar og til að veita viðkomandi þjónustu.
- 33) Á kaupstefnum, sýningum, o.s.frv. skal vera hægt að sýna þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta sem er ekki í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar. Hins vegar skulu þeir sem eiga hagsmuna að gæta fá skýrar upplýsingar um að slíkur búnaður sé ekki í samræmi við ákvæði og ekki megi selja hann í því ástandi. Aðildarríki geta takmarkað að slíkur þráðlaus búnaður sem er til sýnis sé tekinn í notkun, þar á meðal að kveikt sé á honum, af ástæðum sem tengjast skilvirkri og réttri notkun tíðnisviðsins fyrir þráðlausar sendingar, til að komast hjá skaðlegum truflunum eða vegna mála sem snerta almannaeilbrigði.
- 34) Tíðni fyrir þráðlausar sendingar er úthlutað í hverju landi fyrir sig og að svo miklu leyti sem hún hefur ekki verið samhæfð hafa aðildarríkin áfram einkarétt á henni. Nauðsynlegt er að setja öryggisákvæði sem veitir aðildarríkjunum, í samræmi við 36. gr.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 131, 27.5.1988, bls. 73. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 94/46/EB (Stjtið. EB L 268, 19.10.1994, bls. 15).

⁽²⁾ Stjtið. EB L 204, 21.7.1998, bls. 37. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 98/48/EB (Stjtið. EB L 217, 5.8.1998, bls. 18).

sáttmálans, leyfi til að banna, takmarka eða taka af mörkuðum sínum þráðlausan búnað sem hefur valdið eða ástæða er til að ætla að muni valda skaðlegum truflunum. Truflanir á tíðni fyrir þráðlausar sendingar, sem er úthlutað í hverju landi fyrir sig, eru nægileg ástæða fyrir aðildarríki til að gera öryggisráðstafanir.

- 35) Framleiðendur bera ábyrgð á skemmdum af völdum gallaðs búnaðar samkvæmt ákvæðum tilskipunar ráðsins 85/374/EBE ⁽¹⁾. Allir þeir sem flytja inn búnað í bandalaginu til endursölu í fyrirtæki sínu bera ábyrgð samkvæmt þessari tilskipun en það hefur þó ekki áhrif á ábyrgð framleiðanda. Framleiðandinn, viðurkenndur fulltrúi hans eða einstaklingur, sem annast markaðssetningu búnaðarins í bandalaginu, er skaðabótaskyldur samkvæmt ákvæðum laga aðildarríkjanna um skaðabætur samkvæmt samningum eða utan samninga.
- 36) Ráðstafanir, sem aðildarríkjum eða framkvæmdastjórninni ber að gera þegar búnaður, sem lýst hefur verið yfir að samrýmist ákvæðum þessarar tilskipunar, veldur alvarlegu tjóni á neti eða skaðlegum rafsegultruflunum, skulu ákvarðaðar í samræmi við almennar meginreglur í bandagsslögum, einkum hlutlægni-, meðalhófs- og jafnræðisregluna.
- 37) Ráðið samþykkti, 22. júlí 1993, ákvörðun 93/465/EBE um aðferðareiningar fyrir mismunandi þrep samræmismatsins og reglur um áfestingu og notkun CE-samræmismerkja sem fyrirhugað er að nota í tilskipunum um tæknilega samhæfingu ⁽²⁾. Æskilegt er að aðferðin, sem á að nota við samræmismat sé valin úr aðferðareiningunum sem mælt er fyrir um í þeirri ákvörðun.
- 38) Aðildarríkin geta óskað eftir því að tilkynntir aðilar sem þau tilnefna og eftirlitsyfirvöld þeirra fái gildingu samkvæmt viðeigandi Evrópustöðlum.
- 39) Hægt skal vera að sýna fram á að þráðlaus búnaður og endabúnaður til fjarskipta sé í samræmi við kröfurnar í tilskipunum 73/23/EBE og 89/336/EBE, með því að nota málsmeðferð sem er tilgreind í þessum tilskipunum, ef búnaðurinn er innan gildissviðs þeirra. Þetta hefur í för með sér að nota málsmeðferðina sem kveðið er á um í 1. mgr. 10. gr. tilskipunar 89/336/EBE þegar beiting samhæfðra staðla gefur ástæðu til að ætla

að verndarkröfur séu uppfylltar. Nota má málsmeðferðina sem kveðið er á um í 10. gr. ⁽³⁾ þegar framleiðandinn hefur ekki beitt samhæfðum stöðlum eða þegar engir slíkir staðlar eru til.

- 40) Fyrirtæki í bandalaginu ættu að hafa virkan og sambærilegan aðgang að mörkuðum þriðju landa og njóta svipaðrar meðferðar í þriðju löndum og þeirrar sem þau fyrirtæki fá í bandalaginu sem eru að öllu leyti í eigu ríkisborgara þriðja lands, sem þeir hafa yfirráð yfir vegna meirihlutaeignar eða hafa yfirráð yfir í reynd.
- 41) Æskilegt er að komið verði á fót nefnd, sem í eru aðilar sem koma beint að framkvæmd reglna um þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta, einkum aðilar sem sjá um innlent samræmismat og innlendir aðilar sem bera ábyrgð á markaðseftirliti, til að aðstoða framkvæmdastjórnina við að beita ákvæðum á samræmdan hátt og í réttum hlutföllum með það fyrir augum að mæta þörfum markaðarins og alls almennings. Hafa skal samráð við fulltrúa fjarskiptafyrirtækja, notendur, neytendur, framleiðendur og þjónustuveitendur þegar við á.
- 42) Evrópuþingið, ráðið og framkvæmdastjórnin gerðu með sér bráðabirgðasamkomulag 20. desember 1994 um ráðstafanir sem lúta að framkvæmd gerða sem samþykktar eru í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽⁴⁾.
- 43) Framkvæmdastjórnin skal hafa eftirlit með framkvæmd þessarar og annarra viðeigandi tilskipana og hvernig þeim er beitt í reynd og gera ráðstafanir til að tryggja samræmi í beitingu allra viðeigandi tilskipana til að komast hjá truflunum í fjarskiptabúnaði sem hafa áhrif á heilsu manna eða valda tjóni á eignum.
- 44) Eftir hæfilegan tíma skal skoða hvernig til hefur tekist með framkvæmd þessarar tilskipunar með tilliti til þróunar í fjarskiptageiranum og reynslu sem fæst af beitingu grunnkrafna og þeirra aðferða við samræmismat sem kveðið er á um í þessari tilskipun.
- 45) Þegar breytingar eru gerðar á reglukerfi er nauðsynlegt að tryggja snurðulaus umskipti frá fyrra kerfi til að komast hjá röskun á markaðnum og réttaróvissu.

⁽¹⁾ Stjtuð. EB L 210, 7.8.1985, bls. 29.

⁽²⁾ Stjtuð. EB L 220, 30.8.1993, bls. 23.

⁽³⁾ Stjtuð. EB L 220, 30.8.1993, bls. 23.

⁽⁴⁾ Stjtuð. EB C 102, 4.4.1996, bls. 1.

46) Þessi tilskipun kemur í stað tilskipunar 98/13/EB sem skal felld úr gildi af þeim sökum. Tilskipanir 73/23/EBE og 89/336/EBE gilda ekki lengur um búnað sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar, nema að því er varðar vernd og öryggiskröfur og tilteknar aðferðir við samræmismat.

varnarmál, öryggi ríkisins (einnig efnahagslega velferð ríkisins þegar um er að ræða starfsemi sem tengist öryggi ríkisins) og starfsemi ríkisins á sviði hegningarlaga.

2. gr.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

Skilgreiningar

I. KAFLI

ALMENN VIÐHORF

1. gr.

Gildissvið og markmið

1. Með þessari tilskipun er settur lagarammi um markaðssetningu, frjálsan flutning og það að taka í notkun þráðlausan búnað og endabúnað til fjarskipta í bandalaginu.

2. Þegar eftirfarandi er innifalið í búnaðinum, eins og hann er skilgreindur í a-lið 2. gr., sem óaðskiljanlegur hluti eða aukabúnaður:

- a) lækningatæki í skilningi 1. gr. tilskipunar ráðsins 93/42/EBE frá 14. júní 1993 um lækningatæki ⁽¹⁾, eða
- b) virk ígræðanleg lækningatæki í skilningi 1. gr. tilskipunar ráðsins 90/385/EBE frá 20. júní 1990 um samræmingu laga aðildarríkjanna um virk, ígræðanleg lækningatæki ⁽²⁾,

fellur búnaðurinn undir gildissvið þessarar tilskipunar með fyrirvara um beitingu tilskipana 93/42/EBE og 90/385/EBE um lækningatæki annars vegar og virk ígræðanleg lækningatæki hins vegar.

3. Þegar búnaður er íhlutur eða sérstök tæknieining í ökutæki, í skilningi tilskipunar ráðsins 72/245/EBE ⁽³⁾ um rafsegultruflanir (rafsegulsviðssamhæfi) í ökutækjum, eða íhlutur eða sérstök tæknieining í ökutæki, í skilningi 1. gr. í tilskipun ráðsins 92/61/EBE frá 30. júní 1992 um gerðarviðurkenningu á vélknúnum ökutækjum á tveimur eða þremur hjólum⁽⁴⁾, skal sá búnaður falla undir gildissvið þessarar tilskipunar með fyrirvara um beitingu tilskipunar 72/245/EBE annars vegar og tilskipunar 92/61/EBE hins vegar.

4. Þessi tilskipun gildir ekki um búnað sem er tilgreindur í I. viðauka.

5. Þessi tilskipun gildir ekki um búnað sem er eingöngu notaður í tengslum við starfsemi sem varðar almannaoöryggi,

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „búnaður“: allur búnaður sem er annaðhvort þráðlaus búnaður eða endabúnaður til fjarskipta eða hvort tveggja;
- b) „endabúnaður til fjarskipta“: búnaður, eða viðeigandi íhlutur í honum, sem gerir samskipti möguleg og er ætlaður til að tengjast á einhvern hátt, beint eða óbeint, við skilfleti almennra fjarskiptaneta (þ.e.a.s. fjarskiptaneta sem eru notuð að öllu leyti eða að hluta til að veita fjarskiptaþjónustu sem er öllum aðgengileg.
- c) „þráðlaus búnaður“: búnaður, eða viðeigandi íhlutur í honum sem gerir samskipti möguleg með því að gefa frá sér og/eða taka á móti hátíðnibylgjum á tíðnisviði sem er úthlutað til þráðlausra fjarskipta um jarðlæg kerfi eða geimstöðvar;
- d) „hátíðnibylgjur“: rafsegulbýlgjur á tíðninni frá 9 kHz til 3000 GHz, sem berast áfram í geimnum án tilbúinnar stýringar;
- e) „skilflötur“:
 - i) nettengipunktur sem er efnislegur tengipunktur þar sem notanda er veittur aðgangur að almennu fjarskiptaneti, og/eða
 - ii) skilflötur í lofti sem ákvarðar þráðlausa tengingu fjarskiptabúnaðar og tæknilegar forskriftir fyrir þá;
- f) „flokkur búnaðar“: flokkur, sem í eru tilteknar tegundir búnaðar, sem samkvæmt þessari tilskipun eru taldar svipaðar, og einnig skilfletir sem búnaðurinn er hannaður fyrir. Búnaður getur talist til fleiri en eins flokks;
- g) „skjalasafn um tæknismíði“: skjöl sem í er lýsing á búnaði og upplýsingar og útskýringar á því hvernig gildandi grunnkröfum hefur verið komið til framkvæmda;
- h) „samhæfðir staðlar“: tækniforskriftir sem viðurkenndar staðlastofnanir hafa viðurkennt í umboði framkvæmdastjórnarinnar, í samræmi við málsmæðferð sem mælt er fyrir um í tilskipun 98/34/EB, með það fyrir augum að ákveða evrópskar kröfur, en ekki er skylt að fara eftir þeim.

⁽¹⁾ Stjtfð. EB L 169, 12.7.1993, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtfð. EB L 189, 20.7.1990, bls. 17. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 93/68/EB (Stjtfð. EB L 220, 30.8.1993, bls. 1).

⁽³⁾ Stjtfð. EB L 152, 6.7.1972, bls. 15. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/54/EB (Stjtfð. EB L 266, 8.11.1995, bls. 1).

⁽⁴⁾ Stjtfð. EB L 225, 10.8.1992, bls. 72. Tilskipuninni var breytt með aðildarlögum frá 1994.

- i) „skaðleg truflun“: truflun sem hætta er á að trufla virkni þráðlausra leiðsögutækja eða annarrar öryggisþjónustu eða sem á annan hátt dregur úr, hindrar eða truflar ítrekað þráðlausra fjarskiptaþjónustu sem er starfrækt í samræmi við gildandi reglur innanlands eða í bandalaginu.

3. gr.

Grunnkröfur

1. Eftirfarandi grunnkröfur gilda um allan búnað:
- a) verndun heilsu og öryggis notandans og annarra einstaklinga, þar á meðal markmið um öryggiskröfur sem eru sett fram í tilskipun 73/23/EEB en ekki eru sett nein mörk fyrir spennu;
- b) kröfur um vernd að því er varðar rafsegulsviðssamhæfi sem eru settar fram í tilskipun 89/336/EEB.

2. Auk þess skal þráðlaus búnaður vera þannig gerður að hann geti á skilvirkan hátt notað tíðnisviðið, sem er úthlutað til þráðlausra fjarskipta um jarðlæg kerfi eða geimstöðvar og sporbrautir, á þann hátt að hann verði ekki fyrir skaðlegum truflunum.

3. Í samræmi við málsmeðferðina, sem mælt er fyrir um í 15. gr., getur framkvæmdastjórnin ákveðið að búnaður í tilteknum flokki eða af tiltekinni gerð sé þannig gerður að:

- a) samvirkni við annan búnað um fjarskiptanet sé möguleg og að hægt sé að tengja hann við skilfleti af réttri gerð alls staðar í bandalaginu; og/eða
- b) hann valdi ekki skaða á netinu eða virkni þess né því að netaðstaða sé misnotuð og valdi með því óviðunandi skerðingu á þjónustu; og/eða
- c) í honum séu innbyggðar öryggisráðstafanir til að sjá til þess að persónuupplýsingar og friðhelgi einkalífs notandans og áskrifandans njóti verndar; og/eða
- d) hann sé gerður fyrir sérstakan útbúnað sem tryggir að hægt sé að koma í veg fyrir svik; og/eða
- e) hann sé gerður fyrir sérstakan útbúnað sem tryggir aðgang að neyðarþjónustu; og/eða
- f) hann sé gerður fyrir sérstakan útbúnað sem auðveldar fötlðu fólki að nota hann.

4. gr.

Tilkynning og birting skilflataforskrifta

1. um, ef þeir hafa ekki verið tilkynntir samkvæmt ákvæðum tilskipunar 98/34/EB. Að höfðu samráði

við nefndina, í samræmi við málsmeðferðina, sem er sett fram í 15. gr., skal framkvæmdastjórnin ákveða hvort tilkynntir skilfletir séu jafngildir og úthluta kennimerki fyrir flokkinn sem búnaðurinn tilheyrir en nánari lýsing á því skal birt í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

2. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um þær tegundir skilflata sem fjarskiptafyrirtæki, sem starfrækja almenn fjarskiptanet, bjóða í því ríki. Aðildarríkin skulu sjá til þess að þessi fyrirtæki birti réttar og fullnægjandi tækniforskriftir um slíka skilfleti áður en þjónusta, sem er veitt um þessa sömu skilfleti, er gerð aðgengileg öllum og birti uppfærðar forskriftir með jöfnu millibili. Forskriftirnar skulu vera nægilega nákvæmar til að unnt sé að hanna endabúnað til fjarskipta sem getur nýtt alla þjónustu sem er veitt um samsvarandi skilflöt. Í forskriftunum skulu meðal annars vera allar upplýsingar sem eru nauðsynlegar til að framleiðendur geti, að eigin vali, gert viðkomandi prófanir með tilliti til grunnkrafna sem gilda um endabúnaðinn. Aðildarríkin skulu sjá til þess að fjarskiptafyrirtækin veiti greiðan aðgang að þessum forskriftum.

5. gr.

Samhæfðir staðlar

1. Ef búnaður er í samræmi við viðkomandi samhæfða staðla eða hluta þeirra og tilvísunarnúmer þeirra hafa verið birt í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna* skulu aðildarríkin gera ráð fyrir að grunnkröfurnar, sem um getur í 3. gr. og sem þessir samræmdu staðlar eða hlutar þeirra ná yfir, séu uppfylltar.

2. Ef aðildarríki eða framkvæmdastjórnin telur að samræmi við samhæfðan staðal tryggi ekki að grunnkröfurnar í 3. gr., sem sá staðall á að ná yfir, séu uppfylltar skal framkvæmdastjórnin eða hlutaðeigandi aðildarríki leggja málið fyrir nefndina.

3. Ef samhæfðir staðlar eru ófullnægjandi með tilliti til grunnkrafna getur framkvæmdastjórnin, að höfðu samráði við nefndina og í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 14. gr., birt viðmiðunarreglur um túlkun samhæfðra staðla í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna* eða skilyrði fyrir því að hægt sé að líta svo á að samræmi við viðkomandi staðal jafngildi því að farið sé að reglum. Að höfðu samráði við nefndina og í samræmi við málsmeðferðina, sem mælt er fyrir um í 14. gr. getur framkvæmdastjórnin dregið til baka samhæfða staðla með því að birta tilkynningu í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

6. gr.

Markaðssetning

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess að búnaður sé því aðeins settur á markað að hann uppfylli viðeigandi grunnkröfur, sem er lýst í 3. gr. og önnur viðeigandi ákvæði þessarar tilskipunar, þegar hann er rétt settur upp og við haldið og notaður í samræmi við tilgang. Hann skal ekki vera háður öðrum innlendum ákvæðum með tilliti til markaðssetningar.

2. Þegar framkvæmdastjórnin tekur ákvörðun varðandi beitingu grunnkráfnanna samkvæmt 3. mgr. 3. gr. skal hún ákveða þann dag sem kröfurnar taka gildi. Þegar ákvarðað er að búnaður í tilteknum flokki þurfi að uppfylla tilteknar grunnkröfur samkvæmt 3. mgr. 3. gr. má halda áfram, í hæfilegan tíma, að markaðssetja búnað í þeim flokki sem er upphaflega settur á markað fyrir þann dag sem ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar er fyrst beitt. Framkvæmdastjórnin ákvarðar bæði dagsetningu beitingar og lengd tímabils í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 14. gr.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess að framleiðandinn, eða einstaklingur sem setur búnaðinn á markað, veiti notandanum upplýsingar um fyrirhugaða notkun búnaðarins ásamt yfirlýsingu um að hann sé í samræmi við grunnkröfurnar. Þegar um er að ræða þráðlausan búnað skulu slíkar upplýsingar vera nægar til að gefa til kynna, á umbúðum og í notkunarleiðbeiningum með búnaðinum, aðildarríkið eða landsvæði innan aðildarríkis þar sem nota á búnaðinn og skal vekja athygli notandans á hugsanlegum takmörkunum eða kröfum um leyfi til að nota þráðlausa búnaðinn í tilteknum aðildarríkjum með merkingu á búnaðinum samkvæmt 5. lið VII. viðauka. Þegar um er að ræða endabúnað til fjarskipta skulu slíkar upplýsingar vera nægar til að gefa til kynna við hvaða skilfleti almenna fjarskiptanetsins fyrirhugað er að tengja búnaðinn. Um allan búnað gildir að slíkar upplýsingar skulu vera á áberandi stað.

4. Þegar um er að ræða þráðlausan búnað sem er gerður fyrir tíðnibönd, sem ekki er samræmd notkun á alls staðar í bandalaginu, skal framleiðandi, eða viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu eða einstaklingur sem ber ábyrgð á markaðssetningu búnaðarins, tilkynna innlendu yfirvaldi, sem ber ábyrgð á tíðnisviðum í viðkomandi aðildarríki, þá fyrirætlun sína að setja slíkan búnað á innlendan markað í því aðildarríki.

Þetta skal tilkynnt eigi síðar en fjórum vikum áður en markaðssetning hefst og skulu upplýsingar veittar um háttíðnieiginleika búnaðarins (einkum tíðnibönd, bil milli rása, mótunartegund og háttíðniafl (RF-power) ásamt kenninúmeri tilkynnta aðilans sem um getur í IV. eða V. viðauka.

7. gr.

Notkun og réttur til tenginga

1. Aðildarríkin skulu leyfa að búnaður sé tekinn í notkun í samræmi við fyrirhugaðan tilgang ef hann uppfyllir viðeigandi grunnkröfur, sem er lýst í 3. gr. og önnur viðeigandi ákvæði þessarar tilskipunar.

2. Þrátt fyrir 1. gr. og með fyrirvara um skilyrði sem eru sett fyrir leyfum til að veita viðkomandi þjónustu geta aðildarríkin einungis takmarkað að þráðlaus búnaður sé tekinn í notkun af ástæðum sem tengjast skilvirkri og réttri notkun tíðnisviðs fyrir þráðlausar sendingar, til að komast hjá skaðlegum truflunum eða vegna mála sem snerta almannahæilbrigði.

3. Með fyrirvara um 4. gr. skulu aðildarríkin sjá til þess að fyrirtæki sem starfrækja almenn fjarskiptanet neiti ekki að tengja endabúnað til fjarskipta við rétta skilfleti af tæknilegum ástæðum ef sá búnaður er í samræmi við gildandi kröfur í 3. mgr.

4. Þegar það er mat aðildarríkis að búnaður, sem lýst hefur verið yfir að sé í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar, valdi alvarlegu tjóni á neti eða skaðlegum rafsegultruflunum eða skaði kerfið eða virkni þess er hægt að heimila fjarskiptafyrirtæki að neita tengingu, að aftengja slíkan búnað eða að taka hann úr notkun. Aðildarríkin skulu tilkynna hverja slíka heimild til framkvæmdastjórnarinnar sem skal kalla saman fund í nefndinni í því skyni að skila álitum í málinu. Að höfðu samráði við nefndina getur framkvæmdastjórnin hafið málsmeðferðina sem um getur í 2. og 3. mgr. 5. gr. Framkvæmdastjórnin og aðildarríkin geta einnig gripið til annarra viðeigandi ráðstafana.

5. Í neyðartilvikum getur fyrirtæki aftengt búnað ef nauðsynlegt er að það sé gert án tafar til að vernda netið og ef hægt er að bjóða notandanum aðra lausn þegar í stað honum að kostnaðarlausu. Fjarskiptafyrirtækið skal þegar í stað greina innlenda yfirvaldinu sem ber ábyrgð á framkvæmd 4. mgr. og 9. gr. frá því.

8. gr.

Frjáls flutningur á búnaði

1. Aðildarríkin skulu hvorki banna, takmarka né koma í veg fyrir að búnaður sé settur á markað og tekinn í notkun á yfirráðasvæði þeirra ef á honum er CE-merkið, sem um getur í VII. viðauka, sem gefur til kynna að hann sé í samræmi við öll ákvæði þessarar tilskipunar, þar á meðal aðferðir við samræmismat sem er lýst í II. kafla. Þetta hefur ekki áhrif á 4. mgr. 6. gr., 2. mgr. 7. gr. og 5. mgr. 9. gr.

2. Aðildarríkin skulu ekki hindra að búnaður, sem er ekki í samræmi við þessa tilskipun, sé til sýnis á kaupstefnum, sýningum, kynningum o.s.frv. að því tilskildu að vel sýnilegt merki gefi greinilega til kynna að slíkan búnað megi ekki setja á markað eða taka í notkun fyrir en hann hefur verið færður til samræmis.

3. Ef búnaðurinn fellur undir gildissvið annarra tilskipana, sem fjalla um aðra þætti en taka einnig til CE-merkingar, tákna þessi merking að búnaðurinn uppfylli einnig ákvæði þeirra tilskipana. Ef framleiðandinn getur, samkvæmt ákvæðum einnar eða fleiri af þessum tilskipunum, valið hvaða ákvæðum hann beitir á aðlögunartímabili, skal CE-merkið einungis gefa til kynna að búnaðurinn sé í samræmi við ákvæði þeirra tilskipana sem framleiðandinn kýs að beita. Þegar þannig háttar til skulu upplýsingar um þær tilskipanir sem er beitt, eins og þær eru birtar í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*, koma fram í þeim skjölum, tilkynningum og leiðbeiningum sem krafist er samkvæmt tilskipunum og fylgja vörinni.

9. gr.

Öryggisráðstafanir

1. Þegar aðildarríki hefur fullvissað sig um að búnaður, sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar, uppfylli ekki kröfurnar í þessari tilskipun skal það gera allar viðeigandi ráðstafanir á yfirráðasvæði sínu til að taka búnaðinn af markaðnum eða úr notkun, banna að hann sé settur á markað eða tekinn í notkun eða takmarka frjálsan flutning á honum.

2. Aðildarríkið sem í hlut á skal þegar í stað upplýsa framkvæmdastjórnina um allar slíkar ráðstafanir og greina frá ástæðum fyrir ákvörðun sinni, einkum hvort ósamræmi sé vegna:

- rangrar beitingar samhæfðu staðlanna sem um getur í 1. mgr. 5. gr.;
- þess að samhæfðu staðlarnir sem um getur í 1. mgr. 5. gr. eru ófullnægjandi;
- þess að ekki hefur tekist að uppfylla kröfurnar sem um getur í 3. gr. þegar búnaðurinn er ekki í samræmi við staðlana sem um getur í 1. mgr. 5. gr.

3. Ef ráðstafanirnar sem um getur í 1. mgr. eru gerðar vegna rangrar beitingar samhæfðu staðlanna, sem um getur í 1. mgr. 5. gr., eða vegna þess að kröfurnar, sem um getur í 3. gr., hafa ekki verið uppfylltar, þegar búnaðurinn uppfyllir ekki samhæfðu staðlana sem um getur í 1. mgr. 5. gr., skal framkvæmdastjórnin hafa samráð við viðkomandi aðila eins fljótt og unnt er. Framkvæmdastjórnin skal þegar í stað greina aðildarríkjunum frá niðurstöðum sínum og áleti á því hvort ráðstafanirnar séu réttmætar innan tveggja mánaða frá því að henni er tilkynnt um þær.

4. Þegar ákvörðunin, sem um getur í 1. mgr., er tekin vegna þess að samhæfðu staðlarnir, sem um getur í 1. mgr. 5. gr. eru ófullnægjandi, skal framkvæmdastjórnin leggja málið fyrir nefndina innan tveggja mánaða. Nefndin skal skila áleti sínu í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 14. gr. Að höfðu slíku samráði skal framkvæmdastjórnin greina aðildarríkjunum frá niðurstöðum sínum og áleti á því hvort aðgerð aðildarríkisins sé réttmæt. Ef hún kemst að þeirri niðurstöðu að aðgerðin sé réttmæt skal hún þegar í stað hefja málsmæðferðina sem um getur í 2. mgr. 5. gr.

5. a) Þrátt fyrir ákvæði 6. gr. getur aðildarríki, í samræmi við sáttmálann, einkum 30. og 36. gr., samþykkt allar viðeigandi ráðstafanir til að:

i) banna eða takmarka markaðssetningu, og/eða

ii) krefjast þess að búnaður sé tekinn af markaðnum,

þegar um er að ræða þráðlausan búnað, þar á meðal þær tegundir hans sem hafa valdið eða ástæða er til að ætla að muni valda skaðlegum truflunum, þar á meðal truflunum á þjónustu sem er veitt eða fyrirhugað að veita á tíðniböndum sem er úthlutað í hverju landi fyrir sig.

b) Ef aðildarríki gerir ráðstafanir í samræmi við a-lið skal það þegar í stað upplýsa framkvæmdastjórnina um téðar ráðstafanir og tilgreina ástæðurnar fyrir því að þær eru gerðar.

6. Ef aðildarríki tilkynnir framkvæmdastjórninni um ráðstöfun, sem um getur í 1. eða 5. mgr., skal framkvæmdastjórnin þegar í stað tilkynna hinum aðildarríkjunum um hana og hafa samráð við nefndina um málið.

Ef framkvæmdastjórnin telur, að höfðu slíku samráði, að:

- ráðstöfunin sé réttmæt, skal það þegar í stað láta aðildarríkið, sem átti frumkvæðið, og hin aðildarríkin vita af því,
- ráðstöfunin sé ekki réttmæt, skal það þegar í stað láta aðildarríkið vita af því og krefjast þess að það dragi ráðstöfunina til baka.

7. Framkvæmdastjórnin skal halda skrá yfir mál sem aðildarríkin tilkynna um og skulu þau fá aðgang að henni ef þau fara fram á það.

II. KAFLI

SAMRÆMISMAT

10. gr.

Aðferðir við samræmismat

1. Samræmismatsaðferðirnar, sem fjallað er um í þessari grein, skulu notaðar til að sýna fram á að búnaðurinn uppfylli allar viðeigandi grunnkröfur sem eru tilgreindar í 3. gr.

2. Heimilt er, að sýna fram á að búnaðurinn uppfylli grunnkröfurnar, sem eru tilgreindar í a- og b-lið 1. mgr. 3. gr., með því að beita aðferðunum sem er lýst í tilskipunum 73/23/EBE og 89/336/EBE, í stað eftirfarandi aðferða, ef búnaðurinn er innan gildissviðs þessara tilskipana og framleiðandinn æskir þess.

3. Þegar um er að ræða endabúnað til fjarskipta, sem er ekki gerður fyrir tíðnisviðið sem er úthlutað til þráðlausra fjarskipta um jarðlæg kerfi eða geimstöðvar og til móttöku fyrir þráðlausan búnað, getur framleiðandinn valið hverri af aðferðunum, sem er lýst í II., IV. eða V. viðauka, skuli beitt.

4. Þegar framleiðandinn hefur beitt samhæfðu stöðlunum, sem um getur í 1. mgr. 5. gr., og um er að ræða þráðlausan búnað, sem fellur ekki undir gildissvið 3. gr., skal beita aðferðunum sem er lýst í III., IV. eða V. viðauka að vali framleiðandans.

5. Hafi framleiðandi ekki beitt samhæfðu stöðlunum, sem um getur í 1. mgr. 5. gr., eða aðeins beitt þeim að hluta, getur hann valið um hvort hann notar aðferðirnar sem er lýst í IV. eða V. viðauka þegar um er að ræða þráðlausan búnað sem fellur ekki undir gildissvið 3. mgr.

6. Skýrslur og bréfaskipti, sem varða aðferðir við samræmismat, sem um getur í 2. til 5. mgr., skulu vera á opinberu tungumáli aðildarríkisins þar sem matið fer fram eða á tungumáli sem tilkynnti aðilinn, sem á hlut að máli, samþykkir.

11. gr.

Tilkynntir aðilar og eftirlitsyfirvöld

1. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um aðila sem þau hafa tilnefnt til að annast verkefnin sem um getur í 10. gr. Aðildarríkin skulu nota þær viðmiðanir sem mælt er fyrir um VI. viðauka er þau ákvarða hvaða aðilar verða tilnefndir.

2. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um það hvaða yfirvöld á yfirráðasvæði þeirra eiga að annast eftirlit í tengslum við framkvæmd þessarar tilskipunar.

3. Aðildarríkin skulu birta lista yfir tilkynnta aðila, ásamt kenninúmerum þeirra og þeim verkefnum sem þeir hafa verið tilnefndir til að sinna, í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*. Framkvæmdastjórnin skal einnig birta lista yfir eftirlitsyfirvöld í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*. Aðildarríkin skulu veita framkvæmdastjórninni allar upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að halda þessum skrár uppfærðum.

III. KAFLI

CE-SAMRÆMISMERKI OG ÁLETRANIR

12. gr.

CE-merking

1. Búnaður sem uppfyllir allar viðeigandi grunnkröfur skal hafa áfest CE-samræmismerkið sem um getur í VII. viðauka. Áfestingin er á ábyrgð framleiðandans, viðurkennds fulltrúa hans í bandalaginu eða þess einstaklings sem sér um markaðssetningu búnaðarins.

Þegar aðferðirnar, sem eru tilgreindar í III., IV. eða V. viðauka, eru notaðar skal kenninúmer tilkynnta aðilans, sem um getur í 1. mgr. 11. gr., fylgja merkinu. Á þráðlausum búnaði skal auk þess vera kennimerki fyrir flokk búnaðarins hafi slíku kennimerki verið úthlutað. Setja má aðrar merkingar á búnaðinn að því tilskildu að þær dragi ekki úr sýnileika og læsileika CE-merkisins.

2. Ekki má festa á neinn búnað annað merki, sem gæti villt um fyrir þriðja aðila með tilliti til merkingar og sniðs CE-merkisins, sem er tilgreint í VII. viðauka, hvort sem hann uppfyllir viðkomandi grunnkröfur eða ekki.

3. Lögbær yfirvöld skulu gera viðeigandi ráðstafanir gagnvart hverjum þeim einstaklingi sem hefur fest merki á búnað sem er ekki í samræmi við 1. og 2. mgr. Sé ekki hægt að sannreyna hver hefur fest merkið á búnaðinn er heimilt að gera viðeigandi ráðstafanir gagnvart handhafa búnaðarins á þeim tíma þegar ósamræmið kemur í ljós.

4. Framleiðandinn skal auðkenna búnað með gerð, framleiðslunúmeri og/eða raðnúmeri og með nafni framleiðandans eða einstaklingsins sem ber ábyrgð á því að setja hann á markað.

IV. KAFLI

NEFNDIN

13. gr.

Samsetning nefndarinnar

Framkvæmdastjórnin skal njóta aðstoðar nefndar, nefndarinnar um samræmismat í fjarskiptum og markaðs-eftirlit (TCAM), sem skipuð er fulltrúum aðildarríkjanna undir formennsku fulltrúa framkvæmdastjórnarinnar.

14. gr.

Málsmeðferð ráðgjafarnefndar

1. Hafa skal samráð við nefndina í málum sem falla undir 5. gr., 2. mgr. 6. gr., 4. mgr. 7. gr., 4. mgr. 9. gr. og 5. lið í VII. viðauka.

2. Framkvæmdastjórnin skal hafa samráð við nefndina með reglulegu millibili um eftirlitsverkefni sem tengjast beitingu þessarar tilskipunar og gefa út viðmiðunarreglur um málið ef við á.

3. Fulltrúi framkvæmdastjórnarinnar leggur fyrir nefndina drög að þeim ráðstöfunum sem gera skal. Nefndin skal skila álitinu sínu á drögunum innan þeirra tímamarka sem formaðurinn setur eftir því hversu brýnt málið er, með atkvæðagreiðslu ef þörf krefur.

Álitid skal skráð í fundargerð; þar að auki hefur hvert aðildarríki rétt til að láta bóka afstöðu sína í fundargerðina.

Framkvæmdastjórnin skal taka ýtrasta tillit til álits nefndarinnar. Henni ber að greina nefndinni frá því með hvaða hætti álit hennar var haft til hliðsjónar og taka ákvörðun innan mánaðar frá því að nefndin skilar álitinu til hennar.

4. Nefndin skal hafa samráð við fulltrúa frambjóðenda fjarskiptaneta, neytendur og framleiðendur öðru hverju. Hún skal greina nefndinni með jöfnu millibili frá niðurstöðum af slíku samráði.

15. gr.

Málsmeðferð stjórnsýslunefndar

1. Þrátt fyrir ákvæði 14. gr. skal eftirfarandi málsmeðferð gilda að því er varðar þau atriði sem 3. mgr. 3. gr. og 1. mgr. 4. gr. gilda um.

2. Fulltrúi framkvæmdastjórnarinnar leggur fyrir nefndina drög að þeim ráðstöfunum sem gera skal. Nefndin skal skila álitinu sínu á drögunum innan þeirra tímamarka sem formaðurinn setur eftir því hversu brýnt málið er. Álitid skal samþykkt með þeim meirihluta sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 148. gr. sáttmálans þegar um er að ræða ákvarðanir sem ráðinu ber að samþykkja að tillögu framkvæmdastjórnarinnar. Atkvæði fulltrúa aðildarríkjanna í nefndinni vega eins og mælt er fyrir um í þeirri grein. Formaðurinn greiðir ekki atkvæði.

3. Framkvæmdastjórnin skal samþykkja fyrirhugaðar ráðstafanir séu þær í samræmi við álit nefndarinnar.

Séu fyrirhugaðar ráðstafanir ekki í samræmi við álit nefndarinnar, eða skili nefndin ekki álitinu, ber framkvæmdastjórninni án tafar að leggja tillögu fyrir ráðið um þær ráðstafanir sem gera skal. Ráðið tekur ákvörðun með auknum meirihluta.

Hafi ráðið ekki aðhafst innan þriggja mánaða frá því að tillagan var lögð fyrir það skal framkvæmdastjórnin samþykkja fyrirhugaðar ráðstafanir.

V. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI OG BRÁÐABIRGÐAÁKVÆÐI

16. gr.

Þriðju lönd

1. Sé athygli aðildarríkjanna vakin á því að fyrirtæki í bandalaginu eigi í erfiðleikum almenns eðlis, að lögum eða í reynd, að því er varðar markaðssetningu í þriðju löndum, geta þau komið því á framfæri við framkvæmdastjórnina.

2. Þegar framkvæmdastjórninni er greint frá slíkum erfiðleikum getur hún, ef þörf krefur, lagt tillögu fyrir ráðið um viðeigandi umboð til að semja um sambærileg réttindi fyrir fyrirtæki bandalagsins í þessum þriðju löndum. Ráðið skal taka ákvörðun með auknum meirihluta.

3. Ráðstafanir, sem eru gerðar samkvæmt 2. mgr., skulu vera með fyrirvara um skuldbindingar bandalagsins og aðildarríkjanna samkvæmt þeim alþjóðasamningum sem við eiga.

17. gr.

Endurskoðun og skýrslugerð

Framkvæmdastjórnin skal skoða hvernig til tekst með framkvæmd þessarar tilskipunar og gefa Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um það hið fyrsta og eigi síðar en 7. október árið 2000 og þriðja hvert ár eftir það. Í skýrslunni skal fjalla um framvindu í setningu viðeigandi staðla svo og önnur mál sem hafa komið upp á framkvæmdartímanum. Í skýrslunni skal einnig skýra frá starfsemi nefndarinnar og meta hvernig því miðar að koma á opnum samkeppnismarkaði fyrir búnað í bandalaginu og kanna hvernig hægt er að þróa reglusetningarramma um markaðssetningu og notkun tækja til að:

- tryggja að komið verði á sams konar kerfi í bandalaginu fyrir allan búnað;
- gera það mögulegt að fjarskiptatækni, hljóð- og myndtækni og upplýsingatækni verði alls staðar sú sama.
- gera kleift að samræma reglusetningu á alþjóðavettvangi.

Einkum skal kannað hvort grunnkröfur séu enn nauðsynlegar í öllum flokkum tækja, sem um er að ræða, og hvort aðferðirnar, sem um getur í þriðja lið IV. viðauka, séu réttmætar miðað við það markmið að tryggja að tæki sem fjallað er um í viðaukanum uppfylli grunnkröfurnar. Ef með þarf má gera tillögu um frekari ráðstafanir í skýrslunni til að stuðla að því að markmið tilskipunarinnar náist að fullu.

18. gr.

Bráðabirgðaaðkvæði

1. Gera má ráð fyrir samræmi við grunnkröfurnar, sem um getur í a-lið 1. mgr. 3. gr. og b-lið 1. mgr. 3. gr., á grundvelli staðla sem hafa verið settir samkvæmt tilskipun 73/23/EBE eða 89/336/EBE og vísað hefur verið til í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*. Gera má ráð fyrir samræmi við aðrar viðeigandi grunnkröfur, sem um getur í 3. gr., á grundvelli almennra tæknireglugerða sem hafa verið settar samkvæmt tilskipun 98/13/EB og vísað hefur verið til í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*. Framkvæmdastjórnin skal birta lista yfir tilvísanir í þessa staðla í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna* um leið og þessi tilskipun hefur öðlast gildi.

2. Aðildarríkin skulu ekki koma í veg fyrir að búnaður sé settur á markað og tekinn í notkun á yfirráðasvæði þeirra ef hann samrýmist ákvæðum tilskipunar 98/13/EB eða gildandi reglum á yfirráðasvæði þeirra og er upphaflega settur á markað áður en þessi tilskipun tekur gildi eða í síðasta lagi tveimur árum eftir gildistöku hennar.

3. Auk grunnkrafanna, sem um getur í 1. mgr. 3. gr., geta aðildarríkin áfram krafist þess, á allt að 30 mánaða tímabili eftir dagsetninguna sem um getur í fyrsta málslíð 1. mgr. 19. gr. og í samræmi við ákvæði sáttmálans, að endabúnaður til fjarskipta valdi ekki óviðunandi skerðingu á talsímabjónustu sem er veitt sem hluti af altækri þjónustu eins og skilgreint er í tilskipun 98/10/EB.

Aðildarríkið skal greina framkvæmdastjórninni frá ástæðum þess að áfram er gerð slík krafa, tiltaka hvaða dag ekki verður lengur þörf á því vegna viðkomandi þjónustu og fyrirhugaðar ráðstafanir til að standast þá tímaáætlun. Framkvæmdastjórnin skal taka beiðnina til athugunar og taka tillit til sérstakra aðstæðna í aðildarríkinu og þess að nauðsynlegt er að tryggja samfellu í reglusetningu í bandalaginu og skal hún upplýsa aðildarríkið um það hvort hún telji að sérstakar aðstæður í aðildarríkinu réttlæti áframhald kröfunnar og, ef svo er, hve lengi ástæða sé til að halda henni áfram.

19. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja og birta nauðsynleg lög og stjórnslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 7. apríl 2000. Þau skulu tilkynna það framkvæmda

stjórninni þegar í stað. Þau skulu beita þessum ákvæðum frá 8. apríl 2000.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu upplýsa framkvæmdastjórnina um helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

20. gr.

Niðurfelling

1. Tilskipun 98/13/EBE er hér með felld úr gildi frá 8. apríl 2000.

2. Þessi tilskipun er ekki sértilskipun í skilningi 2. mgr. 2. gr. tilskipunar 89/336/EBE. Frá 8. apríl 2000 gilda ákvæði tilskipunar 89/336/EBE ekki um búnað sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar að frátöldum verndar-ákvæðunum í 4. gr. og III. viðauka og samræmis-matsaðferðinni í 1. og 2. mgr. 10. gr. og I. viðauka við tilskipun 89/336/EBE.

3. Frá 8. apríl 2000 gilda ákvæði tilskipunar 73/23/EBE ekki um búnað sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar að frátöldum markmiðunum sem varða öryggiskröfurnar í 2. gr. og I. viðauka og samræmismatsaðferðinni í B-hluta III. viðauka og IV. viðauka við tilskipun 73/23/EBE.

21. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

22. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 9. mars 1999.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

W. RIESTER

forseti.

*I. VIÐAUKI***BÚNAÐUR SEM FELLUR EKKI UNDIR ÞESSA TILSKIPUN EINS OG UM GETUR Í****4. MGR. 1. GR.**

1. Þráðlaus búnaður sem radíóáhugamenn nota og fellur undir 53. skilgreiningu í 1. gr. reglna Alþjóðafjarskiptasambandsins um þráðlaus fjarskipti, nema verslað sé með búnaðinn á frjálsum markaði.

Ekki er litið svo á að íhlutasamstæður, sem radíóáhugamenn setja saman, og búnaður, sem er verslunarvara en er breytt af radíóáhugamönnum eða fyrir þá, sé búnaður sem verslað er með á frjálsum markaði.

2. Búnaður sem fellur undir gildissvið tilskipunar ráðsins 96/98/EB frá 20. desember 1996 um búnað um borð í skipum ⁽¹⁾.
3. Kaplar og leiðslur
4. Þráðlaus búnaður til móttöku sem er eingöngu ætlaður til að taka á móti hljóði og sjónvarpssendingum.
5. Vörur, búnaður og íhlutir í skilningi 2. gr. reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 3922/91 frá 16. desember 1991 um samræmingu á tæknikröfum og stjórnsýslumeðferð á sviði flugmála ⁽²⁾.
6. Búnaður og kerfi til flugumferðarstjórnar í skilningi 1. gr. tilskipunar ráðsins 93/65/EBE frá 19. júlí 1993 um skilgreiningu og notkun samhæfðra tækniforskrifta vegna kaupa á búnaði og kerfum fyrir flugumferðarþjónustu ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 46, 17.2.1997, bls. 25.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 373, 31.12.1991, bls. 4. Reglugerðinni var breytt með reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 2176/96 (Stjtið. EB L 291, 14.11.1996, bls. 15).

⁽³⁾ Stjtið. EB L 187, 29.7.1993, bls. 52. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 97/15/EB (Stjtið. EB L 95, 10.4.1997, bls. 16).

*II. VIÐAUKI***AÐFERÐ VIÐ SAMRÆMISMAT SEM UM GETUR Í 3. MGR. 10. GR.****Aðferðareining A (innra framleiðslueftirlit)**

1. Í þessari aðferðareiningu er lýst aðferð framleiðanda eða viðurkennds fulltrúa hans, sem er með staðfestu í bandalaginu og sér um framkvæmd þeirra skuldbindinga sem mælt er fyrir um í 2. lið, við að tryggja og lýsa yfir að vörurnar sem um ræðir fullnægi þeim kröfum þessarar tilskipunar sem gilda um þær. Framleiðandi eða viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu skal festa CE-merki á hverja vörueiningu og gefa skriflega samræmisfirlýsingu.
2. Framleiðandi skal útbúa tækniskjölin, sem lýst er í 4. lið, og hann, eða viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu, skal geyma þau í að minnsta kosti 10 ár eftir að síðasta varan er framleidd þannig að viðkomandi innlend yfirvöld í aðildarríkinu geti skoðað þau.
3. Hafi hvorki framleiðandi né viðurkenndur fulltrúi hans staðfestu í bandalaginu ber sá aðili, sem setur vöruna á markað í bandalaginu, ábyrgð á að tækniskjölin sé tiltæk.
4. Tækniskjölin skulu gera það kleift að meta samræmi vöru við grunnkröfur tilskipunarinnar. Í þeim skal koma fram hönnun, framleiðsluaðferð og virkni vörunnar, einkum:
 - almenn lýsing á vörunni,
 - heildarhönnun, framleiðsluteikningar og yfirlit yfir íhluti, undireiningar, straumrásir o.s.frv.,
 - nauðsynlegar lýsingar og útskýringar til að skilja áður nefndar teikningar og yfirlit ásamt lýsingu á virkni vörunnar,
 - skrá yfir staðlana, sem um getur í 5. gr. og er beitt að öllu leyti eða að hluta, og lýsingar og skýringar á lausnum sem samþykktar hafa verið til að uppfylla grunnkröfur tilskipunarinnar þegar stöðlunum sem um getur í 5. gr. hefur ekki verið beitt eða þeir eru ekki til,
 - niðurstöður hönnunarútreikninga, rannsóknir sem gerðar hafa verið, o.s.frv.,
 - prófunarskýrslur.
5. Framleiðandi eða viðurkenndur fulltrúi hans skal geyma afrit af samræmisfirlýsinguinni ásamt tækniskjölunum.
6. Framleiðandi skal gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að framleiðsluferlið tryggi að framleiddar vörur séu í samræmi við tæknigögnin sem um getur í 2. lið og við þær kröfur þessarar tilskipunar sem gilda um þær.

*III. VIÐAUKI***AÐFERÐ VIÐ SAMRÆMISMAT SEM UM GETUR Í 4. MGR. 10. GR.****(Innra framleiðslueftirlit og sérstakar prófanir á búnaði) ⁽¹⁾**

Efni þessa viðauka er II. viðauki ásamt eftirfarandi viðbótarkröfum:

Framleiðandinn skal framkvæma eða láta framkvæma allar nauðsynlegar prófunarraðir á öllum tegundum þráðlauss búnaðar. Tilkyntur aðili, sem framleiðandinn velur, ákveður hvaða prófunarraðir teljast nauðsynlegar nema þær séu ákveðnar í samhæfðu stöðlunum. Tilkynti aðilinn skal taka fyllsta tillit til fyrri ákvarðana sem tilkyntir aðilar hafa ákveðið sameiginlega.

Framleiðandinn eða viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu eða einstaklingur sem sér um markaðssetningu búnaðarins verður að lýsa því yfir að þessar prófanir hafi verið framkvæmdar og að búnaðurinn sé í samræmi við grunnkröfurnar og skal festa kenninúmer tilkynts aðila á búnaðinn á framleiðslustigi.

*IV. VIÐAUKI***AÐFERÐ VIÐ SAMRÆMISMAT SEM UM GETUR Í 5. MGR. 10. GR.****(Skjalasafn um tæknismiði)**

Efni þessa viðauka er III. viðauki ásamt eftirfarandi viðbótarkröfum:

Tækniskjölin, sem er lýst í 4. lið II. viðauka, og samræmisýfirlýsing við sérstakar prófunarraðir fyrir þráðlausan búnað, sem er lýst í III. viðauka, skulu mynda skjalasafn um tæknismiði.

Framleiðandinn, viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu eða einstaklingur, sem sér um markaðssetningu búnaðarins í bandalaginu, skal afhenda einum eða fleiri tilkyntum aðilum skjalasafnið; hver tilkyntur aðili skal fá vitneskju um aðra sem hafa fengið skjalasafnið.

Tilkynti aðilinn skal athuga skjalasafnið og ef hann telur að ekki hafi verið sýnt nægilega vel fram á að kröfurnar í tilskipuninni hafi verið uppfylltar getur hann skilað álit til framleiðandans, viðurkennds fulltrúa hans eða þess sem sér um markaðssetningu búnaðarins og skal tilkynna hinum tilkyntu aðilunum, sem hafa fengið skjalasafnið, um það. Skila verður slíku áliti innan fjögurra vikna frá því að tilkynti aðilinn fær skjalasafnið. Setja má búnaðinn á markað þegar álitið liggur fyrir, eða í lok fjögurra vikna tímabilsins, með fyrirvara um ákvæði 4. mgr. 6. gr. og 5. mgr. 9. gr.

Framleiðandinn, eða viðurkenndur fulltrúi hans með staðfestu í bandalaginu eða einstaklingur sem sér um að markaðssetja búnaðinn skal geyma skjalasafnið í að minnsta kosti 10 ár eftir að síðasta eintak búnaðarins er framleitt þannig að innlend yfirvöld viðkomandi aðildarríkis geti skoðað það.

⁽¹⁾ Viðaukinn er byggður á aðferðareiningu A með viðbótarkröfum sem eiga við í greininni.

V. VIÐAUKI

AÐFERÐ VIÐ SAMRÆMISMAT SEM UM GETUR Í 10. GR.

Full gæðatrygging

1. Full gæðatrygging er málsmeðferð þar sem framleiðandi, sem rækir þær skyldur sem lýst er í 2. lið, sér til þess og lýsir yfir að viðkomandi vörur fullnægi þeim kröfum tilskipunarinnar sem gilda um þær. Framleiðandi skal festa merkið, sem um getur í 1. mgr. 12. gr., á hverja vörueiningu og gefa skriflega samræmisyfirlýsingu.
2. Framleiðandi skal starfrækja samþykkt gæðakerfi við hönnun, framleiðslu, lokaeftirlit og prófun eins og tilgreint er í 3. lið og skal vera háður eftirliti eins og tilgreint er í 4. lið.
3. *Gæðakerfi*
 - 3.1. Framleiðandinn skal leggja fram umsókn um mat á gæðakerfi sínu hjá tilkynntum aðila.

Í umsókninni skulu vera:

 - allar upplýsingar um vörurnar sem um ræðir,
 - upplýsingaskjöl um gæðakerfið.
 - 3.2. Gæðakerfið skal tryggja að vörurnar uppfylli kröfur tilskipunarinnar sem gilda um þær. Skjalfesta skal alla þætti, kröfur og ákvæði, sem framleiðandi hefur tekið tillit til, skýrt og kerfisbundið í formi ritaðra fyrirmæla, aðferða og leiðbeininga. Þessum upplýsingaskjöllum um gæðakerfið er ætlað að tryggja að stefna og aðferðir, svo sem gæðaaáætlanir, skipulag, handbækur og skrár gæðakerfisins séu alltaf túlkuð á sama hátt.

Í skjölunum skal einkum vera fullnægjandi lýsing á:

 - gæðamarkmiðum og skipulagi, ábyrgð og valdi stjórnenda með tilliti til gæða hönnunar og vöru,
 - tækniforskriftum, þar á meðal samhæfðum stöðlum og tæknireglugerðum og einnig viðeigandi forskriftum fyrir prófunina sem beita skal og, þegar stöðlunum sem um getur í 1. mgr. 5. gr. verður ekki beitt að fullu, þeim aðferðum sem notaðar verða til að tryggja að grunnkröfur tilskipunarinnar, sem gilda um vöruna, verði uppfylltar,
 - þeirri tækni til stýringar og sannprófunar á hönnun og þeim ferlum og kerfisbundnu aðgerðum sem verða notuð við hönnun varanna í þeim vöruflokki sem um ræðir,
 - samsvarandi aðferðum, ferlum og kerfisbundnum aðgerðum sem nota á við framleiðslu, gæðastýringu og gæðatryggingu,
 - þeim athugunum og prófunum sem gerðar verða fyrir, við og eftir framleiðslu, hversu oft þær verða gerðar og, ef við á, niðurstöðum prófana sem eru gerðar áður en framleiðsla hefst,
 - þeim aðferðum sem beitt er til að tryggja að aðstæður til prófana og rannsókna séu í samræmi við þær kröfur sem hafa nauðsynlegum prófunum,
 - skýrslum um gæði, svo sem skoðunarskýrslum og prófunargögnum, kvörðunargögnum, skýrslum um menntun og hæfi starfsfólksins o.s.frv.,
 - hvernig fylgst er með því að tilskilin hönnunar- og vörugæði hafi náðst og að gæðakerfið sé skilvirk.
 - 3.3. Tilkynnti aðilinn skal meta gæðakerfið til þess að ákveða hvort það uppfylli kröfurnar sem um getur í lið 3.2. Gert er ráð fyrir að þessar kröfur séu uppfylltar ef samhæfðum staðli sem við á er beitt í gæðakerfinu.

Tilkynnti aðilinn skal einkum meta hvort gæðaeftirlitskerfið tryggi að vara sé í samræmi við kröfur tilskipunarinnar með tilliti til skjalanna sem eru látin í té samkvæmt liðum 3.1 og 3.2, þar á meðal skjalanna sem framleiðandi afhendir um niðurstöður prófana, ef við á.

Í úttektarhópnum skal að minnsta kost vera einn maður með reynslu sem matsmaður við þá framleiðslutækni sem um er að ræða. Hluti af matinu skal vera heimsókn á athafnasvæði framleiðanda.

Ákvörðunin skal tilkynnt framleiðandanum. Í tilkynningunni skulu koma fram niðurstöður athugunarinnar og rökstudd ákvörðun um mat.

- 3.4. Framleiðandi skal skuldbinda sig til að rækja þær skyldur sem gæðakerfið, í þeirri mynd sem það hefur verið samþykkt, leggur honum á herðar og að viðhalda því svo að það sé fullnægjandi og skilvirkt.

Framleiðandi eða viðurkenndur fulltrúi hans skal upplýsa tilkynnta aðilann sem samþykkt hefur gæðakerfið um allar fyrirhugaðar breytingar á því.

Tilkynnti aðilinn skal meta þær breytingar sem lagðar eru til og ákveða hvort breytt gæðakerfi uppfylli áfram kröfurnar sem um getur í lið 3.2 eða hvort nýtt mat þurfi að fara fram.

Hann skal tilkynna framleiðandanum ákvörðun sína. Í tilkynningunni skulu koma fram niðurstöður athugunarinnar og rökstudd ákvörðun um mat.

4. EB-eftirlit á ábyrgð tilkynnta aðilans

- 4.1. Tilgangur eftirlits er að tryggja að framleiðandinn ræki þær skyldur sem hið samþykkt gæðakerfi leggur honum á herðar.

- 4.2. Framleiðandi skal veita tilkynnta aðilanum aðgang til eftirlits að hönnunar-, framleiðslu-, eftirlits-, prófunar- og geymslustöðum og láta honum í té allar nauðsynlegar upplýsingar, einkum:

- upplýsingaskjöl um gæðakerfið,
- gæðaskýrslur frá þeim hluta gæðakerfisins sem snýr að hönnun, svo sem niðurstöður greininga, útreikningar, prófanir o.s.frv.,
- gæðaskýrslur frá þeim hluta gæðakerfisins sem snýr að framleiðslu, svo sem skoðunarskýrslur og prófunargögn, kvörðunargögn, skýrslur um menntun og hæfi starfsfólksins o.s.frv.

- 4.3. Tilkynnti aðilinn skal, með hæfilegu millibili, líta eftir því hvort framleiðandi viðhaldi gæðakerfinu og noti það og gefa framleiðanda skýrslu um úttektina.

- 4.4. Að auki getur tilkynnti aðilinn komið óvænt í vitjun til framleiðandans. Honum er þá heimilt að gera eða láta gera prófanir til að ganga úr skugga um að gæðakerfið vinni rétt, ef með þarf. Tilkynnti aðilinn skal gefa framleiðandanum skýrslu um vitjunina og, hafi prófun farið fram, prófunarskýrslu.

5. Framleiðandi skal, í að minnsta kosti 10 ár eftir að varan var síðast framleidd, hafa tiltækt fyrir yfirvöld í landinu:

- upplýsingaskjöl sem um getur í öðrum undirlið í lið 3.1,
- gögn um þær breytingar sem um getur í annarri undirgrein í lið 3.4,
- ákvarðanir og skýrslur frá tilkynnta aðilanum sem um getur í síðasta málslíð liðar 3.4 og í liðum 4.3 og 4.4.

6. Allir tilkynntir aðilar skulu láta öðrum tilkynntum aðilum í té viðeigandi upplýsingar um gæðakerfisviðurkenningar, sem hafa verið gefnar út eða afturkallaðar, með tilvísun í viðkomandi vörur.

—

VI. VIÐAUKI

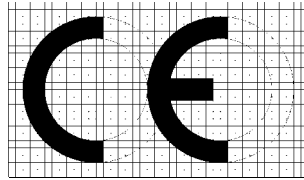
**LÁGMARKSVIÐMIÐANIR SEM AÐILDARRÍKIN SKULU TAKA TILLIT TIL ÞEGAR ÞAU
TILNEFNA TILKYNNNTA AÐILA SAMKVÆMT 1. MGR. 11. GR.**

1. Tilkynnti aðilinn, yfirmaður hans og þeir starfsmenn, sem annast verkefni sem þessi aðili hefur verið tilnefndur til að leysa, skulu hvorki vera hönnuðir, framleiðendur, birgjar né sjá um uppsetningu á þráðlausum búnaði eða endabúnaði til fjarskipta, né heldur starfrækja net eða veita netþjónustu og ekki vera viðurkenndir fulltrúar neins þessara aðila. Þeir skulu vera óháðir og mega hvorki taka beinan þátt í hönnun, smíði, markaðssetningu eða viðhaldi á þráðlausum búnaði eða endabúnaði til fjarskipta né vera umboðsmenn aðila sem stunda þessa starfsemi. Þetta útilokar ekki möguleikann á að framleiðandinn og tilkynnti aðilinn skiptist á tæknilegum upplýsingum.
2. Tilkynnti aðilinn og starfsmenn hans skulu framkvæma þau verkefni sem þessi aðili hefur verið tilnefndur til með faglegri ráðvæðni og tæknikunnáttu á hæsta stigi og vera lausir við allan þrýsting og hvatningu, einkum fjárhagslega, sem kynni að hafa áhrif á mat þeirra og niðurstöður skoðunar, einkum frá einstaklingum eða hópum einstaklinga sem eiga hagsmuna að gæta varðandi slíkar niðurstöður.
3. Tilkynnti aðilinn verður að hafa á að skipa nauðsynlegu starfslíði og hafa nauðsynlega aðstöðu til að geta framkvæmt á réttan hátt þau stjórnunarstörf og tæknilegu störf sem tengjast verkefninu sem hann hefur verið tilnefndur til að annast.
4. Starfsfólk sem ber ábyrgð á skoðun skal hafa:
 - trausta tækni- og fagkunnáttu,
 - fullnægjandi þekkingu á þeim kröfum sem eru gerðar við prófanir eða skoðanir sem þeir framkvæma og næga starfsreynslu við slíkar prófanir eða skoðanir,
 - getu til þess að rita þau vottorð, skrár og skýrslur sem þarf til að staðfesta að skoðun hafi verið framkvæmd.
5. Hlutleysi skoðunarmanna verður að vera tryggt. Laun þeirra mega hvorki vera háð fjölda prófana eða skoðana né niðurstöðum slíkra skoðana.
6. Tilkynnti aðilinn skal hafa ábyrgðartryggingu nema ríkið sé bótaskyldt samkvæmt landslögum eða aðildarríkið sjálft beri beina ábyrgð á eftirliti.
7. Starfsmönnum tilkynnta aðilans er skyldt að fara með allar upplýsingar, sem þeir fá í starfi sínu samkvæmt þessari tilskipun eða hverju því ákvæði landslaga sem sett er samkvæmt henni, sem trúnaðarmál (nema gagnvart réttum yfirvöldum í aðildarríkinu þar sem starfsemin fer fram).

VII. VIÐAUKI

MERKING BÚNAÐAR SEM UM GETUR Í 1. MGR. 12. GR.

1. CE-samræmismerkið skal sett saman úr upphafsstöfunum „CE“ með eftirfarandi sniði:

Ef CE-merki er minnkað eða stækkað skulu hlutföllin í teikningunni hér að framan haldast óbreytt.

2. CE-merkið skal vera að minnsta kosti 5 mm á hæð nema ekki sé hægt að koma því við vegna þess hvers eðlis búnaðurinn er.
3. Festa skal CE-merkið á vöruna eða merkiplötu hennar. Auk þess skal það vera á umbúðunum, ef einhverjar eru, og í meðfylgjandi skjölum.
4. CE-merkið skal festa þannig að það sé sýnilegt, læsilegt og óafmáanlegt.
5. Framkvæmdastjórnin skal ákvarða snið kennimerkis fyrir flokk í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 14. gr.

Þegar við á skal hluti af því ætlaður til að veita notandanum upplýsingar um að búnaðurinn geti notað hátíðnibönd þar sem notkun þeirra er ekki samræmd í öllu bandalaginu.

Sá hluti skal vera jafnhár upphafsstöfunum „CE“.

Sameiginleg yfirlýsing Evrópuþingsins, ráðsins og framkvæmdastjórnarinnar

Evrópuþingið, ráðið og framkvæmdastjórnin viðurkenna mikilvægi kröfunnar um að koma í veg fyrir skemmdir á netinu eða starfsemi þess, sem veldur óviðunandi skerðingu á þjónustu, að teknu sérstöku tilliti til nauðsynjar þess að vernda hagsmuni neytenda.

Þess vegna vekja þau athygli á að framkvæmdastjórnin mun framkvæma símat á aðstæðum í því skyni að meta hvort sú áhætta skapist oft og, ef það gerist, að finna viðunandi lausn innan nefndarinnar sem tekur ákvörðun í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 15. gr.

Slík lausn mun, þegar við á, vera fólgin í kerfisbundinni beitingu grunnkrafna sem kveðið er á um í b-lið 3. mgr. 3. gr.

Enn fremur lýsa Evrópuþingið, ráðið og framkvæmdastjórnin yfir að málsmeðferðin sem er lýst hér að framan hefur ekki áhrif á möguleikana, sem bent er á í 5. mgr. 7. gr., og þróun valfrjálstra kerfa vottunar og merkinga til að koma í veg fyrir að þjónusta skerðist eða skemmdir verði á netum.

REGLUGERÐ FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR (EB) Nr. 823/2000

2001/EES/31/02

frá 19. apríl 2000

um beitingu 3. mgr. 81. gr. sáttmálans gagnvart tilteknum flokkum samninga, ákvarðana og samstilltra aðgerða milli áætlunarskipafélaga (skipafélagasamtaka) (*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af reglugerð ráðsins (EBE) nr. 479/92 frá 25. febrúar 1992 um beitingu 3. mgr. 85. gr. sáttmálans gagnvart tilteknum flokkum samninga, ákvarðana og samstilltra aðgerða milli áætlunarskipafélaga (skipafélagasamtaka) ⁽¹⁾, eins og henni var breytt með lögum um aðild Austurríkis, Finnlands og Svíþjóðar, einkum 1. gr.,

að birtum drögum að þessari reglugerð ⁽²⁾,

að höfðu samráði við ráðgjafarnefndina um samkeppnis-hömlur og yfirburðastöðu í sjóflutningum,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Reglugerð (EBE) nr. 479/92 veitir framkvæmdastjórninni umboð til að beita 3. mgr. 81. gr. sáttmálans gagnvart tilteknum flokkum samninga, ákvarðana og samstilltra aðgerða milli skipafélaga (skipafélagasamtaka), að því er varðar sameiginlegan rekstur flutningaþjónustu með áætlunarskipum, ef þeir geta, með því samstarfi sem þeir skapa milli skipafélaga sem eiga aðild að þeim, takmarkað samkeppni á hinum sameiginlega markaði og haft áhrif á viðskipti milli aðildarríkjanna og því fallið undir bannið samkvæmt 1. mgr. 81. gr. sáttmálans.
- 2) Framkvæmdastjórnin hefur notfært sér þetta umboð með því að samþykja reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 870/95 ⁽³⁾. Í ljósi fenginnar reynslu er unnt að skilgreina flokk skipafélagasamtaka sem geta fallið undir gildissvið 1. mgr. 81. gr. en sem venjulega má gera ráð fyrir að uppfylli skilyrði 3. mgr. 81. gr.
- 3) Framkvæmdastjórnin hefur tekið fullt tillit til sérstakra aðstæðna sem ríkja í sjóflutningum. Þær munu einnig hafa efnislega þýðingu við mat framkvæmdastjórnarinnar á skipafélagasamtökum sem falla ekki undir hópundanþáguna samkvæmt þessari reglugerð.

4) Skipafélagasamtök, eins og þau eru skilgreind í þessari reglugerð, stuðla almennt að aukinni framleiðni og bættri flutningaþjónustu með áætlunarskipum með þeirri hagræðingu sem þau skapa í starfsemi aðildarríkjanna og þeirri stærðarhagkvæmni sem þau leiða til í rekstri skipa og nýtingu á hafnaraðstöðu. Þau stuðla og að tæknilegum og efnahagslegum framförum með því að auðvelda og hvetja til betri nýtingar á gámum og flutningsgetu skipa.

5) Þeir sem nýta sér skipaflutningaþjónustu skipafélagasamtaka njóta oftast í ríkum mæli þess ávinnings sem hlýst af aukinni framleiðni og bættri þjónustu með tilkomu samtakanna. Ávinningurinn getur og komið fram í tíðari skipaferðum og viðkomu í höfnum eða sem bætt tímaáætlun og betri og persónulegri þjónusta með notkun fullkomnari skipa og annars búnaðar, þar á meðal hafnaraðstöðu. Flutningsþegar geta því aðeins haft raunverulegan ávinning af skipafélagasamtökum að næg samkeppni ríki í flutningum sem slík samtök stunda.

6) Því ætti hópundanþága að gilda um þessa samninga, að því tilskildu að þeir gefi ekki viðkomandi fyrirtækjum færi á að útrýma að mestu samkeppni í þeim flutningum sem um er að ræða. Tilgangur þessarar reglugerðar er að skýra þau skilyrði sem skipafélagasamtök verða að uppfylla til að hafa hag af þeirri hópundanþágu sem hún veitir svo að unnt sé að taka tillit til stöðugra breytinga á sjóflutningamarkaðinum og örra breytinga sem aðilar gera á ákvæðum samninga um skipafélagasamtök eða á þeirri starfsemi sem samningarnir taka til.

7) Eitt af helstu einkennum skipafélagasamtaka, að því er varðar að stofna til og reka þjónustu í sameiningu, er sveigjanleg flutningsgeta. Um slíkt er þó ekki að ræða ef tiltekinn hundraðshluti flutningsgetu skipa, á vegum skipafélagasamtaka, er ekki nýttur.

8) Hópundanþágan samkvæmt þessari reglugerð ætti bæði að gilda um skipafélagasamtök, sem tilheyra samsiglingakerfi, og skipafélagasamtök sem eru starfrækt utan slíks kerfis, að því undanskildu að hún fjalli ekki um samráð um farmgjöld.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 100, 20.4.2000, bls. 24, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 49/2000 frá 31. maí 2000 um breytingu á XIV. viðauka (Samkeppni) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 3.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 55, 29.2.1992, bls. 3.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 379, 31.12.1999, bls. 13.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 89, 21.4.1995, bls. 7.

- 9) Í reglugerð ráðsins (EBE) nr. 4056/86 frá 22. desember 1986 sem setur nákvæmar reglur um beitingu 85. og 86. gr. sáttmálans gagnvart flutningum á sjó⁽¹⁾, eins og henni var breytt með lögum um aðild Austurrikis, Finnlands og Svíþjóðar, er fjallað um gjaldskrárákvarðanir. Aðilar að skipafélagasamtökum, sem vilja hafa samráð um gjaldskrár og uppfylla ekki skilyrði reglugerðar (EBE) nr. 4056/86, verða að sækja um einstakar undanþágur.
- 10) Fyrsta skilyrðið fyrir hópundanþágunni ætti að vera að flutningsþegar fái sanngjarnan hlut í þeim ávinningi, sem fæst með aukinni skilvirkni, og öðrum ávinningi sem tengist skipafélagasamtökum.
- 11) Líta skal svo á að þessari kröfu í 3. mgr. 81. gr. sé fullnægt þegar skipafélagasamtök eru starfrækt við einhverjar þær aðstæður sem er lýst hér á eftir:
- virk verðsamkeppni er milli aðila að samsiglingakerfinu, sem samtökin tilheyra, er rekja má til sjálfstæðra gjaldskrárákvarðana,
 - nægileg virk samkeppni ríkir, að því er varðar flutningaþjónustu innan samsiglingakerfisins sem samtökin tilheyra, milli aðila að samtökunum og annarra aðila að samsiglingakerfinu sem eru ekki aðilar að samtökunum þar eð samningurinn um samsiglingakerfið heimilar skipafélagasamtökum ótvírætt að bjóða sína eigin þjónustuskilmála, t.d. að skipafélagasamtök bjóði ein og sér tímastillta afhendingarþjónustu (just in time delivery) eða þróuð „rafræn gagnaskipti“ (Electronic Data Interchange — EDI), sem gerir flutningsþegum ávallt kleift að vita hvar vörur þeirra eru hverju sinni, eða að fjölga ferðum að miklum mun eða hafa oftar viðkomu í tengslum við þá þjónustu sem skipafélagasamtök veita samanborið við þá sem samsiglingakerfið veitir,
 - aðilar að samtökunum mæta virkri, raunverulegri eða hugsanlegri samkeppni frá flutningafyrirtækjum sem eru ekki aðilar að samtökunum hvort sem samsiglingakerfi er starfrækt í viðkomandi flutningum eða ekki.
- 12) Til þess að unnt verði að uppfylla þessa sömu kröfu í 3. mgr. 81. gr. þarf að setja ákvæði um frekari skilyrði sem er ætlað að stuðla að samkeppni um betri þjónustu milli aðila að samtökunum sem og milli þeirra og annarra skipafélaga sem stunda sams konar flutninga.
- 13) Setja ætti þau skilyrði að skipafélagasamtök og aðilar að þeim hafi ekki mismunandi gjaldskrár og flutningsskilmála á tiltekinni flutningaleið, einvörðungu með vísan til upprunals lands eða þess lands sem er ákvörðunarstaður hans og orsaki þannig misræmi í viðskiptum innan bandalagsins sem skaðað getur tilteknar hafnir, farmsendendur, flytjendur eða þá sem veita þjónustu í tengslum við flutninga, nema unnt sé að réttlæta þess konar gjaldskrár og flutningsskilmála á efnahagslegum forsendum.
- 14) Skilyrðin ættu og að miða að því að koma í veg fyrir að skipafélagasamtök geti komið á samkeppnishömlum sem ekki er þörf á til að ná þeim markmiðum sem eru forsenda þess að undanþágan sé veitt. Í þessu skyni ættu að vera ákvæði í samningum um skipafélagasamtök sem gera öllum skipafélögum, sem eru aðilar að slíkum samningum, kleift að draga sig út úr samtökunum með eðlilegum fyrirvara. Samt sem áður ber, í tilvikum þegar um mjög samþætt skipafélagasamtök er að ræða og/eða samtök með miklar fjárfestingar, að kveða á um lengri fyrirvara til að taka megi tillit til mikilla fjárfestinga, sem lagt hefur verið út í til að koma samtökunum á fót, og umfangsmikillar endurskipulagningar samfara því að samningsaðili yfirgefur samtökin. Einnig ber að tilskilja að þar sem skipafélagasamtök starfa með sameiginlegu markaðsfyrirkomulagi ætti hver samningsaðili að hafa rétt til að taka þátt í óháðu markaðsstarfi, að því tilskildu að hann tilkynni það með eðlilegum fyrirvara.
- 15) Undanþága skal einungis veitt skipafélagasamtökum sem eiga þess ekki kost að útrýma samkeppni að verulegum hluta á því þjónustusviði sem um er að ræða.
- 16) Til að unnt sé að ákvarða, að því er varðar undanþágu, hvort um virka samkeppni sé að ræða á hverjum markaði sem skipafélagasamtökin starfa á ber ekki aðeins að taka tillit til beinna viðskipta milli hafna, sem skipafélagasamtök þjóna, heldur einnig til samkeppni frá öðrum áætlunarskipafélögum sem sigla frá höfnum sem gætu komið í stað þeirra sem skipafélagasamtökin þjóna og einnig, þar sem við á, til annars konar flutningsmáta.
- 17) Sú hópundanþága, sem er veitt samkvæmt þessari reglugerð, gildir af þessum ástæðum einungis með því skilyrði að á hverjum markaði, sem skipafélagasamtökin starfa á, fari markaðshlutur skipafélagasamtaka ekki yfir gefið mark.
- 18) Markaðshlutur skipafélagasamtaka innan samsiglingakerfis ætti að vera minni með tilliti til þess að þeir samningar, sem um er að ræða, eru viðbót við samkeppnishamlandi samning sem í gildi er.
- 19) Samt sem áður er við hæfi að bjóða skipafélagasamtökum, sem fara yfir þau mörk, sem eru sett fram í þessari reglugerð, um tiltekinn hundraðshluta, en sem taka áfram þátt í virkri samkeppni í þeim flutningum sem þau stunda, einfaldaða málsmeðferð til þess að þau geti notið góðs af því réttaröryggi sem tengist hópundanþágum. Slík málsmeðferð ætti einnig að gera framkvæmdastjórninni kleift að halda uppi virku eftirliti og einfalda eftirlit stjórnsýslunnar með samningum.
- 20) Skipafélagasamtök, sem fara yfir mörkin, ættu að geta fengið undanþágu í einstaka tilvikum, að því tilskildu að þau uppfylli skilyrði 3. mgr. 81. gr., með hliðsjón af þeim sérstöku aðstæðum sem ríkja innan sjóflutninga.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 378, 31.12.1986, bls. 4.

21) Þessi reglugerð ætti aðeins að gilda um samninga sem gerðir eru milli aðila að skipafélagasamtökum. Því ætti hópundanþágan ekki að gilda um samkeppnishamlandi samninga sem eru gerðir annars vegar milli skipafélagasamtaka eða eins eða fleiri aðila að þeim og hins vegar milli annarra skipafélaga. Hún ætti heldur ekki að gilda um samkeppnishamlandi samninga milli ólíkra skipafélagasamtaka sem stunda sams konar flutninga eða milli aðila að slíkum samtökum.

22) Ákveðnar skyldur ættu einnig að fylgja hópundanþágum. Flutningsþegar ættu í þessu tilliti ávallt að vera í aðstöðu til að kynna sér þau skilyrði sem gilda um flutningaþjónustu á sjó sem aðilar að skipafélagasamtökum reka sameiginlega. Kveða ber á um raunverulegt og skilvirkt samráð milli skipafélagasamtaka og flutningsþega um þá starfsemi sem samningarnir fjalla um. Í þessari reglugerð er og tilgreint við hvað er átt með raunverulegu og skilvirku samráði og hvernig framvinda slíks samráðs skuli vera í meginatriðum. Kveðið er á um fyrrnefnt lögboðið samráð sem takmarkast við eiginlega starfsemi samtakanna.

23) Fyrrnefnt samráð er líklegt til að tryggja skilvirkari flutningaþjónustu á sjó sem tekur mið af kröfum flutningsþega. Því ber að undanþiggja vissar samkeppnishömlur sem kynnu að fylgja í kjölfar slíks samráðs.

24) Í þessari reglugerð hefur hugtakið „óviðráðanlegar aðstæður“ („force majeure“) sömu merkingu og fram kemur í fordæmisrétti dómstóls Evrópubandalaganna.

25) Kveða ber á um að tilkynna beri framkvæmdastjórninni án tafar um úrskurði gerðardóms og tillögur sáttasemjara sem málsaðilar samþykkja til þess að hún geti gengið úr skugga um að skipafélagasamtök séu ekki með því undanþegin skilyrðum og skyldum sem kveðið er á um í reglugerðinni og brjóti þannig ekki í bága við ákvæði 81. og 82. gr.

26) Nauðsynlegt er að tilgreina, í samræmi við 6. gr. reglugerðar (EBE) nr. 479/92, þau tilvik þar sem framkvæmdastjórninni er heimilt að svipta fyrirtæki ávinningi að hópundanþágu.

27) Ellefu skipafélagasamtök nutu ávinnings að hópundanþágu samkvæmt reglugerð (EB) nr. 870/95, með því að beita málsmeðferð samkvæmt henni þar sem leitað er eftir andmælum, en það gerði framkvæmdastjórninni einkum kleift að sannreyna að þau ættu í virkri samkeppni. Ekkert bendir til þess að aðstæður hafi breyst á þann veg að þessi skipafélagasamtök eigi ekki lengur í virkri samkeppni. Því skulu þessi skipafélagasamtök njóta áfram undanþágu með þeim skilmálum sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð.

28) Óþarft ætti að vera að senda inn umsókn samkvæmt 12. gr. reglugerðar (EBE) nr. 4056/86 vegna samninga sem eru sjálfkrafa undanþegnir samkvæmt þessari reglugerð. Þegar fyrirtæki eru í verulegum vafa er þeim heimilt að óska þess að framkvæmdastjórnin lýsi yfir hvort samningar þeirra samræmist ákvæðum þessarar reglugerðar.

29) Reglugerð þessi er með fyrirvara um beitingu 82. gr. sáttmálans.

30) Þar eð reglugerð (EB) nr. 870/95 fellur úr gildi er við hæfi að samþykkja nýja reglugerð sem endurnýjar hópundanþáguna.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

I. KAFLI

GILDISSVIÐ OG SKILGREININGAR

1. gr.

Gildissvið

Þessi reglugerð gildir einvörðungu um skipafélagasamtök að því marki sem þau veita alþjóðlega flutningaþjónustu með áætlunarskipum til eða frá einni eða fleiri höfnum innan bandalagsins.

2. gr.

Skilgreiningar

Í þessari reglugerð er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1. „skipafélagasamtök (consortium)“: samningur milli tveggja eða fleiri flutningsaðila í skiparekstri, sem veita alþjóðlega flutningaþjónustu með áætlunarskipum, einvörðungu í vöruflutningum og aðallega með gámum, sem tengist einni eða fleiri grein, sem miðar að því að koma á samstarfi um sameiginlegan rekstur í sjóflutningum og bæta þá þjónustu sem hver og einn samningsaðili myndi annars veita ef um samtök væri ekki að ræða og að hagræða starfsemi þeirra með ráðstöfunum á sviði tækni, reksturs og/eða viðskipta, að verðákvörðunum undanskildum;
2. „flutningar með áætlunarskipum“: reglubundnir vöruflutningar á tiltekinni leið eða leiðum milli hafna í samræmi við tímaáætlanir og fyrir fram auglýsta siglingadaga og sem öllum flutningsþegum stendur til boða gegn greiðslu, jafnvel þó að um stopula flutninga sé að ræða;
3. „þjónustufyrirkomulag“: samningsbundið fyrirkomulag, staðfest af einum eða fleiri flutningsþegum og einum aðila að skipafélagasamtökum eða samtökunum sjálfum, þar sem gert er ráð fyrir því að flutningsþegi skuldbindi sig til að láta flytja fyrir sig vörur í tilteknu magni í tiltekinn tíma gegn því að fá staðfestingu þess efnis að aðillinn að skipafélagasamtökunum eða samtökin veiti honum þjónustu sem er í ákveðnum gæðaflokki og sérsniðin að þörfum hans;

4. „flutningsþegi“: fyrirtæki (t.d. farmsendandi, viðtakandi, miðlari o.s.frv.), sem gert hefur eða látið í ljós vilja til að gera bindandi samning við skipafélagasamtök (eða einn aðila að þeim) um vöruflutninga, eða samband farmsendenda;
5. „sjálfstæð gjaldskrárákvörðun“: réttur aðila að samsiglingakerfi til að bjóða, í stökum tilvikum og þegar um vörur er að ræða, farmgjöld sem víkja frá gjöldum sem mælt er fyrir um innan samsiglingakerfisins, að því tilskildu að öðrum aðilum innan þess sé tilkynnt um það.

II. KAFLI

UNDANÞÁGUR

3. gr.

Undanþegnir samningar

1. Því er hér með lýst yfir, samkvæmt 3. mgr. 81. gr. sáttmálans og með fyrirvara um skilyrði og skyldur sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð, að 1. mgr. 81. gr. sáttmálans gildir ekki um starfsemi sem er talin upp í 2. mgr. þessarar greinar ef hún fer fram samkvæmt samningum um skipafélagasamtök eins og skilgreint er í 1. og 2. gr. þessarar reglugerðar.

2. Yfirlýsingin um að 1. mgr. 81. gr. sáttmálans gildi ekki á einungis við um eftirfarandi starfsemi:

a) starfsemi í tengslum við sameiginlegan rekstur flutningaþjónustu með áætlunarskipum sem felst einvörðungu í eftirfarandi:

- i) samræmingu og/eða sameiginlegri ákvörðun um ferðaáætlanir og viðkomuhafnir,
- ii) skiptum, sölu eða víxleigu á rými eða hólum um borð í skipum,
- iii) samnýtingu skipa og/eða hafnarmannvirkja,
- iv) rekstri einnar eða fleiri skrifstofa fyrir sameiginlegan rekstur,
- v) útvegum gáma, undirvagna og annars búnaðar og/eða leigu, kaupleigu eða kaupum á slíkum tækjabúnaði,
- vi) notkun tölvuvæðrar upplýsingamiðlunar og/eða sameiginlegs skráningarkerfis;

b) tímabundna breytingu á flutningsgetu;

c) sameiginlegan rekstur eða notkun hafnarmiðstöðva og tengdrar þjónustu (t.d. lektuþjónustu eða lestunar- og losunarþjónustu);

d) þátttöku í einu eða fleiri af eftirfarandi samlögum: samlagi um farm, tekjur eða nettótekjur;

e) sameiginlega nýtingu atkvæðisréttar skipafélagasamtaka innan samsiglingakerfisins þar sem aðilar að samtökunum starfa, að því marki sem sameiginlegu atkvæðin varða eiginlega starfsemi samtakanna;

f) sameiginlegt fyrirkomulag markaðssetningar og/eða útgáfu sameiginlegs farmskírteinis;

g) aðra starfsemi sem er stoðstarfsemi við þá sem um getur hér að framan í a- til f-lið og er nauðsynleg fyrir alla starfsemina.

3. Eftirfarandi skal einkum teljast stoðstarfsemi í skilningi g-liðar 2. mgr.:

a) skylda aðila að skipafélagasamtökum til að nota þau skip, sem skipafélagasamtökin hafa fengið til ráðstöfunar, í viðkomandi flutningi eða flutningum og forðast að taka á leigu rými í skipum sem tilheyra þriðju aðilum;

b) skylda aðila að skipafélagasamtökunum til að úthluta ekki eða leigja öðrum flutningsaðilum í skiparekstri rými í viðkomandi flutningi eða flutningum nema að fengnu samþykki annarra aðila að samtökunum.

4. gr.

Ónýtt flutningsgeta

Undanþágan, sem kveðið er á um í 3. gr., gildir ekki um skipafélagasamtök þegar slík samtök standa fyrir ráðstöfunum þess efnis að nýta ekki flutningsgetu sem er fyrir hendi þannig að áætlunarskipafélög, sem eru aðilar að skipafélagasamtökunum, láti ónotaðan tiltekinn hundraðshluta af flutningsgetu skipa sem starfrækt eru innan vébanda samtakanna.

III. KAFLI

SKILYRÐI FYRIR UNÐANÞÁGU

5. gr.

Grunnskilyrði fyrir veitingu undanþágu

Undanþágan, sem kveðið er á um í 3. gr., gildir því aðeins að eitt eða fleiri skilyrðanna hér að aftan séu uppfyllt:

a) virk verðsamkeppni sé milli aðila að samsiglingakerfinu, sem skipafélagasamtökin tilheyra, af þeirri ástæðu að samningurinn um samsiglingakerfið heimilar fyrrnefndum aðilum með skýrum hætti, annaðhvort samkvæmt lagaskyldu eða með öðrum hætti, að ákvarða sjálfstætt öll farmgjöld sem kveðið er á um í gjaldskrá samsiglingakerfisins, eða

b) innan samsiglingakerfisins, sem skipafélagasamtökin tilheyra, sé nægilega virk samkeppni milli þeirra sem eiga aðild að kerfinu að því er varðar þá þjónustu sem í boði er, af þeirri ástæðu að í samningnum um samsiglingakerfið sé skýr heimild til handa samtökunum til að bjóða fram sitt eigið þjónustufyrirkomulag, í hvaða mynd sem er, að því er varðar tíðni og gæði þeirrar flutningaþjónustu sem veitt er og einnig að laga þá þjónustu, sem það veitir, hvenær sem er að sérstökum óskum flutningsþega, eða

c) aðilar að skipafélagasamtökunum eigi í virkri samkeppni, raunverulegri eða hugsanlegri, við áætlunarskipafélög sem eru ekki aðilar að samtökunum, hvort sem samsiglingakerfi er starfrækt í viðkomandi flutningi eða flutningum eða ekki.

6. gr.

Skilyrði með tilliti til markaðshlutar

1. Ef undanþágan samkvæmt 3. gr. á að ná til skipafélagasamtaka þarf markaðshlutar þeirra á hverjum markaði, sem þau starfa á, að vera undir 30%, reiknað út sem vörumagn sem flutt er (farntonn eða tuttugu feta gámaeining) ef þau tilheyra samsiglingakerfi og undir 35% ef þau starfa utan slíks kerfis.

2. Undanþágan, sem kveðið er á um í 3. gr., gildir áfram ef sá markaðshlutar, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, vex ekki umfram einn tíunda tvö almanaksár í röð.

3. Ef farið er yfir annað þeirra leyfilegu hámarka sem tilgreind eru í 1. og 2. mgr. gildir undanþágan, sem kveðið er á um í 3. gr., í sex mánuði eftir lok þess almanaksárs þegar það gerðist. Lengja skal tímabilið í 12 mánuði ef ástæða þess að farið er yfir markið er sú að flutningsaðili, sem ekki er aðili að samþökunum, hefur dregið sig út af markaðinum.

7. gr.

Andmælum hreyft

1. Undanþágan, sem kveðið er á um í 3. og 10. gr., gildir einnig um skipafélagasamtök sem eiga markaðshlut á einhverjum markaði, sem þau starfa á, sem fer yfir þau mörk sem mælt er fyrir um í 6. gr., en fer samt sem áður ekki yfir 50% á neinum markaði, með þeim skilyrðum að framkvæmdastjórninni sé tilkynnt um þá samninga sem um ræðir í samræmi við ákvæði reglugerðar framkvæmdastjórnarinnar (EBE) nr. 2843/98 ⁽¹⁾ og að framkvæmdastjórnin andmæli ekki slíkri undanþágu innan sex mánaða.

Sex mánaða tímabilið telst hefjast á þeim degi sem tilkynningin öðlast gildi í samræmi við 4. gr. reglugerðar (EB) nr. 2843/98.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda aðeins ef vísað er með skýrum hætti til þessarar greinar í tilkynningunni eða orðsendingu með henni.

3. Framkvæmdastjórninni er heimilt að andmæla undanþágunni.

Hún skal andmæla undanþágunni berist henni beiðni um slíkt frá aðildarríki innan þriggja mánaða frá því að aðildarríkinu var send tilkynningin sem um getur í 1. mgr. Beiðnin skal rökstudd á grundvelli samkeppnisreglna sáttmálans.

4. Framkvæmdastjórninni er heimilt að draga andmæli sín gegn undanþágunni til baka hvenær sem er. Hafi andmælin komið fram að beiðni aðildarríkis og beiðninni verið haldið til streitu skulu þau einungis dregin til baka að undangengnu samráði innan ráðgjafarnefndarinnar um samkeppnishömlur og yfirburðastöðu í sjóflutningum.

5. Séu andmælin dregin til baka af þeirri ástæðu að viðkomandi fyrirtæki hafi sýnt fram á að skilyrðum 3. mgr. 81. gr. hafi verið fullnægt skal undanþágan gilda frá tilkynningardegi.

⁽¹⁾ Stjótið. EB L 354, 30.12.1998, bls. 22.

6. Séu andmælin dregin til baka af þeirri ástæðu að viðkomandi fyrirtæki hafi breytt samningnum þannig að skilyrðum 3. mgr. 81. gr. sé fullnægt gildir undanþágan frá þeim degi sem breytingarnar öðlast gildi.

7. Andmæli framkvæmdastjórnin undanþágu og dragi ekki andmælin til baka hefur tilkynningin þau áhrif sem kveðið er á um í II. þætti reglugerðar (EBE) nr. 4056/86.

8. gr.

Önnur skilyrði

Réttur til undanþágu, sem kveðið er á um í 3. og 10. gr., er háður eftirfarandi skilyrðum:

- a) Skipafélagasamtökin skulu heimila öllum aðilum sínum að bjóða fram sitt eigið þjónustufyrirkomulag á grundvelli einstaks samnings.
- b) Fyrirtækjum, sem eiga aðild að samningi um skipafélagasamtök, skal með slíkum samningi tryggður réttur til að draga sig út úr samþökunum án þess að til komi fjársektir eða önnur viðurlög, t.d., einkum og sér í lagi, skuldbinding þess efnis að hætta öllum flutningum á því sviði eða sviðum sem um ræðir, hvort sem það skilyrði fylgir eða ekki að heimilt sé að hefja slíka starfsemi á ný að tilteknum tíma liðnum. Fyrirnefndur réttur er háður lengst sex mánaða uppsagnarfresti, þó með þeim hætti að um uppsögn getur fyrst verið að ræða 18 mánuðum eftir að samningurinn gengur í gildi.

Þegar um er að ræða mjög samþætt skipafélagasamtök með samlag um nettóhagnað og/eða umfangsmiklar fjárfestingar, sem rekja má til kaupa eða leigu aðila að því á skipum, sérstaklega vegna stofnunar samtakanna, skal uppsagnarfrestur vera lengst sex mánuðir sem heimilt er að nýta 30 mánuðum eftir að samningurinn gengur í gildi.

- c) Starfi skipafélagasamtök að sameiginlegri markaðssetningu skal aðilum að þeim engu að síður frjálst að stunda sjálfstæða markaðssetningu án þess að viðurlögum sé beitt, að því tilskildu að þeir tilkynni um það með sex mánaða fyrirvara.
- d) Hvorki skipafélagasamtök né aðilar að þeim skulu valda tilteknum höfnum, flutningsþegum eða flutningsaðilum innan hins sameiginlega markaðar tjóni með því að beita ólíkum gjöldum og flutningsskilmálum gagnvart mismunandi uppruna- eða móttökulöndum eða lestunar- eða losunarhöfnum, að því er varðar flutning á sams konar vörum og innan þess svæðis sem samningurinn nær til, nema unnt sé að færa efnahagsleg rök fyrir slíkum gjöldum eða skilmálum.

IV. KAFLI

SKYLDUR

9. gr.

Skyldur sem fylgja undanþágu

1. Skyldurnar, sem kveðið er á um í 2. mgr. þessarar greinar, skulu fylgja undanþágunni sem kveðið er á um í 3. gr. og 1. mgr. 13. gr.

2. Fara skal fram raunverulegt og skilvirkt samráð milli flutningsþega, eða samtaka sem koma fram fyrir þeirra hönd, annars vegar og skipafélagasamtaka hins vegar sem miðar að því að leysa öll helstu mál önnur en minni háttar rekstrarmálefni sem varða skilyrði og eðli áætlunarflutninga á sjó sem samtökin eða aðilar að þeim bjóða.

Samráð skal fara fram ef annar fyrrnefndra aðila fer fram á það.

Samráð skal fara fram, nema þegar um óviðráðanlegar aðstæður er að ræða, áður en gripið er til ráðstafana sem eru tilefni þess. Ef aðilar að skipafélagasamtökunum eru tilneyddir, vegna óviðráðanlegra aðstæðna, að hrinda ákvörðun í framkvæmd áður en samráð hefur farið fram skal samráð sem óskað hefur verið eftir fara fram innan 10 virkra daga frá því að beiðni var lögð fram. Ekki ber að tilkynna um aðgerðir opinberlega áður en samráð fer fram, nema þegar um fyrrnefndar óviðráðanlegar aðstæður er að ræða sem vísa ber til í tilkynningu um ráðstafanir.

Samráðið skal fara þannig fram stig af stigi:

- a) skipafélagasamtökin skulu tilkynna hinum aðilanum skriflega um efni samráðsins áður en það fer fram;
- b) aðilar skiptast á skoðunum annaðhvort með skriflegum hætti eða á fundum, eða hvort tveggja, þar sem fulltrúar skipafélagasamtakanna og farmsendendanna, sem taka þátt í samráðinu, skulu hafa umboð til að komast að sameiginlegri niðurstöðu og skulu aðilar leggja sig fram um að ná því marki;
- c) komist aðilar ekki að sameiginlegri niðurstöðu, þrátt fyrir viðleitni beggja, skal viðurkennt að um ósamkomulag sé að ræða og það tilkynnt opinberlega. Hvor aðli um sig getur vakið athygli framkvæmdastjórnarinnar á því;
- d) ákveða má sanngjarnan frest til að ljúka samráðinu, með samkomulagi aðila ef unnt er. Fresturinn skal ekki vera skemmri en einn mánuður, nema í undantekningartilvikum eða þegar aðilar koma sér saman um annað.

3. Skilmálar varðandi flutningaþjónustu á sjó, sem skipafélagasamtök og aðilar að þeim veita, meðal annars skilmálar um eðli slíkrar þjónustu og allar breytingar á þeim, skulu aðgengilegir flutningsþegum gegn sanngjörnu gjaldi, ef þeir óska, og liggja frammi til skoðunar þeim að kostnaðarlausu á skrifstofum aðila að samtökunum og hjá umboðsmönnum þeirra eða hjá samtökunum sjálfum.

4. Skipafélagasamtök skulu tilkynna framkvæmdastjórninni án tafar um úrskurði gerðardóms og tillögur sátta-semjara sem aðilar hafa samþykkt og setja niður deilur um starfshætti skipafélagasamtaka sem falla undir þessa reglugerð.

5. Skipafélagasamtök, sem vilja hafa ávinning af þessari reglugerð, skulu, að fengnum fresti sem framkvæmdastjórnin ákveður í hverju tilviki um sig og ekki er skemmri en einn mánuður, geta sýnt fram á ef framkvæmdastjórnin óskar þess að skilyrði og skyldur sem felast í 5. til 8. gr. og

2. og 3. mgr. þessarar greinar séu uppfyllt og senda henni þann samning um skipafélagasamtök, sem um ræðir, innan fyrrnefnds frests.

10. gr.

Undanþága vegna samninga milli flutningsþega og skipafélagasamtaka um nýtingu áætlunarflutningaþjónustu á sjó

Samningar, ákvarðanir og samstilltar aðgerðir milli annars vegar flutningsþega, eða samtaka sem koma fram fyrir þeirra hönd, og hins vegar skipafélagasamtaka með undanþágu samkvæmt 3. gr., varðandi skilyrði og gæði þeirra áætlunarskipaflutninga sem samtökin annast og öll almenn atriði sem tengjast slíkum flutningum, að því marki sem þau má rekja til samráðsins sem kveðið er á um í 2. mgr. 9. gr., eru hér með undanþegin banninu sem mælt er fyrir um í 1. mgr. 81. gr. sáttmálans.

V. VIÐAUKI

ÝMIS ÁKVÆÐI

11. gr.

Þagnarskylda

1. Vitneskju, sem aflað er samkvæmt 7. gr. og 5. mgr. 9. gr., skal einungis nota í málum er falla undir þessa reglugerð.

2. Framkvæmdastjórninni og lögbærum yfirvöldum aðildarríkjanna, embættismönnum þeirra og öðrum opinberum starfsmönnum, er óheimilt að láta öðrum í té vitneskju, sem þeir öðlast við það að beita ákvæðum þessarar reglugerðar og er þess eðlis að hún falli undir þagnarskyldu embættismanna.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. skulu ekki koma í veg fyrir birtingu almennra upplýsinga eða kannana sem fela ekki í sér upplýsingar um einstök fyrirtæki eða samtök fyrirtækja.

12. gr.

Afturköllun hópundanþágu

Í samræmi við 6. gr. reglugerðar (EBE) nr. 479/92 getur framkvæmdastjórnin afturkallað hópundanþágu í ákveðnum tilvikum ef hún kemst að raun um að samningur, ákvörðun og samstilltar aðgerðir, sem njóta undanþágu samkvæmt 3. gr. eða 1. mgr. 13. gr. þessarar reglugerðar, hafi samt sem áður tiltekin áhrif sem eru í ósamræmi við skilyrðin sem mælt er fyrir um 3. mgr. 81. gr. eða eru óheimil samkvæmt 82. gr. sáttmálans, einkum þegar:

- a) í tilteknum flutningum er ekki fyrir hendi virk samkeppni utan samsiglingakerfisins, sem skipafélagasamtökin tilheyra, eða utan tiltekinna skipafélagasamtaka;
- b) hvað eftir annað bregst að skipafélagasamtök uppfylli þær skyldur sem kveðið er á um í 9. gr.;

- c) framferði skipafélagasamtaka hefur áhrif sem stangast á við ákvæði 82. gr. sáttmálans;
- d) slík áhrif eru afleiðing úrskurðar gerðardóms.

13. gr.

Bráðabirgðaákvæði

1. Ákvæði 1. mgr. 81 gr. sáttmálans skulu ekki gilda um samninga sem eru í gildi 25. apríl 2000 og sem fullnægja, á þeim degi, kröfum í reglugerð (EBE) nr. 870/95 vegna undanþágu og sem voru meðhöndlaðir samkvæmt málsmeðferð þar sem andmælum var hreyft eins og kveðið var á um í 7. gr. þeirrar reglugerðar.

2. Tilkynning, sem er lögð fram samkvæmt 7. gr. reglugerðar (EB) nr. 870/95 áður en þessi reglugerð gengur í gildi, telst lögð fram samkvæmt 7. gr. þessarar reglugerðar verði sex mánaða fresturinn ekki útrunninn 25. apríl 2000.

14. gr.

Gildistaka

Reglugerð þessi öðlast gildi 26. apríl 2000.

Hún gildir til 25. apríl 2005.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 19. apríl 2000.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Mario MONTI

framkvæmdastjóri.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/99/EB

2001/EES/31/03

frá 15. desember 1999

um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 80/1269/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi vélarafl vélknúinna ökutækja(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

1. gr.

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 70/156/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna um gerðarviðurkenningu á vélknúnum ökutækjum og eftirvögnum ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/91/EBE ⁽²⁾, einkum 2. mgr. 13. gr.,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 80/1269/EBE frá 16. desember 1980 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi vélarafl vélknúinna ökutækja ⁽³⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 97/21/EBE ⁽⁴⁾, einkum 3. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun 80/1269/EBE er ein sértilskipananna sem fjalla um EB-gerðarviðurkenningaraðferðina sem var tekin upp með tilskipun 70/156/EBE. Af því leiðir að ákvæði tilskipunar 70/156/EBE, sem varða kerfi, íhluti og aðskildar tæknieiningar í ökutækjum, eiga við um þessa tilskipun.
- 2) Við gerðarviðurkenningu á gasknúnum ökutækjum (kútagas (LPG) og jarðgas (NG)) er nauðsynlegt að setja ný ákvæði í tilskipun 80/1269/EBE um mælingu á vélarafl slíkra ökutækja, einkum hvað varðar prófunareldsneytið sem nota skal, eins og það er skilgreint í tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 98/77/EBE frá 2. október 1998 um aðlögun að tækniframförum í tilskipun ráðsins 70/220/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir gegn loftmengun frá vélknúnum ökutækjum ⁽⁵⁾. Í þessu tilliti er rétt að fylgja tæknilegum kröfum sem samþykktar voru af efnahagsnefnd Sameinuðu þjóðanna fyrir Evrópu í reglugerð nr. 85 ⁽⁶⁾.
- 3) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit nefndarinnar um aðlögun að tækniframförum sem komið var á fót með tilskipun 70/156/EBE.

I. viðauka við tilskipun 80/1269/EBE er hér með breytt í samræmi við viðaukann við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Frá og með 1. janúar 2000 er aðildarríkjunum óheimilt af ástæðum er varða vélarafl:

— að synja, fyrir hvaða gerð vélknúins ökutækis sem er, um EB-gerðarviðurkenningu í samræmi við 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE, eða

— að synja um innlenda gerðarviðurkenningu, eða

— að banna að, ökutæki verði skráð, seld eða tekin í notkun í samræmi við 7. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

ef tölur um vélarafl hafa verið ákvarðaðar í samræmi við kröfur tilskipunar 80/1269/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

2. Frá og með 1. janúar 2000 mega aðildarríkin:

— ekki lengur veita EB-gerðarviðurkenningu samkvæmt 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE, og

— synja um innlenda gerðarviðurkenningu, nema á grundvelli ákvæða 2. mgr. 8. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

fyrir gerð ökutækis hafi vélarafl ekki verið ákvarðað í samræmi við kröfur tilskipunar 80/1269/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

3. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 31. desember 1999. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 334, 28.12.1999, bls. 32, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 50/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 5.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 42, 23.2.1970, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 11, 16.1.1999, bls. 25.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 375, 31.12.1980, bls. 46.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 125, 16.5.1997, bls. 31.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 286, 23.10.1998, bls. 34.

⁽⁶⁾ Sp/EBE reglugerð nr. 85 (E/EBE324-E/EBE/TRANS/505/1.endursk./84. viðbætur), með áorðnum breytingum.

4. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þriðja degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

5. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 15. desember 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Erkki LIIKANEN

framkvæmdastjóri.

VIÐAUKI

BREYTINGAR Á I. VIÐAUKA VIÐ TILSKIPUN 80/1269/EBE

1. Í stað liðar 5.3.11 komi eftirfarandi:

„5.3.11. Nota ber eftirtalið eldsneyti:

5.3.11.1. Fyrir bensínknúinn rafkveikjuhreyfil:

skal eldsneytið, sem er notað, vera markaðseldsneyti. Komi upp ágreiningur skal nota viðmiðunareldsneytið sem er tilgreint í fyrsta lið IX. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt. Í stað ofangreinds viðmiðunareldsneytis er heimilt að nota viðmiðunareldsneyti sem skilgreint er af CEC (*) fyrir bensínknúna hreyfla í CEC skjali RF-08-A-85.

5.3.11.2. Fyrir kútagasknúinn rafkveikjuhreyfil:

5.3.11.2.1. Ef um er að ræða hreyfil með sjálfvirka aðlögun að eldsneytinu:

skal eldsneytið, sem er notað, vera markaðseldsneyti. Komi upp ágreiningur skal eldsneytið vera eitt af því viðmiðunareldsneyti sem er tilgreint í IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt.

5.3.11.2.2. Ef um er að ræða hreyfil sem ekki lagar sig sjálfvirk að eldsneytinu:

skal eldsneytið sem er notað vera það viðmiðunareldsneyti sem er tilgreint í IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt, og er með lægsta C3-gildið.

5.3.11.2.3. Ef um er að ræða hreyfil sem er merktur einni ákveðinni samsetningu eldsneytis:

skal eldsneytið, sem er notað, vera það sem er tilgreint í merkingunni á hreyflinum.

5.3.11.2.4. Í prófunarskýrslu skal tilgreina eldsneytið sem er notað.

5.3.11.3. Fyrir jarðgasknúinn rafkveikjuhreyfil:

5.3.11.3.1. Ef um er að ræða hreyfil með sjálfvirka aðlögun að eldsneytinu:

skal eldsneytið, sem er notað, vera markaðseldsneyti. Komi upp ágreiningur skal eldsneytið vera eitt af því viðmiðunareldsneyti sem er tilgreint í IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt.

5.3.11.3.2. Ef um er að ræða hreyfil sem ekki lagar sig sjálfvirk að eldsneytinu:

skal eldsneytið, sem er notað, vera markaðseldsneyti með Wobbe-vísitölu sem er að minnsta kosti $5,62 \text{ MJm}^{-3}$ (0°C , 101,3 kPa). Komi upp ágreiningur skal eldsneytið, sem er notað, vera viðmiðunareldsneytið G20 sem er tilgreint í IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt, þ.e. það eldsneyti sem hefur hæstu Wobbe-vísitöluna, eða

5.3.11.3.3. Ef um er að ræða hreyfil sem er merktur sérstökum eldsneytisflokki:

skal eldsneytið sem er notað vera markaðseldsneyti með Wobbe-vísitölu sem er að minnsta kosti $52,6 \text{ MJm}^{-3}$ (0°C , 101,3 kPa) ef í merkingunni á hreyflinum er tilgreindur gasflokkur H, eða að minnsta kosti $47,2 \text{ MJm}^{-3}$ (0°C , 101,3 kPa) ef í merkingunni á hreyflinum er tilgreindur gasflokkur L. Komi upp ágreiningur skal eldsneytið, sem er notað, vera viðmiðunareldsneytið G20 sem er tilgreint í IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var breytt síðast, ef í merkingunni á hreyflinum er tilgreindur gasflokkur H, eða viðmiðunareldsneytið G23 ef í merkingunni á hreyflinum er tilgreindur gasflokkur L, þ.e. eldsneytið með hæstu Wobbe-vísitöluna fyrir viðkomandi flokk, eða

5.3.11.3.4. Ef um er að ræða hreyfil sem er merktur einni ákveðinni samsetningu eldsneytis:

skal eldsneytið, sem er notað, vera það sem er tilgreint í merkingunni á hreyflinum.

5.3.11.3.5. Í prófunarskýrslu skal tilgreina eldsneytið sem er notað.

5.3.11.4. Fyrir þjöppukveikjuhreyfil:

skal eldsneytið, sem er notað, vera markaðseldsneyti. Komi upp ágreiningur skal nota viðmiðunareldsneytið sem er tilgreint í öðrum lið IX. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt. Í stað ofangreinds viðmiðunareldsneytis er heimilt að nota viðmiðunareldsneyti sem er skilgreint af CEC fyrir þjöppukveikjuhreyfla í CEC skjali RF-03--A-84.

5.3.11.5. Rafkveikjuhreyfla ökutækja, sem geta gengið hvort sem er fyrir bensíni eða loftkenndu eldsneyti, skal prófa með báðar gerðir eldsneytis í samræmi við ákvæði í liðum 5.3.11.1 til 5.3.11.3. Ökutæki, sem ganga bæði fyrir bensíni og loftkenndu eldsneyti, þar sem bensínkerfið er ætlað til notkunar í neyðartilvikum eða eingöngu til að ræsa hreyfil og bensíntankurinn rúmar mest 15 lítra af bensíni, munu við prófun talin til ökutækja sem ganga fyrir loftkenndu eldsneyti.

(*) Samhæfingarráð Evrópu fyrir þróun prófana á smurólum og eldsneyti fyrir vélar.“

2. Neðanmálsgrein 1 bætist við í lok liðar 8.1 og verði svohljóðandi:

„⁽¹⁾ Framleiðanda er einungis heimilt að tilgreina eitt gildi svo fremi sem vélaraflið sé hið sama innan hvernar undirtegundar af gerð hreyfils. Hver undirtegund skal vera skilgreind með skýrum hætti.“

3. Liður 3.2.2. í 1. viðbæti verði svohljóðandi:

„3.2.2. Eldsneyti: dísilolía/bensín/kútagas/jarðgas ⁽¹⁾“

4. Liðir 3.2.15. og 3.2.16 í I. viðbæti bætast við sem hér segir:

„3.2.15. Kerfi knúið kútagasi: já/nei ⁽¹⁾

3.2.15.1. Viðurkenningarnúmer í samræmi við tilskipun 70/221/EBE ⁽³⁾:

3.2.15.2. Rafeindastýrieining fyrir hreyfil knúinn kútagasi:

3.2.15.2.1. Tegund(ir):

3.2.15.2.2. Gerð (gerðir):

3.2.15.2.3. Stillimöguleikar tengdir losun.....

3.2.15.3. Frekari skjöl:

3.2.15.3.1. Lýsing á öryggisráðstöfunum vegna hvatans þegar skipt er frá bensíni í kútagas og aftur til baka:

.....

3.2.15.3.2. Kerfisuppráttur (raftengingar, tengingar á sog- og jöfnunarslögum, o.s.frv.)

.....

3.2.15.3.3. Teikning af táknu

3.2.16. Kerfi knúið jarðgasi: já/nei ⁽¹⁾

3.2.16.1. Viðurkenningarnúmer í samræmi við tilskipun 70/221/EBE ⁽³⁾:

3.2.16.2. Rafeindastýrieining fyrir hreyfil knúinn jarðgasi:

3.2.16.2.1. Tegund(ir):

3.2.16.2.2. Gerð (gerðir):

3.2.16.2.3. Stillimöguleikar tengdir losun.....

3.2.16.3. Frekari upplýsingaskjöl:

3.2.16.3.1. Lýsing á öryggisráðstöfunum vegna hvatans þegar skipt er frá bensíni í jarðgas og aftur til baka:

.....

3.2.16.3.2. Kerfisuppráttur (raftengingar, tengingar á sog- og jöfnunarslögum, o.s.frv.)

.....

3.2.16.3.3. Teikning af táknu

5. Neðanmálsgrein 3 bætist við í lok 1. viðbætis og verði svohljóðandi:

„⁽³⁾ Þegar þessari tilskipun verður breytt þannig að hún gildi um tanka fyrir loftkennt eldsneyti.“

6. Liður 1.1.3. í viðbótinni við 2. viðbæti skal vera svohljóðandi:

„1.1.3. Eldsneyti: dísilolía/bensín/kútagas/jarðgas ⁽¹⁾.“

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/100/EB

2001/EES/31/04

frá 15. desember 1999

um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 80/1268/EBE um koldíoxíðútblástur og eldsneytiseyðslu vélknúinna ökutækja(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 70/156/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna um gerðarviðurkenningu vélknúinna ökutækja og eftirvagna þeirra ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/91/EB ⁽²⁾, einkum 2. mgr. 13. gr.,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 80/1268/EBE frá 16. desember 1980 um losun koldíoxíðs og eldsneytiseyðslu vélknúinna ökutækja ⁽³⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 93/116/EB ⁽⁴⁾, einkum 3. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun 80/1268/EBE er ein sértilskipananna sem fjalla um EB-gerðarviðurkenningaraðferðina sem var tekin upp með tilskipun 70/156/EBE. Af því leiðir að ákvæði tilskipunar 70/156/EBE, sem varða kerfi, íhluti og aðskildar tæknieiningar í ökutækjum, eiga við um þessa tilskipun.
- 2) Í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/69/EB frá 13. október 1998 um ráðstafanir gegn loftmengun vegna útblásturs frá vélknúnum ökutækjum og um breytingu á tilskipun ráðsins 70/220/EBE ⁽⁵⁾ var prófunarferli á gerð I fyrir mælingu á losun breytt með því að fella niður upphaflega 40 sekúndna hægagangstímann. Nauðsynlegt er að samræma prófunarferli fyrir mælingu á losun koltvísýrings og eldsneytiseyðslu í tilskipun 80/1268/EBE samkvæmt því.
- 3) Með tilliti til eftirlits með losun koltvísýrings, innan ramma áætlunar bandalagsins um að draga úr losun koltvísýrings frá fólksbifreiðum, er rétt að taka upp í tilskipun 80/1268/EBE nýjar tæknilegar kröfur um mælingu á koltvísýringslosun og eldsneytiseyðslu fyrir EB-gerðarviðurkenningu gasknúinna ökutækja (kútagas og náttúrugas). Í þessu tilliti er rétt að fylgja tæknilegum kröfum sem efnahagsnefnd Sameinuðu þjóðanna fyrir Evrópu samþykkti í reglugerð sinni nr. 101 ⁽⁶⁾.

- 4) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit nefndar um aðlögun að tækni-framförum sem komið var á fót með tilskipun 70/156/EBE.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Ákvæðum I. og II. viðauka við tilskipun 80/1268/EBE er hér með breytt í samræmi við viðaukann við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Frá og með 1. janúar 2000 mega aðildarríkin ekki, af ástæðum er varða losun koltvísýrings eða eldsneytiseyðslu:

— synja, fyrir hvaða gerð vélknúins ökutækis sem er, um EB-gerðarviðurkenningu samkvæmt 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE, eða

— synja um innlenda gerðarviðurkenningu, eða

— banna að ökutæki verði skráð, seld eða tekin í notkun samkvæmt 7. gr. tilskipunar 70/156/EBE

ef losunar- og eyðslumörk hafa verið ákvörðuð í samræmi við kröfur tilskipunar 80/1268/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

2. Frá og með 1. janúar 2000 skulu aðildarríkin, fyrir ökutæki í flokki M₁, samanber skilgreiningu í A-þætti II. viðauka við tilskipun 70/156/EBE, nema ökutæki með hámarks massa yfir 2 500 kg, og frá og með 1. janúar 2001 fyrir ökutæki í flokki M₁ með hámarks massa yfir 2 500 kg:

— hætta að gefa út EB-gerðarviðurkenningu, samkvæmt 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE, og

— synja um innlenda gerðarviðurkenningu, nema á grundvelli ákvæða 2. mgr. 8. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

fyrir gerð ökutækis ef losunar- og eyðslumörk hafa ekki verið ákvörðuð í samræmi við kröfur tilskipunar 80/1268/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

3. Frá og með 1. janúar 2001 skulu aðildarríkin, fyrir ökutæki í flokki M₁, samanber skilgreiningu í A-þætti II. viðauka við tilskipun 70/156/EBE, nema ökutæki með hámarks massa yfir 2 500 kg, og frá og með 1. janúar 2002 fyrir ökutæki í flokki M₁ með hámarks massa yfir 2 500 kg:

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 334, 28.12.1999, bls. 36, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 50/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 5.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 42, 23.2.1970, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 11, 16.1.1999, bls. 25.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 375, 31.12.1980, bls. 36.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 329, 30.12.1993, bls. 39.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 350, 28.12.1998, bls. 1.

⁽⁶⁾ Sp/EBE reglugerð nr. 101 (E/ECE324-E/ECE/TRANS/505/Rev.2 Add. 100), með áorðnum breytingum.

- líta svo á að samræmisvottorð, sem fylgja nýjum ökutækjum í samræmi við ákvæði tilskipunar 70/156/EBE, gildi ekki lengur að því er varðar 1. mgr. 7. gr. þeirrar tilskipunar, og
- neita að skrá, selja og taka í notkun ný ökutæki, sem ekki fylgir samræmisvottorð í samræmi við tilskipun 70/156/EBE, nema unnt sé að skírskota til ákvæða 2. mgr. 8. gr. tilskipunar 70/156/EBE,

ef losunar- og eyðslumörk hafa ekki verið ákvörðuð í samræmi við kröfur tilskipunar 80/1268/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

3. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. desember 1999. Þau skulu tilkynna það framkvæmda-stjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega.

Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

4. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þriðja degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

5. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 15. desember 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Erkki LIIKANEN

framkvæmdastjóri.

VIDAUKI

BREYTINGAR Á I. OG II. VIDAUKA VIÐ TILSKIPUN 80/1268/EBE

I. viðauka er breytt sem hér segir:

1. Í stað liðar 4.1. komi eftirfarandi:

„4.1. Losun koltvísýrings er mæld á meðan á prófunarferlinu stendur, þar sem líkt er eftir akstri í þéttbýli og í dreifbýli, eins og lýst er í 1. viðbæti við III. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt.“

2. Í stað liðar 4.4. komi eftirfarandi:

„4.4. **Prófunareldsneyti**

4.4.1. Bensín- og dísilknúin ökutæki

Við prófun skal nota viðeigandi viðmiðunareldsneyti, samanber skilgreiningu í IX. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt.

4.4.2. Ökutæki, knúin kúta- og náttúrugas

Að því er varðar kúta- og náttúrugas skal nota það eldsneyti sem framleiðandi velur fyrir mælingu á nettóafli í samræmi við I. viðauka við tilskipun 80/1269/EBE. Tilgreina skal eldsneytið sem er valið í tilkynningarskjalinu eins og kemur fram í II. viðauka.

4.4.3. Við útreikninga, sem nefndir eru í 4.3, ber að nota eftirfarandi eldsneytiseiginleika:

a) eðlismassi: mældur í prófunareldsneyti í samræmi við ISO 3675 eða með jafngildri aðferð; fyrir bensín og dísilolíu verður notaður mældur eðlismassi við 15 °C; fyrir kútagas og náttúrugas verður notaður viðmiðunareðlismassi á eftirfarandi hátt:

0,538 kg/l fyrir kútagas

0,654 kg/m³ fyrir náttúrugas (*)

b) vetnis-kolefnishlutfall: föst gildi verða notuð, sem eru:

1,85 fyrir bensín

1,86 fyrir dísilolíu

2,525 fyrir kútagas

4,00 fyrir náttúrugas

2,93 fyrir náttúrugas (önnur kolefni en metan)

(*) Þetta er meðalgildi G20- og G23-viðmiðunareldsneytisins við 15 °C.

3. Í stað annarar málsgreinar liðar 5.1.4 komi eftirfarandi:

„Að ósk framleiðanda er heimilt að undirbúa ökutæki með rafkveikjuhreyfla samkvæmt aðferðinni sem er lýst í lið 5.2.1. í VI. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt. Heimilt er að undirbúa ökutæki, búin þrýstikveikjuhreyflum, samkvæmt aðferðinni sem er lýst í lið 5.3 í III. viðauka við sömu tilskipun.“

4. Í stað liðar 6.1. komi eftirfarandi:

„6.1. **Prófunarlota**

Prófunarlotunni er lýst í 1. viðbæti við III. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt, þar með taldir bæði I. hluti (akstur í þéttbýli) og II. hluti (akstur í dreifbýli). Öllum akstursforskriftum í þessum viðbæti verður beitt við koltvísýringsmælinguna.“

5. Í stað liðar 6.3.1 komi eftirfarandi:

„6.3.1. Hleðslu- og tregðustillingar aflmælisins eru ákvarðaðar samkvæmt skilgreiningu í III. viðauka við tilskipun 70/220/EBE, eins og henni var síðast breytt.“

6. Liðir 6.3.2 og 6.3.3 falli brott.

7. Lið 6.4.1.3 er breytt og verði svohljóðandi:

„...“

Þýnningarstuðull er reiknaður út með eftirfarandi hætti:

$$\text{Fyrir bensín og dísilolíu: } DF = \frac{13,4}{C_{CO_2} + (C_{HC} + C_{CO})10^{-4}}$$

$$\text{Fyrir kútagas: } DF = \frac{11,9}{C_{CO_2} + (C_{HC} + C_{CO})10^{-4}}$$

$$\text{Fyrir náttúrugas: } DF = \frac{9,5}{C_{CO_2} + (C_{HC} + C_{CO})10^{-4}}$$

þar sem: ...“

8. Í stað liðar 7.2 komi eftirfarandi:

„7.2. Eldsneytiseyðsla, gefin upp í lítrum á 100 km (ef um er að ræða bensín, kútagas eða dísilolíu) eða í rúmmetrum á 100 km (ef um er að ræða náttúrugas), er reiknað út með eftirfarandi jöfnum: (**)

- a) fyrir bensínknúin ökutæki með rafkveikjuhreyfli:

$$FC = (0,1154/D) \times [(0,866 \times THC) \times (0,429 \times CO) \times (0,273 \times CO_2)]$$

- b) fyrir kútagasknúin ökutæki með rafkveikjuhreyfli:

$$FC_{\text{norm}} = (0,1212/0,538) \times [(0,825 \times THC) + (0,429 \times CO) + (0,273 \times CO_2)]$$

Ef samsetning prófunareldsneytisins sýnir frávik frá þeirri samsetningu, sem gert er ráð fyrir við ákvörðun eðlilegrar eyðslu, er hægt, að ósk framleiðanda, að beita leiðréttingarstuðli cf á eftirfarandi hátt:

$$FC_{\text{norm}} = (0,1212/0,538) \times cf \times [(0,825 \times THC) + (0,429 \times CO) + (0,273 \times CO_2)]$$

Leiðréttingarstuðullinn cf , sem er heimilt að nota, er ákvarðaður á eftirfarandi hátt:

$$cf = 0,825 + 0,0693 \times n_{\text{actual}}$$

þar sem:

n_{actual} = raunhlutfall vetnis og kolefnis í notkunareldsneytinu

- c) fyrir náttúrugasknúin ökutæki með rafkveikjuhreyfli:

$$FC_{\text{norm}} = (0,1336/0,654) \times [(0,749 \times THC) + (0,429 \times CO) + (0,273 \times CO_2)]$$

- d) fyrir ökutæki með þrýstikveikjuhreyfli:

$$FC = (0,1155/D) \times [(0,866 \times THC) + (0,429 \times CO) + (0,273 \times CO_2)]$$

Í þessum jöfnum er:

FC = eldsneytiseyðsla, gefin upp í lítrum á 100 km (ef um er að ræða bensín, kútagas eða dísilolíu) eða í rúmmetrum á 100 km (ef um er að ræða náttúrugas)

THC = mæld losun heildarkolvatnsefnis í g/km

CO = mæld losun kolsýrings í g/km

CO_2 = mæld losun koltvísýrings í g/km

D = eðlismassi prófunareldsneytis við 15°C.

(**) Endurtekið þegar um bensín eða loftkennt eldsneyti er að ræða ef ökutæki getur annaðhvort gengið fyrir bensíni eða loftkenndu eldsneyti. Ökutæki, sem geta notað bæði bensín og loftkennt eldsneyti en eru búin bensínkerfi sem neyðarráðstöfun eða eingöngu til ræsingar og þar sem bensingeymir tekur mest 15 lítra bensíns, verður með tilliti til prófunarinnar litið á sem ökutæki sem eingöngu geta notað loftkennt eldsneyti.“

9. Í stað liðar 9.1.1.2.4 komi eftirfarandi:

„9.1.1.2.4. Notað ber það viðmiðunareldsneyti við prófanirnar sem er lýst í IX. viðauka og IX. viðauka a við tilskipun 70/220/EEC, eins og henni var síðast breytt.“

II. viðauka er breytt sem hér segir:

1. Í stað liðar 1.7 í viðbótinni komi eftirfarandi:

„1.7. Prófunarniðurstöður ⁽⁴⁾

1.7.1. Massi koltvísýringslosunar

1.7.1.1. Massi koltvísýringslosunar (akstur í þéttbýli): g/km

1.7.1.2. Massi koltvísýringslosunar (akstur í dreifbýli): g/km

1.7.1.3. Massi koltvísýringslosunar (samanlagt): g/km

1.7.2. Eldsneytiseyðsla

1.7.2.1. Eldsneytiseyðsla (akstur í þéttbýli): l/100 km ⁽⁵⁾

1.7.2.2. Eldsneytiseyðsla (akstur í dreifbýli): l/100 km ⁽⁵⁾

1.7.2.3. Eldsneytiseyðsla (samanlögð): l/100 km ⁽⁵⁾“

2. Eftirfarandi neðanmálsgreinar bætist við í lok viðbótarinnar:

„⁽⁴⁾ Endurtekið þegar um bensín eða loftkennt eldsneyti er að ræða ef ökutæki getur annaðhvort gengið fyrir bensíni eða loftkenndu eldsneyti. Ökutæki, sem geta notað bæði bensín og loftkennt eldsneyti en eru búin bensínkerfi sem neyðarráðstöfun eða eingöngu til ræsingar og þar sem bensíngeymir tekur mest 15 lítra bensíns verður með tilliti til prófunarinnar litið á sem ökutæki sem eingöngu geta notað loftkennt eldsneyti.“

⁽⁵⁾ Fyrir ökutæki, knúin náttúrugasi, kemur einingin „m³/100 km“ í stað „l/100 km“.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/101/EB

2001/EES/31/05

frá 15. desember 1999

um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 70/157/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um leyfilegt hljóðstig og útblásturskerfi vélknúinna ökutækja(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 70/156/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna um gerðarviðurkenningu á vélknúnum ökutækjum og eftirvögnum þeirra ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/91/EB ⁽²⁾, einkum 2. mgr. 13. gr.,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 70/157/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi leyfilegt hljóðstig og útblásturskerfi vélknúinna ökutækja ⁽³⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 96/20/EBE ⁽⁴⁾, einkum 3. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Við EB-gerðarviðurkenningu útblásturskerfa, sem aðskilinna tæknieininga (útbásturskerfi til endurnýjunar) virðist miklum erfiðleikum bundið að velja ökutæki sem er í samræmi við núgildandi kröfur. Því ber nauðsyn til að lagfæra skilgreiningu á dæmigerðu ökutæki til þess að tryggt sé að ökutæki, sem lagt er fram, standist samræmdar framleiðslukröfur með tilliti til leyfilegs hljóðstigs.
- 2) Nauðsynlegt er að uppfæra nokkrar þeirra tilvísana sem voru samþykktar með tilskipun ráðsins 92/97/EBE ⁽⁵⁾ um breytingu á tilskipun 70/157/EBE.
- 3) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit nefndarinnar um aðlögun að tækniframförum sem komið var á fót með tilskipun 70/156/EBE.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. gr.

II. og III. viðauka við tilskipun 70/157/EBE er hér með breytt í samræmi við viðaukann við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Frá og með 1. apríl 2000 er aðildarríkjum óheimilt, af ástæðum er varða leyfilegt hljóðstig eða útblásturskerfi, að:

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtuð. EB L 334, 28.12.1999, bls. 41, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 50/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 5.

⁽¹⁾ Stjtuð. EB L 42, 23.2.1970, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtuð. EB L 11, 16.1.1999, bls. 25.

⁽³⁾ Stjtuð. EB L 42, 23.2.1970, bls. 16.

⁽⁴⁾ Stjtuð. EB L 92, 13.4.1996, bls. 23.

⁽⁵⁾ Stjtuð. EB L 371, 19.12.1992, bls. 1.

— synja um EB-gerðarviðurkenningu eða innlenda gerðarviðurkenningu hvað varðar gerð ökutækis eða gerð útblásturskerfis,

eða

— að banna að ökutæki verði skráð, seld eða tekin í notkun eða að útblásturskerfi verði seld eða tekin í notkun,

ef ökutækin eða útblásturskerfin uppfylla kröfurnar í tilskipun 70/157/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

2. Frá og með 1. október 2000 skulu aðildarríkin:

— hætta að gefa út EB-gerðarviðurkenningu og

— synja um innlenda gerðarviðurkenningu,

fyrir gerð ökutækis og gerð útblásturskerfis, ef kröfurnar í tilskipun 70/157/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun, eru ekki uppfylltar.

3. Aðildarríkin skulu, þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. að því er varðar varahluti, halda áfram að veita EB-gerðarviðurkenningu og heimila að selja eða að taka í notkun útblásturskerfi í samræmi við fyrri útgáfur tilskipunar 70/157/EBE, að því tilskildu að slík útblásturskerfi:

— séu ætluð til ísetningar í ökutæki sem eru þegar í notkun og

— séu í samræmi við þær kröfur tilskipunarinnar sem voru í gildi þegar ökutækin voru skráð í fyrsta sinn.

3. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. mars 2000. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þau skulu beita þessum ákvæðum frá og með 1. apríl 2000.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

4. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

5. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 15. desember 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Erkki LIIKANEN

framkvæmdastjóri.

VIÐAUKI

1. II. viðauka við tilskipun 70/157/EBE er breytt sem hér segir:

a) Í stað liðar 2.3.3 komi eftirfarandi:

„2.3.3. Ökutæki sem er dæmigert fyrir gerðina sem á að setja kerfið í og uppfyllir skilyrðin í lið 4.1 í I. hluta. III. viðauka.“;

b) eftirfarandi liður 5.1.3 bætist við:

„5.1.3. Vanda skal til ísetningar útblásturskerfa í ökutæki. Eftir ísetninguna skal sérstaklega ganga úr skugga um að útblásturskerfið leki hvergi.“

2. III. viðauka við tilskipun 70/157/EBE er breytt sem hér segir:

a) í 1. lið I. hluta komi orðin: „samkvæmt 7. lið I. viðauka“ í stað „samkvæmt þáttum 7.3.5. og 7.4.3. í I. viðauka“;

b) í 1. lið II. hluta komi orðin: „samkvæmt 7. lið í II. viðauka“ í stað „samkvæmt þáttum 6.3.5. og 6.4.3. í II. viðauka“.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/102/EB

2001/EES/31/06

frá 15. desember 1999

um aðlögun að tækniframförum á tilskipun ráðsins 70/220/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir gegn loftmengun frá vélknúnum ökutækjum(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 70/220/EBE frá 20. mars 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi ráðstafanir gegn loftmengun frá vélknúnum ökutækjum ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/69/EB ⁽²⁾, einkum 5. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun 70/220/EBE er ein sértilskipana sem fjalla um EB-gerðarviðurkenningaraðferðina sem var tekin upp með tilskipun ráðsins 70/156/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi gerðarviðurkenningu vélknúinna ökutækja og eftirvagna þeirra ⁽³⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/91/EB ⁽⁴⁾.
- 2) Í tilskipun 70/220/EBE er mælt fyrir um forskriftir fyrir prófanir til að mæla losun frá ökutækjum sem falla undir gildissvið hennar. Í ljósi nýfenginnar reynslu og órrar þróunar á sviði innbyggðra greiningarkerfa (OBD) er viðeigandi að breyta forskriftum því til samræmis frá og með þeim dagsetningum sem eru tilgreindar í tilskipun 98/69/EB.
- 3) Nauðsynlegt er að tilgreina nákvæmlega hvenær kröfurnar, sem settar eru fram í þessari tilskipun um innbyggða greiningarkerfið, taki gildi fyrir nýjar gerðir og allar gerðir ökutækja í flokki M₁ sem búnar eru þjöppunarkveikjuhreyflum og eru með hámarks massa yfir 2 500 kg og einnig fyrir ökutæki í flokki N₁, I. og II. undirflokki.
- 4) Rétt er að skýra nánar kröfurnar sem gilda um innbyggða greiningarkerfið með tilliti til varna gegn óheimilum breytingum, að vöktunarkerfi kveikjakerfis hreyfils sé stöðvað við viss vinnsluskilyrði, geymsla skráninga þeirrar vegalengdar sem er ekin eftir að boð um bilun frá greiningarkerfinu kemur fram hjá ökumanni, hæfni greiningarkerfisins til að framkvæma tviátta greiningu, notkunar bilanakóðanna P1 og P0 í ISO 15031-6, greiningartengingar og þess að viðmiðunargildi fyrir innbyggða greiningarkerfið (OBD) sé gefið upp með tveimur aukastöfum. Rétt er að setja endurskoðuð ákvæði um vöktun kveikjakerfis við skil

yrði sem líklegt er að valdi skemmdum á hvarfakút til að minnka líkur á tilefnislausum bilanaboðum og gera kleift að taka upp vöktun hvarfakúts að hluta og nota bætta tengingu fyrir samskipti milli ökutækis og ytra umhverfis sem svæðisnetseftirlit (CAN) lætur í té.

- 5) Rétt er að leyfa gerðarviðurkenningu ökutækja með innbyggðum greiningarkerfum sem hafa takmarkaðan fjölda smávægilegra ágalla sem koma í ljós fyrir eða við gerðarviðurkenningu eða þegar ökutæki hafa þegar verið tekin í notkun. Gerðarviðurkenningaryfirvald getur einnig rýmkað gerðarviðurkenningarvottorð fyrir ökutæki, sem þegar hafa fengið gerðarviðurkenningu, í þeim tilfellum þar sem ágallar í innbyggða greiningarkerfinu finnast í ökutækjum sem tekin hafa verið í notkun. Slíka rýmkun skal ekki gefa út ef eftirlitshæfni kerfisins er engin. Tilgreina ber frest til að lagfæra ágalla sem yfirvöld hafa leyft í ökutækjum sem framleidd verða í framtíðinni.
- 6) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit nefndarinnar um aðlögun að tækniframförum sem um getur í tilskipun 70/156/EBE.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

I., VI., X. og XI. viðauka við tilskipun 70/220/EBE er breytt í samræmi við viðaukann við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. desember 1999. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 334, 28.12.1999, bls. 43, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 50/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 5.

(¹) Stjtið. EBE L 76, 6.4.1970, bls. 1.

(²) Stjtið. EBE L 350, 28.12.1998, bls. 1.

(³) Stjtið. EBE L 42, 23.2.1970, bls. 1.

(⁴) Stjtið. EBE L 11, 16.1.1999, bls. 25.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þriðja degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 15. desember 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Erkki LIIKANEN

framkvæmdastjóri.

VIÐAUKI

BREYTINGAR Á I., VI., X. OG XI. VIÐAUKA VIÐ TILSKIPUN 70/220/EEC

A. Eftirfarandi breytingar eru gerðar á I. viðauka:

1. Eftirfarandi komi í stað liðar 5.1.4.1:

„5.1.4.1. Ökutæki með mengunarvarnartölvu skulu þannig búin að breytingar séu útilokaðar nema með leyfi framleiðanda. Framleiðandinn skal heimila breytingar ef þær eru nauðsynlegar vegna greiningar, þjónustu, skoðunar, ísetningar endurbótahluta eða viðgerðar ökutækisins. Allir endurforritanlegir tölvukóðar eða rekstrarfæribreytur skulu varðir gegn óheimilum breytingum og veita vernd sem er að minnsta kosti sambærileg ákvæðunum í ISO DIS 15031-7; frá október 1998 (SAE J2186 frá október 1996) að því tilskildu að örugg gagnaskipti fari fram samkvæmt aðferðarlýsingum og að notað sé greiningartengi eins og kveðið er á um í lið 6.5. í 1. viðbæti við XI. viðauka. Allir kvörðunarminniskubbar, sem unnt er að fjarlægja, skulu huldir, þeir innluktir innsigliðum flátum eða varðir með rafrænum reikniritum og skulu óbreytanlegir nema með sérhæfðum verkfærum og aðferðum.“

2. Eftirfarandi komi í stað liðar 5.1.4.5:

„5.1.4.5. Framleiðendur, sem nota forritanleg tölvukóðunarkerfi (t.d. rafrænt, endurnýtanlegt lesminni, (EEPROM)), verða að fyrirbyggja óleyfilega endurforritun. Framleiðendur skulu viðhafa aðgerðir til að auka vernd gegn óheimilum breytingum og þætti er varða ritunarvernd sem krefjast aðgengis að utanaðkomandi tölvu sem framleiðandinn rekur. Viðurkenningaryfirvöld samþykkja aðferðir sem auka vernd gegn óheimilum breytingum.“

3. Eftirfarandi komi í stað liða 8.1, 8.2, 8.3 og 8.4:

„8.1. Ökutæki með rafkveikjuhreyfli

Frá og með 1. janúar 2000 verða nýjar gerðir ökutækja og frá og með 1. janúar 2001 verða allar gerðir ökutækja í flokki M₁, að undanskildum ökutækjum með hámarksmassa yfir 2 500 kg og ökutækjum í flokki N₁, I. undirflokki, að vera búin innbyggðu greiningarkerfi fyrir mengunarvörn í samræmi við XI. viðauka.

Frá og með 1. janúar 2001 verða nýjar gerðir ökutækja og frá og með 1. janúar 2002 verða allar gerðir ökutækja í flokki N₁, II. og III. undirflokki og ökutæki í flokki M₁ með hámarksmassa yfir 2 500 kg, að vera búin innbyggðu greiningarkerfi fyrir mengunarvörn í samræmi við XI. viðauka.

8.2. Ökutæki með þjöppunarkveikjuhreyfli

Ökutæki í flokki M₁ að undanskildum

— ökutækjum sem hönnuð eru til að flytja fleiri en sex farþega að ökumanni meðtöldum,

— ökutækjum með hámarksmassa yfir 2 500 kg,

frá og með 1. janúar 2003 verða nýjar gerðir ökutækja og frá og með 1. janúar 2004 allar gerðir ökutækja að vera búnar innbyggðu greiningarkerfi fyrir mengunarvörn í samræmi við XI. viðauka.

Þegar innbyggt greiningarkerfi er sett í nýjar gerðir af ökutækjum, knúnum þjöppunarkveikjuhreyflum, sem eru tekin í notkun fyrir þessa dagsetningu, gilda ákvæðin í liðum 6.5.3 til 6.5.3.6 í 1. viðbæti við XI. viðauka.

8.3. Ökutæki með þjöppunarkveikjuhreyfli sem eru undanþegin lið 8.2

Frá og með 1. janúar 2005 verða nýjar gerðir ökutækja og frá og með 1. janúar 2006 allar gerðir ökutækja í flokki M₁ sem eru undanþegnar lið 8.2, að undanskildum ökutækjum í flokki M₁ með hámarksmassa yfir 2 500 kg og ökutæki í flokki N₁, I. undirflokki með þjöppunarkveikjuhreyfli, að vera búnar innbyggðu greiningarkerfi fyrir mengunarvörn í samræmi við XI. viðauka.

Frá og með 1. janúar 2006 verða nýjar gerðir ökutækja og frá og með 1. janúar 2007 allar gerðir ökutækja í flokki N₁, í II. og III. undirflokki með þjöppunarkveikjuhreyfli og ökutæki með þjöppunarkveikjuhreyfli í flokki M₁ með hámarksmassa yfir 2 500 kg að vera búnar innbyggðu greiningarkerfi fyrir mengunarvörn í samræmi við XI. viðauka.

Þegar innbyggð greiningarkerfi eru sett í ökutæki sem eru knúin þjöppunarkveikjuhreyflum og tekin í notkun fyrir dagsetningarnar í þessum lið, gilda ákvæðin í liðum 6.5.3 til 6.5.3.6 í 1. viðbæti við XI. viðauka.

8.4. Ökutæki í öðrum flokkum

Búa má ökutæki í öðrum flokkum eða ökutæki í flokkum M₁ og N₁, sem ákvæði liða 8.1, 8.2 eða 8.3 gilda ekki um, innbyggðum greiningarkerfum. Í þessu tilviki gilda ákvæði liða 6.5.3 til 6.5.3.6 í 1. viðbæti við XI. viðauka.

- B. Eftirfarandi tafla komi í stað töflunnar sem ber yfirskriftina „Snið umhverfishita á sólarhring fyrir kvörðun prófunarklefa og prófun á losun á sólarhring“ í 2. viðbæti við VI. viðauka:

„Snið umhverfishita á sólarhring fyrir kvörðun prófunarklefa og prófun á losun á sólarhring

Tími (klukkustundir)		Hitastig (°C)
Kvörðun	Prófun	
13	0/24	20
14	1	20,2
15	2	20,5
16	3	21,2
17	4	23,1
18	5	25,1
19	6	27,2
20	7	29,8
21	8	31,8
22	9	33,3
23	10	34,4
24/0	11	35
1	12	34,7
2	13	33,8
3	14	32
4	15	30
5	16	28,4
6	17	26,9
7	18	25,2
8	19	24
9	20	23
10	21	22
11	22	20,8
12	23	20,2“

- C. Eftirfarandi breytingar eru gerðar á X. viðauka:

1. Eftirfarandi tafla komi í stað töflunnar í lið 1.8:

„Tegund I	CO (g/km)	THC ⁽³⁾ (g/km)	No _x (g/km)	THC+No _x ⁽²⁾ (g/km)	Efnisagnir ⁽²⁾ (g/km)
mælt					
með lækkunarstuðli					

2. Liðir 1.8.1 til 1.8.5 fái númerin 1.8.2 til 1.8.6.
 3. 4. nmgr. í liðum 1.8.3.1 til 1.8.3.4 verði 3. nmgr. 5. nmgr. í liðum 1.8.3.5 til 1.8.3.8 verði 2. nmgr. 4. og 5. nmgr. falli brott.
- D. Eftirfarandi breytingar eru gerðar á XI. viðauka:
1. Eftirfarandi nýr liður, 2.19, bætist við í ensku gerðinni:

„2.19. Með „viðgerðarupplýsingum“ er átt við allar þær upplýsingar sem þörf er á vegna greininga, viðhalds, skoðunar, reglulegs eftirlits eða viðgerða ökutækisins og framleiðendur láta löggiltum söluaðilum/viðgerðarverkstæðum sínum í té. Ef þörf er á skulu fylgja slíkum upplýsingum handbækur, tæknihandbækur, upplýsingar úr greiningum (t.d. lágmarks- og hámarksviðmiðunargildi fyrir mælingar), tengimyndir, kenninúmer fyrir kvörðun hugbúnaðar sem gildir um gerð ökutækis, leiðbeiningar fyrir tilvik, hvert og eitt og sérstök, upplýsingar um verkfæri og búnað, upplýsingar úr gagnaskráningu, tviátta eftirlit og prófunargögn. Framleiðandanum er ekki skylt að láta í té upplýsingar sem falla undir hugverkarétt eða mynda sérhæfða verkþekkingu framleiðenda og/eða birgja framleiðenda upprunalega búnaðarins. Í þeim tilvikum skal ekki synja um afhendingu nauðsynlegra upplýsinga svo óréttmæt geti talist.“
 2. Þessi liður varðar eingöngu portúgölsku gerðina.
 3. Eftirfarandi liður 2.20 bætist við:

„2.20 „Ágalli“ í innbyggðum greiningarkerfum ökutækja er þegar allt að tveir aðskildir íhlutir eða kerfi, sem fylgst er með, fela í sér bráðabirgða- eða varanlega vinnslueiginleika sem skaða annars skilvirka vöktun innbyggða greiningarkerfisins á þeim íhlutum eða kerfum eða uppfylla ekki allar hinar nákvæmniskröfurnar sem gerðar eru til slíks kerfis. Hægt er að veita ökutækjum gerðarviðurkenningu, skrá þau og selja með göllum af þessu tagi samkvæmt skilyrðunum í 4. lið í þessum viðauka.“
 4. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.1.1 komi :

„3.1.1. Aðgangur að innbyggða greiningarkerfinu, sem er nauðsynlegur vegna eftirlits, greiningar, viðhalds eða viðgerðar ökutækisins, skal vera óhindraður og staðlaður. Allir bilanakóðar tengdir losun skulu vera í samræmi við lið 6.5.3.4 í 1. viðbæti við þennan viðauka.“
 5. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.2.2.2:

„3.2.2.2. Þegar framleiðendur geta sýnt viðurkenningaryfirvaldi fram á að enn sé ekki gerlegt að greina hærra hlutfall miskveikinga eða ekki sé hægt að greina miskveikingu vegna annarra áhrifa (t.d. ójafna vega, girskiptinga, eftir ræsingu hreyfils, o.s.frv.), má stöðva vöktunarkerfi kveikjuckerfis þegar þessi skilyrði eru fyrir hendi.“
 6. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.3.2 og töflunnar:

„3.3.2. Innbyggða greiningarkerfið skal gefa til kynna bilun í íhlut eða kerfi sem tengist losun ef slík bilun hefur í för með sér losun mengunarefna umfram þau viðmiðunargildi sem eru tilgreind hér á eftir:

		Viðmiðunarmassi (RW) (kg)	Massi kolsýrings		Massi heildarmagns kolvatnsefna		Massi köfnunarefnis- oxíða		Massi efnisagna ⁽¹⁾
			(CO) L ₁ (g/km)	(THC) L ₂ (g/km)	(No _x) L ₃ (g/km)	(PM) L ₄ (g/km)			
Flokkur	Undirflokkur		Bensín	Dísilolía	Bensín	Dísilolía	Bensín	Dísilolía	Dísilolía
M ⁽²⁾ ⁽⁴⁾	—	allur	3,20	3,20	0,40	0,40	0,60	1,20	0,18
N ₁ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	I	RW ≤ 1305	3,20	3,20	0,40	0,40	0,60	1,20	0,18
	II	1305 < RW ≤ 1760	5,80	4,00	0,50	0,50	0,70	1,60	0,23
	III	1760 < RW	7,30	4,80	0,60	0,60	0,80	1,90	0,28

(1) Að því er varðar þjöppukveikjuhreyfil.

(2) Nema ökutæki með hámarksmassa yfir 2 500 kg.

(3) Og þau ökutæki í flokki M sem tilgreind eru 2. mgr.

(4) Tillaga framkvæmdastjórnarinnar, sem um getur í 1. mgr. 3. gr. þessarar tilskipunar, skal innihalda viðmiðunarmörk fyrir innbyggða greiningarkerfið fyrir árin 2005 og 2006 fyrir ökutæki í flokkum M₁ og N₁.

7. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.3.3.1:

„3.3.3.1. Minni skilvirkni hvarfakúts eingöngu með tilliti til losunar kolvatnsefna. Framleiðendur geta vaktað fremsta hvarfakútinn eingöngu eða ásamt næsta hvarfakút fyrir aftan. Líta skal svo á að hver vaktadur hvarfakútur eða samtengdir hvarfakútar séu bilaðir þegar losun er yfir þeim kolvatnsefnamörkum sem um getur í lið 3.3.2.“

8. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.3.3.5 :

„3.3.3.5. Sérhverja aðra aflrásaríhluti sem tengjast losun og tengdir eru tölvu, ásamt þeim skynjurum sem þarf til að gera þessa vöktunarkerfi mögulega, skal vakta með tilliti til virkni straumrásar nema þeir séu vaktaðir á annan hátt.“

9. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.3.4.5:

„3.3.4.5. Sérhverja aðra aflrásaríhluti, sem tengjast losun og tengdir eru tölvu, skal vakta með tilliti til virkni straumrásar nema þeir séu vaktaðir á annan hátt.“

10. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.6.1:

„3.6.1. Sú vegalengd, sem ökutækinu er ekið á meðan bilanavísirinn er í gangi, skal vera aðgengileg á hverjum tíma gegnum raðtengið á staðlaða gagnatenglinum ⁽²⁾.“

⁽²⁾ Þessi krafa gildir aðeins frá 1. janúar 2003 um nýjar gerðir ökutækja með rafrænu hraðafagi fyrir hreyfisstýringu. Hún gildir um allar nýjar gerðir ökutækja sem teknar verða í notkun frá og með 1. janúar 2005.“

11. Eftirfarandi komi í stað liðar 3.7.1:

„3.7.1. Ef ekki er lengur um miskveikingar að ræða í þeim mæli sem búast má við að valdi skemmdum á hvarfakút (eins og framleiðandi tilgreinir) eða ef hreyfillinn er látinn ganga eftir að hraða og álagi hefur verið breytt á þann veg að miskveikingin valdi ekki skemmdum á hvarfakútnum má færa bilanavísirinn aftur til fyrri stillingar í fyrstu aksturslotunni þar sem miskveikingarinnar varð vart og stilla síðan aftur á venjulegan hátt í seinni aksturslotum. Ef bilanavísirinn er færður aftur til fyrri stillingar er heimilt að eyða samsvarandi bilanakóðum og vistuðum læstum mæligildum.“

12. Eftirfarandi 4. liður bætist við:

„4. **Kröfur um gerðarviðurkenningu innbyggðra greiningarkerfa**

4.1. Framleiðandi getur farið fram á að yfirvöld gerðarviðurkenni innbyggt greiningarkerfi, jafnvel þótt á því sé einn eða fleiri ágallar og það fullnægi þess vegna ekki sérstökum kröfum þessa viðauka.

4.2. Þegar yfirvöld meta beiðnina skulu þau ákvarða hvort kröfur þessa viðauka séu óframkvæmanlegar eða óréttmætar.

Yfirvöld skulu taka tillit til upplýsinga frá framleiðanda, þar sem meðal annars er gerð ítarleg grein fyrir þáttum eins og tæknilegum möguleikum, aðlögunartíma og framleiðsluferli, þar sem hreyflar eru teknir í notkun og lagðir niður í áföngum, hönnun ökutækja og áætluðum tölvuuppfærslum, og skera úr um að hve miklu leyti innbyggða greiningarkerfið uppfyllir kröfur tilskipunar þessarar og hvort framleiðandinn hafi lagt sig nægilega fram við að uppfylla kröfur þessarar tilskipunar.

4.2.1. Yfirvöld samþykkja ekki beiðni vegna ágalla ef í kerfið vantar algjörlega nauðsynlegan greiningarvaktara.

4.2.2. Yfirvöld samþykkja ekki beiðni vegna ágalla sem samræmast ekki viðmiðunargildi innbyggðra greiningarkerfisins í lið 3.3.2.

4.3. Þegar tekin er ákvörðun um niðurröðun ágalla skal fyrst tilgreina ágalla sem falla undir liði 3.3.3.1, 3.3.3.2 og 3.3.3.3 í þessum viðauka um rafkveikjuhreyfla og liði 3.3.4.1, 3.3.4.2 og 3.3.4.3 í þessum viðauka um þjöppunarkveikjuhreyfla.

4.4. Fyrir eða við gerðarviðurkenningu skal ekki leyfa neina ágalla með tilliti til krafna í lið 6.5 að undanskildum lið 6.5.3.4 í 1. viðbæti við þennan viðauka.

4.5. *Varanleiki ágalla*

4.5.1. Ágalli má haldast í tvö ár eftir dagsetningu gerðarviðurkenningar ökutækis nema sýnt sé fram á svo viðunandi sé að verulegar lagfæringar á vélbúnaði ökutækisins og lengri aðlögunartími en tvö ár séu nauðsynleg til að bæta úr ágallanum. Í slíkum tilvikum má ágallinn vera til staðar í allt að þrjú ár.

- 4.5.2. Framleiðandi getur óskað eftir að yfirvöld, sem veittu gerðarviðurkenninguna upphaflega, viðurkenni ágallann afturvirkir þegar ágalli af þessi tagi finnst eftir upphaflegu gerðarviðurkenninguna. Í þessu tilvikum má ágalli vera til staðar í tvö ár eftir dagsetningu tilkynningar til gerðarviðurkenningaryfirvalda nema sýnt sé fram á með viðunandi hætti að verulegar lagfæringar á vélbúnaði ökutækisins og lengri aðlögunartími en tvö ár séu nauðsynlegar til að bæta úr ágallanum. Í slíkum tilvikum má ágallinn vera til staðar í allt að þrjú ár.
- 4.6. Yfirvaldinu ber að tilkynna öllum yfirvöldum í hinum aðildarríkjunum um ákvörðun sína þess efnis að veita leyfi vegna ágalla í samræmi við skilyrðin í 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE.“

13. Eftirfarandi breytingar eru gerðar á 1. viðbæti:

- a) Eftirfarandi komi í stað þriðju málsgreinar í 1. lið:
- „Þegar ökutækið er prófað með gölluðum íhlut eða búnaði skal innbyggða greiningarkerfið viðurkennt ef bilanavísirinn fer í gang. Innbyggða greiningarkerfið er einnig viðurkennt ef bilanavísirinn fer í gang undir viðmiðunargildi innbyggða greiningarkerfisins.“
- b) Eftirfarandi komi í stað annars undirliðar í lið 2.1:
- „— ökutæki er undirbúið með því að líkja eftir bilun samkvæmt því undirbúningskerfi sem er tilgreint í lið 6.2.1 eða lið 6.2.2.“
- c) Eftirfarandi komi í stað liðar 6.3.1.5:
- „6.3.1.5. Aftenging stjórnbúnaðar fyrir mengunarvörn vegna uppgufunar (ef slíkur búnaður er til staðar). Ekki má framkvæma prófun í vegna þessa galla.“
- d) Eftirfarandi komi í stað annarrar málsgreinar í lið 6.5.1.2:
- „Merkin skulu gefin í stöðluðum einingum sem grundvallast á forskriftum samkvæmt lið 6.5.3. Raunveruleg merki skal vera unnt að aðgreina skýrt frá föstum staðalgildum eða heimhöktsgildum.“
- e) Eftirfarandi liður 6.5.1.5 bætist við og verði svohljóðandi:
- „6.5.1.5. Kenninúmer fyrir kvörðun hugbúnaðarins skal vera tiltækt gegnum raðtengið á staðlaða gagnatenglinum frá og með 1. janúar 2003 fyrir nýjar gerðir og frá og með 1. janúar 2005 fyrir allar gerðir ökutækja sem tekin verða í notkun. Kenninúmer fyrir kvörðun hugbúnaðar skal liggja fyrir í stöðluðu formi.“
- f) Eftirfarandi komi í stað liða 6.5.3.1 til 6.5.3.6:
- „6.5.3.1. Nota ber einn eftirfarandi staðla, með þeim takmörkunum sem er lýst, sem tengil fyrir samskipti milli ökutækis og ytra umhverfis:
- ISO 9141-2 „Road Vehicles — Diagnostic Systems — CARB Requirements for the Interchange of Digital Information“.
- ISO FDIS 11519-4 „Road Vehicles — Low Speed Serial Data Communication — Part 4: Class B Data Communication Interface (SAE J1850)“. Í skilaboðum sem varða losun skal felast eftirlit með umframmagni og þriggja bæta haus, en hvorki bil milli tákna né prófunarsummur.
- ISO FDIS 14230 - 4. hluti „Road Vehicles — Diagnostic Systems — Keyword Protocol 2000“.
- ISO WD 15765-4 „Road vehicles — Diagnostic systems Diagnostics on CAN — Part 4: Requirements for emissionrelated systems“.
- 6.5.3.2. Prófunarbúnaður og greiningartæki, sem eru nauðsynleg til samskipta við innbyggða greiningarkerfið, skulu að lágmarki uppfylla notkunarforskriftir sem tilgreindar eru í ISO DIS 15031-4 — frá júní 1998 (SAE J1978 — frá febrúar 1998).
- 6.5.3.3. Grundvallargreiningargögn (eins og þau eru tilgreind í lið 6.5.1) og upplýsingar um tviátta eftirlit skulu liggja fyrir í því sniði og einingum sem lýst er í ISO DIS 15031-5 — frá október 1998 (SAE J1979 — frá september 1997) og skulu vera aðgengilegar með greiningartæki sem uppfyllir skilyrði ISO DIS 15031-4 — frá júní 1998 (SAE J1978 — frá febrúar 1998).

- 6.5.3.4. Þegar bilun er skráð skal framleiðandi greina bilunina með því að nota viðeigandi bilunarkóða sem skal vera í samræmi við þá sem gefnir eru upp í lið 6.3 í ISO DIS 15031-6 — frá október 1998 (SAE J2012 - frá júlí 1996) af ástæðum er varða „Powertrain system diagnostic trouble codes“ (P0-bilunarkóða). Ef ekki er unnt að greina bilunina á þennan hátt getur framleiðandinn notað greiningarkóða bilana í samræmi við liði 5.3 og 5.6 í ISO DIS 15031-6 frá október 1998 (SAE J2012 — frá júlí 1996) (P1-bilunarkóðar). Bilunarkóðarnir skulu aðgengilegir með stöðluðum greiningarbúnaði sem er í samræmi við ákvæði liðar 6.5.3.2.

Athugasemdin í lið 6.3 í ISO DIS 15031-6 (SAE J2012 — frá júlí 1996), sem er næst á undan skránni yfir bilunarkóða í sama lið, gildir ekki.

- 6.5.3.5. Tengildi milli ökutækis og greiningarprófunarbúnaðar skal vera staðlað og standast allar kröfur ISO DIS 15031-3 — frá desember 1998 (SAE J1962 — frá febrúar 1998). Ísetningarstaður skal ákveðinn með fyrirvara um samþykki viðurkenningaryfirvalda þannig að þjónustuaðili komist auðveldlega að honum, en hann sé jafnframt varinn gegn tilfallandi skemmdum við eðlileg notkunarskilyrði.

- 6.5.3.6. Framleiðandi skal einnig gera tæknilegar upplýsingar um viðgerð eða viðhald vélknúinna ökutækja aðgengilegar gegn greiðslu, þar sem við á, nema slíkar upplýsingar falli undir hugverkaréttindi eða séu nauðsynleg, leynileg verkþekking sem liggur fyrir í viðeigandi formi; í slíkum tilvikum er óheimilt að halda eftir nauðsynlegum tækniupplýsingum á óréttmætan hátt.

Hver sá, sem hefur atvinnu af viðhaldi eða viðgerðum, vegaaðstoð, skoðun eða prófun ökutækja eða framleiðslu þeirra, selur varahluti eða endurbótaihluti, greiningartæki og prófunarbúnað, á rétt á aðgangi að þessum upplýsingum.“

TILSKIPUN RÁÐSINS 1999/86/EB

2001/EES/31/07

frá 11. nóvember 1999

um aðlögun að tækniframförum á tilskipun 76/763/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi farþegasæti í landbúnaðardráttarvélum á hjólum(*)

RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 74/150/EBE frá 4. mars 1974 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi gerðarviðurkenningu á landbúnaðardráttarvélum á hjólum⁽¹⁾, einkum 11. gr.,með hliðsjón af tilskipun ráðsins 76/763/EBE frá 27. júlí 1976 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi farþegasæti í landbúnaðardráttarvélum á hjólum⁽²⁾, einkum 4. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Markmiðið með þessari tilskipun er að bæta núverandi hönnun á farþegasætum; sem svar við athugasemdum tiltekinna aðildarríkjanna er nauðsynlegt að samþykkja frekari ákvæði um farþegasæti, með aukið öryggi farþega í huga.
- 2) Til þess að auka öryggi skal forðast hvers kyns hindranir sem kunna að hefta ökumanninn.
- 3) Nefndin um aðlögun að tækniframförum, sem komið var á fót með tilskipun 74/150/EBE, skilaði ekki álitni innan þess frests sem formaðurinn ákvað.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Viðaukanum við tilskipun 76/763/EBE er hér með breytt eins og fram kemur í viðaukanum við þessa tilskipun.

2. gr.

1. Frá 1. janúar 2001 er aðildarríkjum óheimilt:

- að neita að gefa út EB-gerðarviðurkenningu, skjalið sem um ræðir í þriðja undirlið 1. mgr. 10. gr. tilskipunar 74/150/EBE eða innlenda gerðarviðurkenningu eða
- að banna að dráttarvélar séu teknar í notkun.

ef þær dráttarvélur uppfylla skilyrðin í tilskipun 76/763/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

2. Frá 1. október 2001 mega aðildarríkin:

- ekki lengur gefa út skjalið sem um getur í þriðja undirlið 1. mgr. 10. gr. tilskipunar 74/150/EBE fyrir hvaða gerð dráttarvélar sem er,

- að synja um innlenda gerðarviðurkenningu fyrir hvaða gerð dráttarvélar sem er,

sem uppfyllir ekki skilyrðin í tilskipun 76/763/EBE, eins og henni er breytt með þessari tilskipun.

3. gr.

Fyrir 1. október 2002 og í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 3. mgr. 13. gr. tilskipunar 74/150/EBE skal framkvæmdastjórnin breyta tilskipun 76/763/EBE enn frekar í því skyni að setja viðbótarákvæði um farþegasæti með það í huga að auka enn frekar öryggi farþega.

4. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 1. janúar 2001. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

5. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

6. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 11. nóvember 1999.

Fyrir hönd ráðsins,

S. HASSI

forseti.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 297, 18.11.1999, bls. 22, var nefnd í ákvörðun sameiginlegru EES-nefndarinnar nr. 51/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 7.

(¹) Stjtið. EB L 84, 28.3.1974, bls. 10. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/54/EB Evrópuþingsins og ráðsins (Stjtið. EB L 277, 10.10.1997, bls. 24).

(²) Stjtið. EB L 262, 27.9.1976, bls. 135. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/54/EB (Stjtið. EB L 277, 10.10.1997, bls. 24).

VIÐAUKI

Í viðaukanum við tilskipun 76/763/EBE er II. hluta breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi komi í stað 2. og 3. liðar:

„2. Hvert sæti verður að vera með baki sem er ekki lægra en 200 mm og með innbyggðum hliðarstuðningi. Ofangreint mál á ekki við ef sætisbakið er hluti af stýrishúsi eða veltigrind. Sætispúðinn skal vera annaðhvort bólstraður eða fjaðrandi.

3. Fyrir farþega skal vera stoð til að hvíla fætur á svo og handföng til að auðvelda farþega aðgang að farþegasætinu og sem farþeginn getur haldið sér í.“

2. Í stað fyrsta málslíðar í annarri málsgrein 4. liðar komi eftirfarandi:

„Efri hluti auða rýmisins, sem ætlað er fyrir farþega, má að aftan og til hliðanna vera takmarkað við geisla sem er 300 mm eða minni (sjá teikningu í viðbæti).“

3. 6. liður falli brott.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/75/EB

2001/EES/31/08

frá 22. júlí 1999

um breytingu á tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/45/EB um sérstök hreinleikaskilyrði fyrir litarefni til notkunar í matvælum(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 89/107/EBE frá 21. desember 1988 um samræmingu laga aðildarríkjanna varðandi notkun leyfilegra aukefna í matvælum⁽¹⁾, eins og henni var breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 94/34/EB⁽²⁾, einkum a-lið 3. mgr. 3. gr.,

að höfðu samráði við vísindanefndina um matvæli,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 94/36/EB frá 30. júní 1994 um litarefni til notkunar í matvælum⁽³⁾ eru talin upp þau aukefni sem leyfilegt er að nota sem litarefni í matvælum.
- 2) Í tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 95/45/EB frá 26. júlí 1995 um sérstök hreinleikaskilyrði fyrir litarefni til notkunar í matvælum⁽⁴⁾ eru tilgreind hreinleikaskilyrði fyrir litarefnin sem um getur í tilskipun 94/36/EB.
- 3) Með tilliti til tækniframfara er nauðsynlegt að breyta hreinleikaskilyrðunum sem eru tilgreind í tilskipun 95/45/EB varðandi blönduð karótín (E 160a i). Því er nauðsynlegt að breyta þessari tilskipun til samræmis.
- 4) Rétt er að taka mið af forskriftum og greiningaraðferðum fyrir litarefni sem eru settar fram í Codex Alimentarius og af sameiginlegri sérfræðinganefnd Matvæla- og landbúnaðarstofnunar Sameinuðu þjóðanna og Alþjóðaheilbrigðismálastofnunarinnar um aukefni í matvælum (JECFA).
- 5) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit fastanefndarinnar um matvæli.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 95/45/EB er breytt sem hér segir:

Í stað kaflans um E 160a i, blönduð karótín, í B-hluta viðaukans komi textinn í viðauka þessarar tilskipunar.

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykka nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 1. júlí 2000. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 22. júlí 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Karel VAN MIERT

framkvæmdastjóri.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 206, 5.8.1999, bls. 19, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 52/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 8.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 40, 11.2.1989, bls. 27.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 237, 10.9.1994, bls. 1.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 237, 10.9.1994, bls. 13.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 226, 22.9.1995, bls. 1.

VIDAUKI

„E 160a i, blönduð karótín

1. JURTAÐARÓTÍN

Samheiti

CI matarappelsínugult 5

Skilgreining

Blönduð karótín eru fengin með leysiefnaúrdrætti úr náttúrulegum stofnum ætra jurta, gulróta, jurtaolía, grass, refasmára og netla.

Í litarefninu eru fyrst og fremst karótenóíðefni, þar af er að stærstum hluta beta-karótín. Einnig kunna að fyrirfinnast α og γ karótín og önnur fastlitarefni. Fyrir utan fastlitarefnin kann þetta efni að innihalda oliur, fituefni og vaxefni sem eru til staðar í grunnefninu með náttúrulegum hætti.

Við útdráttinn er einungis leyfilegt nota eftirtalin leysiefni: asetón, metýletýlketón, metanól, etanól, própan-2-ól, hexan, diklórmétan og koltvisýring.

Flokkur

Karótenóíðefni

Litaskrárnúmer

751 30

EINECS-númer

230-636-6

Efnaformúla

 β -karótín: $C_{40}H_{56}$

Mólmassi

 β -karótín: 536,88

Mangngreining

Karótínmagn (reiknað sem β -karótín) er minnst 5%. Í vörum sem fengnar eru með útdrætti jurtaolía: 0,2% hið minnsta í ætum fituefnum.

$E_{1\text{cm}}^{1\%}$ 2 500 við u.þ.b. 440 nm — 457 nm í sýklóhexani

Sanngreining

A. Litrófsgreining

Hámark í sýklóhexani við 440 nm – 457 nm og 470 nm – 486 nm

Hreinleiki

Leysiefnaleifar

Aseton
Metýletýlketon
Metanól
Própan-2-ól
Hexan
Etanól

Ekki yfir 50mg/kg af hverju efni fyrir
sig eða í samsetningum

Diklórmétan

Ekki yfir 10 mg/kg

Arsen

Ekki yfir 3 mg/kg

Blý

Ekki yfir 10 mg/kg

Kvikasilfur

Ekki yfir 1 mg/kg

Kadmíum

Ekki yfir 1 mg/kg

Pungmálmar (sem Pb)

Ekki yfir 40 mg/kg

2. ÞÖRUNGAKARÓTÍN

Skilgreining

Blönduð karótín er einnig hægt að vinna úr þörungnum Dunaliella salina, sem er ræktaður í stórum saltvötnum í Whyalla, Suður-Ástralíu. Beta-karótín er útdregið með kjarnaolíu. Í efnablöndunni er 20-30% sviflausn í sojaolíu sem inniheldur náttúruleg tókóferól (allt að 0,3%). Hlutfall sis/trans-myndbrigða er á bilinu 50/50 – 71/29.

Í litarefninu eru fyrst og fremst karótenóíðefni, þar af er að stærstum hluta beta-karótín. Einnig kunna að fyrirfinnast alfa-karótín, lútín, seaxatín, og beta-kryptóxantín. Auk fastlitarefnanna kann þetta efni að innihalda olíur, fituefni og vaxefni sem eru til staðar í grunnefninu.

Flokkur

Karótenóíðefni

Litaskrárnúmer

751 30

Magngreining

Karótínmagn (reiknað sem β -karótín) er að minnsta kosti 20%.**Sanngreining**

A. Litrófsgreining

Hámark í sýklóhexani við 448 nm — 457 nm og 474 nm — 486 nm

Hreinleiki

Arsen

Ekki yfir 3 mg/kg

Blý

Ekki yfir 10 mg/kg

Kvikasilfur

Ekki yfir 1 mg/kg

Kadmíum

Ekki yfir 1 mg/kg

Þungmálmar sem (Pb)

Ekki yfir 40 mg/kg^{cc}

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 96/84/EB

2001/EES/31/09

frá 19. desember 1996

um breytingu á tilskipun 89/398/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfæði(*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFAR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 100 gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Í 4. gr. tilskipunar ráðsins 89/398/EBE ⁽⁴⁾ er kveðið á um að mæla skuli fyrir um sérákvæði, sem gilda um þá flokka matvæla sem taldir eru upp í I. viðauka, í sértilskipunum framkvæmdastjórnarinnar.

Hinn 20. desember 1994 gerðu Evrópuþingið, ráðið og framkvæmdastjórnin með sér bráðabirgðasamkomulag um ráðstafanir til framkvæmdar lagagerðum sem eru samþykktar í samræmi við málsmæðferðina í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽⁵⁾.

Sértilskipanirnar endurspegla þekkingu þess tíma er þær voru samþykktar. Allar breytingar, gerðar í þeim tilgangi að heimila nýjungar sem grundvallast á framförum á sviði vísinda og tækni, ber því að samþykkja samkvæmt málsmæðferðinni sem mælt er fyrir um í 13. gr. tilskipunar 89/398/EBE, að höfðu samráði við vísindanefndina um matvæli sem komið var á fót með ákvörðun 95/273/EB ⁽⁶⁾.

Nauðsynlegt er að mæla fyrir um málsmæðferð þar sem heimilað er að markaðssetja tímabundið matvæli sem eru

árangur tækninýjunga og nýta þannig að fullu árangurinn af rannsóknum viðkomandi atvinnugreinar á meðan beðið er breytinga á viðeigandi sértilskipun.

Af ástæðum er varða heilsuvernd neytenda er hins vegar einungis heimilt að leyfa markaðssetningu að höfðu samráði við vísindanefndina um matvæli.

Einungis skal veita leyfi ef varan er ekki á neinn hátt hættuleg heilsu manna.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Eftirfarandi málsgrein bætist við í 4. gr. tilskipunar 89/398/EBE:

„1a. Í þeim tilgangi að auðvelda skjóta markaðssetningu matvæla, sem ætluð eru til sérstakrar næringarnota og eru árangur framfara á sviði vísinda og tækni, getur framkvæmdastjórnin, að höfðu samráði við vísindanefndina um matvæli og í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 13. gr., heimilað tveggja ára tímabil fyrir markaðssetningu matvæla sem samræmast ekki þeim reglum um samsetningu sem mælt er fyrir um í sértilskipunum sem um getur í I. viðauka.

Framkvæmdastjórnin getur, ef nauðsyn krefur, bætt við ákvörðun sína um heimild reglum um merkingu í tengslum við breytingu á samsetningu.“

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 30. september 1997. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 48, 19.2.1997, bls. 20, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 53/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 9.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 389, 31. 12. 1994, bls. 21 og Stjtið. EB C 41, 13. 2. 1996, bls. 13.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 256, 2. 10. 1995, bls. 1.

⁽³⁾ Áliti var skilað 11. október 1995 (Stjtið. EB C 287, 30. 10. 1995, bls. 108). Sameiginleg afstaða ráðsins frá 18. júní 1996 (Stjtið. EB C 315, 24. 10. 1996, bls. 1) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 23. október 1996 (Stjtið. EB C 347, 18. 11. 1996). Ákvörðun ráðsins frá 9. desember 1996.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 186, 30. 6. 1989, bls. 27.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB C 102, 4. 4. 1996, bls. 1.

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 167, 18. 7. 1995, bls. 22.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 19. desember 1996.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

K. HÄNSCH

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

S. BARRETT

forseti.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 96/4/EB

2001/EES/31/10

frá 16. febrúar 1996

um breytingu á tilskipun 91/321/EBE um ungbarnablöndur og stoðblöndur(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 89/398/EBE frá 3. maí
1989 um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfaði (¹),
einkum 4. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Vegna þess hvers eðlis ungbarnablöndur og stoðblöndur eru
ber að skýra nánar ítarlegar reglur varðandi upplýsingar um
næringarefnainnihald á merkimiðum í því skyni að komast
hjá vanda sem upp kann að koma við beitingu annarra
viðeigandi bandalagslaga.

Ný vísindagögn réttlæta það að tiltekna breytingar séu
gerðar á lögboðnum grundvallarþáttum í samsetningu
ungbarnablanda og stoðblanda, sem tilgreindar eru í I. og
II. viðauka við tilskipun framkvæmdastjórnarinnar
91/321/EBE (²), eins og henni var breytt með lögum um
aðild Austurrikis, Finnlands og Svíþjóðar.

Núkleótíð, sem eru náttúruleg innihaldsefni í móðurmjólk,
hafa um árábil verið notuð sem viðbót í ungbarnablöndur og
stoðblöndur í aðildarríkjunum og öðrum löndum án þess að
hafa haft nokkur neikvæð áhrif. Af þeim sökum er engin
ástæða til að leggja bann við notkun þeirra við framleiðslu
þessara vara.

Framfarir í tækni hafa leitt til framleiðslu ungbarnablanda
úr prótínum sem eru vatnsrofin að hluta og kunna að vera
gagnleg vegna þess hve lítið er í þeim af prótínum sem vekja
ónæmisviðbrögð. Því er rétt að heimila að því sé lýst yfir að
þessir tilteknu eiginleikar séu til staðar. Þessar vörur eru
annars eðlis en sérfaðuvörur sem eru úr hálfnáttúrulegum
efnum og unnar úr próteinum, sem eru að miklum hluta
vatnsrofin og eru notaðar sem sérfaði í kjölfar greiningar á
sjúkdómstilfelli og þessi tilskipun gildir ekki um.

Breyta ber tilskipun 91/321/EBE í samræmi við það.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 49, 28.2.1996, bls. 12, var nefnd
í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 54/2000 frá 28. júní 2000
um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og
vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi
Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 10.

(¹) Stjtið. EB L 186, 30. 6. 1989, bls. 27.

(²) Stjtið. EB L 175, 4. 7. 1991, bls. 35.

Í samræmi við 4. gr. tilskipunar 89/398/EBE hefur verið haft
samráð við vísindanefndina um matvæli um þau ákvæði sem
kunna að hafa áhrif á almannaeilbrigði.

Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í
samræmi við álit fastanefndarinnar um matvæli.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. gr.

Tilskipun 91/321/EBE er breytt sem hér segir:

1. „Eftirfarandi komi í stað 6. gr.:

„6. gr.

Ungbarnablöndur og stoðblöndur skulu ekki innihalda
neitt efni í slíku magni að heilsu ungbarna og smábarna
sé stofnað í hættu. Nauðsynlegt hámarks magn þeirra skal
ákvæðið án tafar.

Ákvarða skal örverufræðilegar viðmiðanir eftir því sem
nauðsyn ber til.“

2. Ákvæðum 7. gr. er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi komi í stað d- og e-liðar 2. mgr.:

„d) þegar um er að ræða ungbarnablöndur og
stoðblöndur, orkuinnihald, tilgreint í kJ og kkal,
og prótín-, sykru- og lípíðinnihald tilgreint í
tölum á hverja 100 ml vöru sem er tilbúin til
neyslu;

e) þegar um er að ræða ungbarnablöndur og stoð-
blöndur, meðalmagn hvers steinefnis og hvers
vítamíns, sem getið er um í I. viðauka annars
vegar og II. viðauka hins vegar, og, þar sem við
á, kólíns, ínósítóls, karnítíns og táríns, tilgreint í
tölum á hverja 100 ml vöru sem er tilbúin til
neyslu;“

b) Eftirfarandi bætist við sem 2. mgr. a:

„2a. Á merkimiðanum getur eftirfarandi komið
fram:

a) meðalmagn næringarefna sem um getur í III. við-
auka, gefið upp í tölum á hverja 100 ml vörunnar
sem er tilbúin til neyslu, ef ákvæði e-liðar 2. mgr.
þessarar greinar gilda ekki um slíka lýsingu.

- b) fyrir stoðblöndur, auk upplýsinga í tölum, upplýsingar um fjörefni og steinefni í VIII. viðauka, tilgreindar sem hlutfall viðmiðunargilda sem þar eru gefin upp, miðað við hverja 100 ml vörunnar sem er tilbúin til notkunar, að því tilskildu að magnið, sem er til staðar, sé að minnsta kosti 15% af viðmiðunargildunum.“

3. Viðaukunum skal breytt eins og fram kemur í viðaukanum við þessa tilskipun.

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. mars 1997. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað. Beita ber þessum lögum og stjórnsýslufyrirmælum þannig að:

- heimiluð sé viðskipti með vörur, sem samræmast ákvæðum þessarar tilskipunar, eigi síðar en 1. apríl 1997,
- bönnuð sé verslun með framleiðsluvörur, sem eru ekki í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar, frá og með 31. mars 1999.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 16. febrúar 1996.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Martin BANGEMANN

framkvæmdastjóri.

VIDAUKI

Eftirfarandi breytingar eru gerðar á viðaukunum við tilskipun 91/321/EBE:

1. Ákvæðum I. viðauka er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi komi í stað orðalagsins í 2. þætti og þáttum 2.1 og 2.2:

„2. **Prótín**

(Prótíninnihald = köfnunarefnisinnihald \times 6,38) í kúamjólkurprótíni.

(Prótíninnihald = köfnunarefnisinnihald \times 6,25) sojapróteínangurs og prótína sem eru vatnsrofin að hluta.

Með „efnastuðli“ er átt við lægsta hlutfall milli magns sérhverrar lífsnauðsynlegrar aminosýru í prófunarprótíninu og magns tilsvarende aminosýru í viðmiðunarprótíninu.

2.1. *Blöndur framleiddar úr kúamjólkurprótínum*

Lágmark	Hámark
0,45 g/100 kJ	0,7 g/100 kJ
(1,8 g/100 kkal)	(3 g/100 kkal)

Til að orkugildi sé það sama skal blandan innihalda það magn sem er í sérhverri lífsnauðsynlegri og hálfhauðsynlegri aminosýru sem jafngildir að minnsta kosti því magni sem er í viðmiðunarprótíni (brjóstamjólk samkvæmt skilgreiningu í V. viðauka). Við útreikninga má þó leggja saman magn metióníns og systíns.

2.2. *Blöndur framleiddar úr prótíni sem er vatnsrofið að hluta*

Lágmark	Hámark
0,56 g/100 kJ	0,7 g/100 kJ
(2,25 g/100 kkal)	(3 g/100 kkal)

Til að orkugildi sé það sama skal blandan innihalda það magn sem er í sérhverri lífsnauðsynlegri og hálfhauðsynlegri aminosýru sem jafngildir að minnsta kosti því magni sem er í viðmiðunarprótíni (brjóstamjólk samkvæmt skilgreiningu í V. viðauka). Við útreikninga má þó leggja saman magn metióníns og systíns.

Virknistuðull prótínsins (PER) og nettó prótínnýting (NPU) skal að minnsta kosti hafa sama gildi og kasín.

Tárinmagníð skal jafngilda 10 μ mólum/100 kJ hið minnsta (42 μ mól/100 kkal) og L-karnítínmagníð skal jafngilda 1,8 μ mólum/100 kJ hið minnsta (7,5 μ mól/100 kkal).“

b) Lágmarksmagn fituefna í 3. þætti breytist sem hér segir:

„Lágmark
1,05 g/100 kJ
(4,4 g/100 kkal)“

c) Þriðji undirliður í þætti 3.1 falli niður.

d) Eftirfarandi bætist við 3. þátt.

„3.5. Magn alfalínólensýru skal vera 12 mg/100 kJ (50 mg/100 kkal) hið minnsta.

Magn línól/alfalínólensýranna skal ekki vera undir 5 eða fara yfir 15.

3.6. Magn trans-fitúsýra skal ekki vera meira en 4% heildarfituinnihalds.

3.7. Magn erúkasýru skal ekki vera meira en 1% heildarfituinnihalds.

3.8. Bæta má við löngum fjölmömettuðum fitusýrum (20 og 22 kolefnisatóm). Í slíku tilfelli skal innihald þeirra ekki fara yfir:

1% heildarfituinnihalds n-3 langra fjölmömettaðra fitusýra og

2% heildarfituinnihalds n-6 langra fjölmömettaðra fitusýra (1% heildarfituinnihalds í arakídónsýru).

Innihald eikósapentensýru (20:5 n-3) skal ekki vera meira en innihald dókósaheksensýru (22:6 n-3).“

- e) Eftirfarandi bætist við í þætti 5.1:

	Á hver 100 kJ		Á hverjar 100 kkal	
	Lágmark	Hámark	Lágmark	Hámark
„Selen (²) (µg)“	—	0,7	—	3

(²) Mörkin eiga við um blöndur með viðbótarseleni.“

- f) Eftirfarandi komi í stað tilvísunarinnar til nikótínamiðs í 6. þætti I. viðauka:

	Á hver 100 kJ		Á hverjar 100 kkal	
	Lágmark	Hámark	Lágmark	Hámark
„Niasín (mg-NE)“	0,2	—	0,8	—“

2. Ákvæðum II. viðauka er breytt sem hér segir:

- a) Í fyrstu málsgrein 2. þáttar, á eftir gildunum sem gefin eru upp í tölum, skal bæta við orðunum: „... eða brjóstamjólk ...“ á eftir orðinu „kasín“,

og eftirfarandi málsgrein bætist við í lok 2. þáttar:

„Við tiltekið/jafnhátt orkugildi skal í blöndunum vera metíonmagn sem samsvarar að minnsta kosti því sem er í brjóstamjólki eins og skilgreint er í V. viðauka.“

- b) Þriðji undirliður í þætti 3.1 falli niður.

- c) Eftirfarandi málsgrein bætist við í 3. þætti:

„3.5. Magn trans-fitusýra skal ekki vera meira en 4% heildarfituinnihalds.

3.6. Magn erúkasýru skal ekki vera meira en 1% heildarfituinnihalds.

3. Eftirfarandi bætist við sem 7. þáttur í I. og II. viðauka:

„7. Eftirfarandi kirni/núkleótíð bætist við:

	Hámark (¹)	
	(mg/100 kJ)	(mg/100 kkal)
sytidín 5' - mónófosfat	0,60	2,50
úridín 5' - mónófosfat	0,42	1,75
adenosín 5'-mónófosfat	0,36	1,50
gúanosín 5'-mónófosfat	0,12	0,50
inosín 5'-mónófosfat	0,24	1,00

(¹) Heildarmagn kirnis/núkleótíða skal ekki fara yfir 1,2 mg/100 kJ (5 mg/100 kkal).

4. Ákvæðum III. viðauka er breytt sem hér segir:

- a) Eftirfarandi bætist við 2. þátt:

Steinefni	Leyfð sölt
„Selen“	natríumselenat natríumselenít“

b) Eftirfarandi efni bætist við í 3. þætti:

„sytdín 5'-mónófosfat og natríumsalt þess
 úridín 5'-mónófosfat og natríumsalt þess
 adenosín 5'-mónófosfat og natríumsalt þess
 gúanosín 5'-mónófosfat og natríumsalt þess
 inosín 5'-mónófosfat og natríumsalt þess“.

5. Eftirfarandi bætist við í IV. viðauka:

Fullyrðingar varðandi	Skilyrði fyrir fullyrðingunni
„7. Dregið úr hættu á ofnæmi fyrir mjólkurpróteinum. Þessi fullyrðing kann að fela í sér hugtök sem vísa til minna ofnæmis eða minna magns mótefnavaka.	<p>a) Þessi blanda samræmist ákvæðum sem mælt er fyrir um í þætti 2.2 í I. viðauka og magn ofnæmisvekjandi prótína, sem eru mæld með almennt viðurkenndum aðferðum, skal vera minna en 1% efna sem innihalda köfnunarefni í blöndunni;</p> <p>b) Á merkimiðanum skal koma fram að ungbörn með ofnæmi fyrir óbreyttum próteinum, sem varan er gerð úr, megi ekki neyta hennar nema almennt viðurkenndar klínískar prófanir sýni fram á að yfir 90% ungbarna (öryggisbil 95%), sem eru með óþol gagnvart próteinunum sem vatnsrofnu prótínin eru búin til úr, sýni þol/viðnám gagnvart blöndunni;</p> <p>c) Blanda, sem gefin er um munn, skal ekki vekja óþol í dýrum gagnvart óbreyttum próteinum sem blandan er unnin úr.</p> <p>d) Gögn, sem eru hlutlæg og sönnuð á vísindalegan hátt með tilliti til eiginleika sem fullyrt er að séu til staðar, skulu vera tiltæk.“</p>

6. Eftirfarandi VIII. viðauki bætist við:

„VIII. VIÐAUKI

VIÐMIÐUNARGILDI FYRIR NÆRINGARMERKINGAR Á FÆÐU ÆTLAÐRI UNGBÖRNUM OG SMÁBÖRNUM

Næringarefni	Viðmiðunargildi á merkimiðum
A-vítamín	(µg) 400
D-vítamín	(µg) 10
C-vítamín	(mg) 25
Þíamín	(mg) 0,5
Ríbóflavín	(mg) 0,8
Jafngildi níasíns	(mg) 9
B6-vítamín	(mg) 0,7
Fólat	(µg) 100
B12-vítamín	(µg) 0,7
Kalsíum	(mg) 400
Járn	(mg) 6
Sínk	(mg) 4
Joð	(µg) 70
Selen	(µg) 10
Kopar	(mg) 0,4“

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 1999/41/EB

2001/EES/31/11

frá 7. júní 1999

um breytingu á tilskipun 89/398/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfaði(*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFAR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 95. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álit efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

í samræmi við málsmeðferðina, sem mælt er fyrir um í 251. gr. í sáttmálanum ⁽³⁾, með tilliti til sameiginlega textans sem samþykktur var af sáttanefndinni 18. mars 1999.

- 1) Í 4. gr. tilskipunar 89/398/EBE ⁽⁴⁾ er kveðið á um að mæla skuli fyrir um sérákvæði, sem gilda um þá flokka matvæla sem taldir eru upp í I. viðauka, með sértilskipunum framkvæmdastjórnarinnar.
- 2) Fram að þessu hafa verið samþykktar sértilskipanir um ungbarnablöndur og stoðblöndur ⁽⁵⁾, um unnin matvæli með korn sem uppistöðu og barnamat fyrir ungbörn og smábörn ⁽⁶⁾ og um matvæli sem nota á sem orkusnautt megrunarfaði. ⁽⁷⁾ Af ástæðum, er varða almannahelbrigði, er rétt að samþykkja sértilskipanir í samræmi við 4. gr. tilskipunar 89/398/EBE um næringarblöndur til sérstakra læknisfræðilegra nota og blöndur sem ætlaðar eru til nota í tengslum við mikla vöðvaáreynslu, einkum hjá íþróttafólki, eins og um getur í I. viðauka við þá tilskipun.
- 3) Matvæli sem innihalda lítið natríum, þar með talin sölt með lítið eða ekkert natríum og glútensnaut matvæli,

má markaðssetja á fullnægjandi hátt undir virku opinberu eftirliti samkvæmt almennum ákvæðum tilskipunar 89/398/EBE, að því tilskildu að skilyrðin fyrir notkun tiltekinna hugtaka, sem eru notuð þegar tilteknir næringareiginleikar vara eru tilgreindir, séu skilgreind.

- 4) Brottfelling þessara flokka úr I. viðauka tilskipunar 89/398/EBE væri í samræmi við þá viðleitni að komast hjá óþarflega ítarlegri löggjöf.
- 5) Ekki er ljóst hvort nægjanlegur grunnur er fyrir hendi til að samþykkja sértilskipanir fyrir flokkinn sem er tiltekinn í 9. lið I. viðauka við tilskipun 89/398/EBE, þ.e. þann flokk matvæla sem ætlaður er einstaklingum sem þjást af truflunum í kolvetnaefnaskiptum (sykursýki).
- 6) Því skal sækja ráðleggingar, meðal annars til vísindanefndarinnar um fódur, áður en tekin er lokaákvörðun um málið.
- 7) Enn verður hægt að samræma á vettvangi bandalagsins reglur um aðra flokka matvæla, sem eru ætluð til sérstakrar næringar, til að gæta hagsmuna neytenda og frjálsra flutninga slíkra matvæla.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. gr.

Tilskipun 89/398/EBE er breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi greinar bættist við:

„4. gr. a

Reglur um notkun hugtakanna

- skert innihald natríums eða salts, eða natríum- eða saltsnautt (natríumklóríð, matarsalt),
- glútensnautt,

sem nota má til að lýsa vörum sem um getur í 1. gr. og skulu samþykktar í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 13. gr.

4. gr. b

Fyrir 8. júlí 2002 skal framkvæmdastjórnin, að höfðu samráði við vísindanefndina um fódur, leggja fyrir Evrópuþingið og ráðið skýrslu þess efnis að æskilegt sé að setja sérákvæði um matvæli ætluð einstaklingum sem þjást af truflunum í kolvetnaefnaskiptum (sykursýki).

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 172, 8.7.1999, bls. 38, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 54/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 10.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 108, 16.4.1994, bls. 17 og Stjtið. EB C 35, 8.2.1996, bls. 17.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 388, 31.12.1994, bls. 1.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 11. október 1995 (Stjtið. EB C 287, 30.10.1995, bls. 104), sameiginleg afstaða ráðsins frá 22. júlí 1997 (Stjtið. EB C 297, 29.9.1997, bls. 1) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 18. desember 1997 (Stjtið. EB C 14, 19.1.1998, bls. 123). Ákvörðun Evrópuþingsins frá 5. maí 1999 og ákvörðun ráðsins frá 11. maí 1999.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 186, 30.6.1989, bls. 27. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 96/84/EB (Stjtið. EB L 48, 19.2.1997, bls. 20).

⁽⁵⁾ Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 91/321/EBE frá því í maí 1991 um ungbarnablöndur og stoðblöndur (Stjtið. EB L 175, 4.7.1991, bls. 35). Tilskipuninni var breytt með tilskipun 96/4/EB (Stjtið. EB L 49, 28.2.1996, bls. 12).

⁽⁶⁾ Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 96/5/EB frá 16. febrúar 1996 um unnin matvæli með korn sem uppistöðu og barnamat fyrir ungbörn og smábörn (Stjtið. EB L 49, 28.2.1996, bls. 17).

⁽⁷⁾ Tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 96/8/EB frá 26. febrúar 1996 um matvæli sem nota á sem orkusnautt megrunarfaði (Stjtið. EB L 55, 6.3.1996, bls. 22).

Framkvæmdastjórnin skal, með tilliti til niðurstaðna áðurnefndrar skýrslu, annaðhvort vinna áfram að undirbúningi þeirra sérákvæða, sem um ræðir, í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 13. gr. eða leggja fram viðeigandi tillögur um breytingar á þessari tilskipun í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 95. gr. sáttmálans.“

2. Eftirfarandi komi í stað 5. mgr. 9. gr.:

„5. Fyrir 8. júlí 2002 og þriðja hvert ár eftir það skal framkvæmdastjórnin leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um framkvæmd ákvæða þessarar greinar.“

3. Eftirfarandi komi í stað I. viðauka:

„I. VIÐAUKI

— Flokkar matvæla sem ætluð eru fyrir sérstakt næringarfæði og sérákvæði verða sett um með sértilskipunum:

1. Ungbarnablöndur og stoðblöndur
2. Unnin matvæli með korn sem uppistöðu og barnamatur fyrir ungbörn og smábörn
3. Fæði ætlað til notkunar í orkuskertu mataræði vegna megrunar
4. Sérnæringarfæði notað í sérstökum læknisfræðilegum tilgangi
5. Fæði sem ætlað er til nota í tengslum við mikla vöðvaáreynslu, einkum hjá íþróttafólki.

— Flokkar matvæla sem ætluð eru fyrir sérstakt næringarfæði og sérákvæði verða sett um með sértilskipun ⁽¹⁾ eftir því hvaða árangur verður af málsmæðferðinni sem lýst er í 4. gr. b:

6. Fæði fyrir einstaklinga sem þjást af truflunum í kolvetnaefnaskiptum (sykursýki).

⁽¹⁾ Gert er ráð fyrir að tilskipunin hafi ekki áhrif á vörur, sem voru komnar á markað áður hún er samþykkt.“

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslu-fyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 8. júlí 1999. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Beita ber þessum ráðstöfunum þannig að:

— heimiluð verði verslun með framleiðsluvörur, sem samræmast ákvæðum þessarar tilskipunar, eigi síðar en 8. júlí 2000;

— bönnuð verði verslun með framleiðsluvörur, sem samræmast ekki ákvæðum þessarar tilskipunar, eigi síðar en 8. janúar 2001.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 7. júní 1999.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J.M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

E. BULMAHN

forseti.

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 1999/50/EB

2001/EES/31/12

frá 25. maí 1999

um breytingu á tilskipun 91/321/EBE um ungbarnablöndur og stoðblöndur(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 89/398/EBE frá 3. maí 1989 um samræmingu laga aðildarríkjanna um sérfaði ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 96/84/EB ⁽²⁾, einkum 1. mgr. 4. gr.,

að höfðu samráði við vísindanefndina um matvæli,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í 6. gr. tilskipunar framkvæmdastjórnarinnar 91/321/EBE ⁽³⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 96/4/EB ⁽⁴⁾, er kveðið á um að í ungbarnablöndum og stoðblöndum skuli ekki vera nein efni í því magni að stefnt geti heilsu ungbarna og smábarna í hættu og að nauðsynlegt sé að ákvarða hámarks magn slíkra efna án tafar.
- 2) Mismunandi reglugerðir um hámarks magn varnar-efnaleifa í slíkum vörum valda viðskiptahindrunum milli ákveðinna aðildarríkja.
- 3) Í tilskipun ráðsins 76/895/EBE frá 23. nóvember 1976 um hámarks magn varnar-efnaleifa í og á ávöxtum og matjurtum ⁽⁵⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 97/41/EB ⁽⁶⁾, 86/362/EBE frá 24. júlí 1986 um hámarks magn varnar-efnaleifa í og á kornvörum ⁽⁷⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 98/82/EB ⁽⁸⁾, 86/363/EBE frá 24. júlí 1986 um hámarks magn varnar-efnaleifa í og á matvælum úr dýraríkinu ⁽⁹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 98/82/EB, og 90/642/EBE frá 27. nóvember 1990 um hámarks magn varnar

efnaleifa í og á tilteknum vörum úr jurtaríkinu, meðal annars ávöxtum og matjurtum ⁽¹⁰⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 98/82/EB, er kveðið á um hámarks magn varnar-efnaleifa með fyrirvara um sérákvæði um ungbarnablöndur og stoðblöndur.

- 4) Í þeim tilvikum, sem viðeigandi vísindarannsóknir eru ófullnægjandi, gerir varúðarreglan bandalaginu kleift, með tilliti til alþjóðlegra skuldbindinga þess, að gera bráðabirgðaráðstafanir á grundvelli viðeigandi upplýsinga þar til viðbótaráhættumat og endurskoðun á þeirri ráðstöfun liggur fyrir innan sanngjarnra tímamarka.

- 5) Ljóst er af tveimur álitsgerðum vísindanefndarinnar um matvæli frá 19. september 1997 og 4. júní 1998 að vafi leikur á því hvort núverandi magn viðtekens dagskammtar (ADI) til verndar heilsu ungbarna og smábarna sé viðunandi. Þessar efasemdir eiga ekki einungis við um varnar-efni og varnar-efnaleifar heldur einnig um hættuleg iðefni og þar af leiðandi mun framkvæmdastjórnin rannsaka möguleikana á því að ákveða, eins skjótt og auðið er, hámarks magn þungamálma í matvælum sem ætluð eru ungbörnum og smábörnum.

- 6) Rétt er að samþykkja mjög lág sameiginleg mörk fyrir öll varnar-efni hvað varðar sérfaði ætlað ungbörnum og smábörnum.

- 7) Þessi lágu sameiginlegu mörk ber að festa í 0,01 mg/kg sem í raun eru lægstu greinanlegu mörk.

- 8) Ákveða þarf strangar takmarkanir fyrir varnar-efnaleifar. Þar sem vandað er sérstaklega til vals á hráefnum og viðtækt vinnsluferli á sér stað við framleiðslu ungbarnablandna og stoðblandna er

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjútíð. EB L 139, 2.6.1999, bls. 29, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 54/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 10.

⁽¹⁾ Stjútíð. EB L 186, 30.6.1989, bls. 27.

⁽²⁾ Stjútíð. EB L 48, 19.2.1997, bls. 20.

⁽³⁾ Stjútíð. EB L 175, 4.7.1991, bls. 35.

⁽⁴⁾ Stjútíð. EB L 49, 28.2.1996, bls. 12.

⁽⁵⁾ Stjútíð. EB L 340, 9.12.1976, bls. 26.

⁽⁶⁾ Stjútíð. EB L 184, 12.7.1997, bls. 33.

⁽⁷⁾ Stjútíð. EB L 221, 7.8.1986, bls. 37.

⁽⁸⁾ Stjútíð. EB L 290, 29.10.1998, bls. 25.

⁽⁹⁾ Stjútíð. EB L 221, 7.8.1986, bls. 43.

⁽¹⁰⁾ Stjútíð. EB L 350, 14.12.1990, bls. 71.

mögulegt að framleiða vörur sem innihalda mjög lítið magn varnarefnaleifa.

- 9) Samt sem áður er mögulegt, hvað fáein varnarefni varðar, að við verstu hugsanlegu neysluskilyrði fari viðtekinn dagskammtur þeirra yfir svo lág mörk. Því skulu ungbarnablöndur og stoðblöndur vera án þessara tilteknu varnarefna og skulu þær framleiddar án þess að slík varnarefni séu notuð.
- 10) Þessi tilskipun endurspeglar nýjustu þekkingu um þessi efni. Allar breytingar, sem byggjast á framförum á sviði vísinda og tækni, ber að samþykkja samkvæmt málsmæðferðinni sem mælt er fyrir um í 13. gr. tilskipunar 89/398/EBE.
- 11) Breyta ber tilskipun 91/321/EBE til samræmis við það.
- 12) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari tilskipun, eru í samræmi við álit fastanefndarinnar um matvæli.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 91/321/EBE er breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi e-liður bætist við 2. mgr. 1. gr.:

„e) „varnarefnaleif“: efnaleif plöntuvarnarefnis í ungbarnablöndum og stoðblöndum, eins og skilgreint er í 1. lið 2. gr. tilskipunar 91/414/EBE (*), að meðtöldum umbrots-, niðurbrots- og hvarfaefnum þeirra“;

(*) Stjtið. EB L 230, 19.8.1991, bls. 1.“

2. Í stað 6. gr. komi eftirfarandi:

„6. gr.

1. Í ungbarnablöndum og stoðblöndum skulu ekki vera nein efni í því magni sem stefnt getur heilsu ungbarna og smábarna í hættu. Nauðsynlegt er að ákvarða hámarksmagn þeirra án tafar.

2. Ungbarnablöndur og stoðblöndur skulu ekki innihalda efnaleifar einstakra varnarefna í meira magni en 0,01 mg/kg neysluhæfrar vöru eða eftir blöndun samkvæmt fyrirmælum framleiðandans.

Greiningaraðferðir til þess að ákvarða hámarksmagn varnarefnaleifa skulu vera staðlaðar og almennt viðurkenndir aðferðir.

3. Ekki skal nota þau varnarefni, sem talin eru upp í IX. viðauka, í landbúnaðarafurðum sem ætlaðar eru til framleiðslu á ungbarnablöndum og stoðblöndum.

4. Ákveða skal örverufræðilegar viðmiðanir eftir því sem nauðsyn ber til.“

3. Eftirfarandi bætist við sem IX. viðauki:

„IX. VIÐAUKI

Varnarefni sem ekki skal nota í landbúnaðarafurðir sem ætlaðar eru til framleiðslu á ungbarnablöndum og stoðblöndum.

Efnaheiti

...“

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 30. júní 2000. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Beita skal þessum lögum og stjórnsýslufyrirmælum þannig að þau:

- a) heimili verslun með afurðir, sem eru í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar, eigi síðar en 30. júní 2000,
- b) banni verslun með afurðir, sem eru ekki í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar, frá og með 1. júlí 2002.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 25. maí 1999.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Martin BANGEMANN

framkvæmdastjóri.

REGLUGERÐ RÁÐSINS (EB) nr. 1804/1999

2001/EES/31/13

frá 19. júlí 1999

um viðbót við reglugerð (EBE) nr. 2092/91 um lífræna framleiðslu landbúnaðarafurða og merkingar þar að lútandi á landbúnaðarafurðum og matvælum þannig að hún taki til búfjárframleiðslu(*)

RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 37. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽²⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í reglugerð (EBE) nr. 2092/91 ⁽⁴⁾ er kveðið á um að framkvæmdastjórnin skuli fyrir 30. júní 1995 leggja fram tillögur um meginreglur og sérstakar eftirlitsráðstafanir á sviði lífrænnar framleiðslu búfjár, óunninna búfjárafurða og afurða sem eru ætlaðar til manneldis og hafa að geyma innihaldsefni úr dýraríkinu.
- 2) Spurn eftir lífrænum landbúnaðarafurðum fer vaxandi og neytendur halla sér í vaxandi mæli að slíkum afurðum.
- 3) Búfjárframleiðsla getur stuðlað að auknu úrvali þessara afurða og gerir kleift að þróa aukabúgreinar á bújörðum, þar sem lífrænn búskapur er stundaður, sem geta skapað umtalsverðan hluta tekna.
- 4) Með þessari reglugerð eru samræmdar reglur um framleiðslu, merkingar og eftirlit að því er varðar flestar tegundir búfjár. Að því er varðar tegundir aðrar en tegundir vatnalífvera, en ekki er kveðið á um neinar

reglur um framleiðslu þeirra í þessari reglugerð, er við hæfi vegna neytendaverndar að samræma að minnsta kosti kröfur um merkingar og eftirlitskerfi. Setja ber slíkar reglur um landbúnaðarafurðir svo fljótt sem auðið er.

- 5) Búfjárframleiðsla er enn fremur undirstaða í skipulagi bújarða þar sem lífrænn búskapur er stundaður að því leyti að hún leggur ræktarlandi til nauðsynleg lífræn efni og næringarefni og stuðlar með því að jarðvegsbótum og þróun sjálfbærs landbúnaðar.
- 6) Svo að komast megi hjá umhverfismengun, einkum mengun náttúruauðlinda á borð við jarðveg og vatn, skal lífræn framleiðsla búfjár í meginatriðum byggjast á nánnum tengslum milli slíkrar framleiðslu og landsins, heppilegu skiptiræktarkerfi til margra ára og fôðrun búfjár á lífrænt ræktuðum plöntuafurðum sem eru framleiddar á bújörðinni sjálfri.
- 7) Svo að komast megi hjá því að vatn mengist af köfnunarefnissamböndum skal á bújörðum, þar sem lífrænn búskapur er stundaður, vera nægilegt geymslurými fyrir fastan og fljótandi búfjáráburð og áætlanir skulu vera fyrir hendi um dreifingu hans.
- 8) Nýting beitar við eldi dýra, sem samræmist reglum um lífrænan búskap, hentar sérstaklega vel til þess að viðhalda og nýta gæði lands sem komið er í eyði.
- 9) Stuðla ber að mikilli líffræðilegri fjölbreytni og við á búfjárkyngjum skal taka tillit til hæfni þeirra til þess að laga sig að staðarskilyrðum.
- 10) Erfðabreyttar lífverur og afurðir þeirra samrýmast ekki lífrænum framleiðsluaðferðum. Svo að viðhalda megi trausti neytenda gagnvart lífrænni framleiðslu er óheimilt að nota erfðabreyttar lífverur, hluta þeirra eða afurðir úr þeim í afurðir sem merktar eru lífræn framleiðsla.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 222, 24.8.1999, bls. 1, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 55/2000 frá 28. júní 2000 um breytingu á II. viðauka (Tæknilegar reglugerðir, staðlar, prófanir og vottun) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 42, 21.9.2000, bls. 11.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 293, 5.10.1996, bls. 23.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 133, 28.4.1997, bls. 29.

⁽³⁾ Stjtið. EB C 167, 2.6.1997, bls. 55.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 198, 22.7.1991, bls. 1. Reglugerðinni var síðast breytt með reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 330/1999 (Stjtið. EB L 40, 13.2.1999, bls. 23).

- 11) Neytendur eiga rétt á að geta gengið að því vísu að afurðirnar hafi verið framleiddar í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar. Það skal grundvallast á því að hægt sé, að svo miklu leyti sem það er tæknilega mögulegt, að rekja feril búfjárafurðanna.
- 12) Búféð skal fóðra á grasi og fôðurefnum sem eru framleidd í samræmi við reglur um lífrænan búskap.
- 13) Við núverandi aðstæður getur verið erfiðleikum háð fyrir bændur að tryggja nægilegar birgðir af fôðri fyrir lífrænt alin dýr og því ber að heimila til bráðabirgða notkun á takmörkuðum fjölda fôðurefna, sem eru ekki framleidd með lífrænum hætti, til nota í takmörkuðu magni.
- 14) Svo að uppfylla megi grunnþarfir búfjár um næringu getur auk þess reynst nauðsynlegt að nota tiltekin steinefni, snefilefni og vítamín samkvæmt vel skilgreindum skilyrðum.
- 15) Heilbrigði dýra ætti einkum að byggjast á forvörnum, með ráðstöfunum á borð við val á heppilegum kynjum og stofnum, fjölbreyttu gæðafóðri og ákjósanlegu umhverfi, einkum að því er varðar þéttleika dýranna, gripahús og búskaparhætti.
- 16) Í lífrænum búskap er óheimilt að nota efnafræðilega samsett, hefðbundin lyf í forvarnarskyni.
- 17) Ef dýr veikjast hins vegar eða særast ber að veita þeim meðferð þegar í stað og nota fyrst og fremst jurtalækninga- eða smáskammtalyf, enda sé notkun efnafræðilega samsettra, hefðbundinna lyfja haldið í algjöru lágmarki. Til að tryggja heilleika lífrænnar framleiðslu gagnvart neytendum ætti að vera hægt að grípa til takmarkandi ráðstafana, svo sem að tvöfalda útskilnaðartímann hafi efnafræðilega samsett, hefðbundin lyf verið notuð.
- 18) Að jafnaði skulu dýrin hafa aðgang að gerðum eða beitolandi, svo fremi að veður leyfi, og slíkt svæði ætti í meginatriðum að vera hluti af skipulagi í heppilegu skiptiræktarkerfi.
- 19) Húsakostur á að fullnægja þörfum allra tegunda búfjár um loftræstingu, birtu og rými og vel á að fara um dýrin og nægilegt rými skal standa þeim til boða þannig að hvert þeirra geti fullnægt hreyfipörf sinni og þroskað eðlislægt félagsatferli sitt.
- 20) Halda ber í lágmarki þeim þáttum í rekstrinum sem kalla streitu, skaða, sjúkdóma eða þjáningar yfir dýrin í eldi þeirra, meðferð, flutningi eða við slátrun. Heimila má þó sértæka íhlutun sem telst nauðsynleg innan tiltekinnar framleiðslu. Notkun tiltekinna efna í því skyni að örva vöxt dýra eða hafa áhrif á æxlunarferil (gangmál) þeirra samrýmist ekki meginreglum um lífrænan búskap.
- 21) Sérákvæði þurfa að koma til vegna sérstöðu býflugnaræktar, einkum í því skyni að tryggja nægilegt framboð af frjókornum og hunangslegi sem eru fullnægjandi að gæðum.
- 22) Allir rekstraraðilar, sem setja á markað afurðir lífrænt alins búfjár, skulu lúta reglulegu og samræmdu eftirliti. Á bújörðinni skal vera aðgengileg skrá þar sem færðar eru reglulega nákvæmar upplýsingar um allt búfé sem er flutt að eða frá bújörðinni og um sérhverja meðferð sem það hlýtur.
- 23) Svæðisbundinn munur á skilyrðum til landbúnaðar og mismunandi veðurfarsskilyrði útheimta tiltekinn aðlögunartíma að því er varðar tiltekna starfshætti, gripahúsakost og búnað.
- 24) Núverandi fjölbreytileiki í starfsháttum í lífrænni framleiðslu búfjár í aðildarríkjunum krefst þess að aðildarríkin geti beitt strangari reglum um búfé og búfjárafurðir sem eru framleiddar á yfirráðasvæði þeirra.
- 25) Ábendingar á merkingum, í auglýsingaefni eða viðskiptaskjölum, sem neytendur telja tilvísun til lífrænnar framleiðsluaðferðar, skal, samkvæmt reglugerð (EBE) nr. 2092/91, eingöngu nota fyrir afurðir sem eru framleiddar í samræmi við þá reglugerð.
- 26) Yfirleitt telja neytendur tiltekna ábendingu tilvísun til lífrænnar framleiðsluaðferðar.
- 27) Nauðsynlegt er þó að kveða á um aðlögunartíma í því skyni að gera handhöfum vörumerkja það kleift að laga framleiðslu sína að kröfum, sem gerðar eru til lífræns búskapar, svo fremi að slíkur aðlögunartími sé eingöngu í boði að því er tekur til vörumerkja með framangreindar ábendingar, og að sótt hafi verið um skráningu áður en reglugerð (EBE) nr. 2092/91 var birt og neytendur séu upplýstir á tilhlýðilegan hátt um þá staðreynd að afurðirnar séu ekki framleiddar í samræmi við lífræna framleiðsluaðferð.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

I. gr.

Reglugerð (EBE) nr. 2092/91 er breytt sem hér segir:

1. Í stað 1. gr. komi eftirfarandi:

„I. gr.

1. Þessi reglugerð gildir um eftirtaldar afurðir séu slíkar afurðir með eða ef til stendur að setja á þær merkingar með ábendingum um lífræna framleiðslu-aðferð:

- a) óunnar landbúnaðarafurðir úr jurtaríkinu; einnig búfê og óunnar búfjárafurðir, að svo miklu leyti sem meginreglur um framleiðslu og sérreglur um eftirlit með þeim eru tilgreindar í I. og III. viðauka,
- b) unnar landbúnaðarafurðir úr jurtaríkinu og búfjárafurðir ætlaðar til manneldis og aðallega úr einu eða fleiri innihaldsefnum úr jurta- og/eða dýraríkinu,
- c) fôður, fôðurblandur og fôðurefni, sem eru ekki tilgreind í a-lið, frá því að reglugerð þessi öðlast gildi eins og um getur í 3. mgr.

2. Þar eð ekki er kveðið á um neinar nákvæmar reglur í I. viðauka um framleiðslu að því er varðar tilteknar tegundir dýra skulu, þrátt fyrir ákvæði 1. mgr., þær reglur í 5. gr., sem kveða á um merkingu, og reglur í 8. og 9. gr. um eftirlit gilda um þessar tegundir og afurðir úr þeim, að undanteknu eldi dýra í sjó og vatni og afurðir úr þeim. Meðan nákvæmar reglur um framleiðslu hafa ekki verið teknar upp skulu innlendar reglur gilda eða, ef þeim er ekki fyrir að fara, einkastaðlar sem aðildarríkin hafa samþykkt eða viðurkennt.

3. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 24. ágúst 2001, leggja fram tillögu að reglugerð, í samræmi við málsmeðferðina sem um getur í 14. gr., um kröfur um merkingu, eftirlit og varúðarráðstafanir vegna afurða, sem eru tilgreindar í c-lið 1. mgr., að svo miklu leyti sem þessar kröfur varða lífræna framleiðslu-aðferð.

Meðan reglugerðin, sem um getur hér að framan, um afurðir, sem eru tilgreindar í c-lið 1. mgr., hefur ekki verið samþykkt skulu innlendar reglur gilda í samræmi við lög bandalagsins eða, ef þeim er ekki fyrir að fara, einkastaðlar sem aðildarríkin hafa samþykkt eða viðurkennt.“

2. Í stað 2. gr. komi eftirfarandi:

„2. gr.

Í þessari reglugerð er afurð talin hafa merkingu með ábendingum um lífræna framleiðslu-aðferð sé slíki afurð eða innihaldsefnum hennar eða fôðurefnum lýst á umbúðum, í auglýsingum eða viðskiptaskjölum með

þeim merkingum sem notaðar eru í hverju aðildarríki og gefa kaupanda til kynna að afurðin, innihaldsefni hennar eða fôðurefni hafi verið framleidd í samræmi við framleiðslureglur, sem mælt er fyrir um í 6. gr., og sérstaklega með eftirfarandi orðum eða afleiddum myndum þeirra (svo sem „lífrænn“) eða með styttingu þeirra, einum sér eða samsettum, nema slík orð eigi ekki við um landbúnaðarafurðir í matvælum eða fôðurefnum eða séu bersýnilega ekki í neinum tengslum við framleiðslu-aðferðina:

- á spænsku: ecológico,
- á dönsku: økologisk,
- á þýsku: ökologisch, biologisch,
- á grísku: βιολογικό,
- á ensku: organic,
- á frönsku: biologique,
- á ítölsku: biologico,
- á hollensku: biologisch,
- á portúgölsku: biológico,
- á finnsku: luonnonmukainen,
- á sænsku: ekologisk.“

3. Í stað 3. gr. komi eftirfarandi:

„3. gr.

Reglugerð þessi gildir með fyrirvara um önnur ákvæði bandalagsins eða innlend ákvæði, í samræmi við lög bandalagsins, um þær afurðir, sem eru tilgreindar í 1. gr., svo sem ákvæði um framleiðslu, tilreiðslu, markaðssetningu, merkingu og eftirlit, þar á meðal löggjöf um matvæli og fôður.“

4. Í stað skilgreiningarinnar á „tilreiðslu“ í 3. mgr. 4. gr. komi eftirfarandi:

- „3) „tilreiðsla“: varðveisla og/eða vinnsla landbúnaðarafurða (þar á meðal slátrun og skurður búfjárafurða) og einnig pökkun og/eða breytingar gerðar á merkingum sem gefa til kynna að um sé að ræða lífræna framleiðslu á ferskum afurðum, rotvörðum afurðum og/eða unnum afurðum.“

5. Eftirfarandi skilgreiningar bætast við 4. gr.:

- „11. „búfjárframleiðsla“: framleiðsla húsdýra eða alinna, villtra landdýra (þar á meðal skordýra) og

- lagartegunda sem eru aldar í fersku, söltu eða ísöltu vatni. Afurðir úr veiddum, villtum land- og lagardýrum teljast ekki lifræn framleiðsla;
12. „erfðabreytt lifvera“: sérhver lifvera sem fellur undir skilgreiningu 2. gr. í tilskipun ráðsins 90/220/EBE frá 23. apríl 1990 um þau tilvik er erfðabreyttum lifverum er sleppt af ásettu ráði út í umhverfið (*);
13. „efni leitt af erfðabreyttum lifverum“: sérhvert efni sem er annaðhvort framleitt úr eða framleitt af erfðabreyttum lifverum, en inniheldur þær ekki;
14. „notkun erfðabreyttra lifvera og efna sem eru leidd af erfðabreyttum lifverum“: notkun þeirra sem matvæli, innihaldsefni matvæla (þar á meðal sem aukefni og bragðefni), tæknileg hjálparefni við vinnslu (þar á meðal leysiefni við útdrátt), fôður, fôðurböndur og fôðurefni, aukefni í fôðri, tæknileg hjálparefni fyrir fôður, tilteknar afurðir notaðar í fôður (í samræmi við tilskipun 82/471/EBE (**), plöntuvarnarefni, dýralyf, tilbúinn áburður, jarðvegsnæring, fræ, plöntu-fjölgunarefni og búfé;
15. „dýralyf“: efni eins og þau eru skilgreind í 2. mgr. 1. gr. tilskipunar ráðsins 65/65/EBE frá 26. janúar 1965 um samræmingu ákvæða í lögum eða stjórnsýslufyrirmælum um lyf (***);
16. „smáskammtadýralyf“: efni eins og þau eru skilgreind í 1. mgr. 1. gr. tilskipunar ráðsins 92/74/EBE frá 22. september 1992 um að færa út gildissvið tilskipunar 81/851/EBE um samræmingu laga aðildarríkjanna um dýralyf og að bæta við ákvæðum um hómópatadýralyf (****);
17. „fôður“: afurðir eins og þær eru skilgreindar í a-lið 2. gr. í tilskipun ráðsins 79/373/EBE frá 2. apríl 1979 um markaðssetningu blandaðs fôðurs (*****);
18. „fôðurefni“: afurðir eins og þær eru skilgreindar í a-lið 2. gr. tilskipunar ráðsins 96/25/EB frá 29. apríl 1996 um dreifingu fôðurefnis, breytingu á tilskipunum 70/524/EBE, 74/63/EBE, 82/471/EBE og 93/74/EBE og niðurfellingu á tilskipun 77/101/EBE (*****);
19. „fôðurböndur“: afurðir eins og þær eru skilgreindar í b-lið 2. gr. tilskipunar 79/373/EBE;
20. „aukefni í fôðri“: efni eins og þau eru skilgreind í a-lið 2. gr. í tilskipun ráðsins 70/524/EBE frá 23. nóvember 1970 um aukefni í fôðri (*****);
21. „tilteknar afurðir notaðar í fôður“: fôðurafurðir innan gildissviðs tilskipunar ráðsins 82/471/EBE frá 30. júní 1982 um ákveðnar afurðir í dýrafæðu;
22. „eining/bújörð/bú þar sem lifræn framleiðsla er stunduð“: eining, bújörð eða bú sem samræmist reglum þessarar reglugerðar;
23. „lifrænt framleitt fôður/fôðurefni“: fôður/fôðurefni sem er framleitt í samræmi við þær reglur um framleiðslu sem mælt er fyrir um í 6. gr.;
24. „fôður/fôðurefni í aðlögun“: fôður/fôðurefni sem samræmist þeim reglum um framleiðslu sem mælt er fyrir um í 6. gr., nema hvað varðar aðlögunartímabil þar sem þær reglur gilda í að minnsta kosti eitt ár áður en til uppskeru kemur;
25. „hefðbundið fôður/fôðurefni“: fôður/fôðurefni sem heyrir ekki undir þá flokka sem tilgreindir eru í 23. og 24. mgr.
-
- (*) Stjtið. EB L 117, 8.5.1990, bls. 15. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/35/EB (Stjtið. EB L 169, 27.6.1997, bls. 72).
- (**) Stjtið. EB L 213, 21.7.1982, bls. 8. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 1999/20/EB (Stjtið. EB L 80, 25.3.1999, bls. 20).
- (***) Stjtið. EB 22, 9.2.1965, bls. 369. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 93/39/EBE (Stjtið. EB L 214, 24.8.1993, bls. 22).
- (****) Stjtið. EB L 297, 13.10.1992, bls. 12.
- (*****) Stjtið. EB L 86, 6.4.1979, bls. 30. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 98/87/EB (Stjtið. EB L 318, 27.11.1998, bls. 43).
- (*****) Stjtið. EB L 125, 23.5.1996, bls. 35. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 98/67/EB (Stjtið. EB L 261, 24.9.1998, bls. 10).
- (*****) Stjtið. EB L 270, 14.12.1970, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 45/1999 (Stjtið. EB L 6, 21.1.1999, bls. 3). “
6. Eftirfarandi undirliður bætist við 3. mgr. 5. gr.:
- „h) afurðin var framleidd án þess að notaðar væru erfðabreyttar lifverur eða afurðir úr slíkum lifverum.“
7. Eftirfarandi málsgrein bætist við í 5. gr.:
- „3a. Þrátt fyrir 1. til 3. mgr. er heimilt að nota vörumerki, með ábendingu sem um getur í 2. gr., fram til 1. júlí 2006, í merkingu og auglýsingu afurða sem

samræmast ekki ákvæðum þessarar reglugerðar, svo fremi að:

- umsókn um skráningu vörumerkisins hafi verið lögð fram fyrir 22. júlí 1991 - fyrir 1. janúar 1995 í Finnlandi, Austurríki og Svíþjóð - og það samræmist ákvæðum í fyrstu tilskipun ráðsins 89/104/EBE frá 21. desember 1988 um samræmingu á lögum aðildarríkjanna um vörumerki (*), og
- á vörumerkinu komi alltaf fram skýr, áberandi og auðlæsileg ábending þess efnis að afurðirnar hafi ekki verið framleiddar í samræmi við lífrænu framleiðsluaðferðina sem kveðið er á um í þessari reglugerð.

(*) Stjtið. EB L 40, 11.2.1989, bls. 1. Tilskipun eins og henni var breytt með ákvörðun 92/10/EBE (Stjtið. EB L 6, 11.1.1992, bls. 35).“

8. Upphaf 5. mgr. 5. gr. verði svohljóðandi:

„5. Heimilt er að á plöntuafurðum, sem eru merktar eða auglýstar í samræmi við 1. eða 3. mgr., séu merkingar með ábendingum þess efnis að horfið sé til lífrænnar framleiðsluaðferðar, að því tilskildu að:“

9. Í stað d-liðar 5. mgr. 5. gr. komi eftirfarandi:

„d) í afurðinni sé aðeins eitt innihaldsefni úr ræktaðri plöntuafurð;“

10. Eftirfarandi undirliður bætist við 5. mgr. 5. gr.:

„f) afurðin var framleidd án þess að notaðar væru erfðabreyttar lífverur eða afurðir úr slíkum lífverum.“

11. Eftirfarandi undirliður bætist við 5. lið a í 5. gr.:

„i) afurðin var framleidd án þess að notaðar væru erfðabreyttar lífverur eða afurðir úr slíkum lífverum.“

12. Í stað 10. mgr. 5. gr. komi eftirfarandi:

„10. Í afurð, sem um getur í a- og b-lið 1. mgr. 1. gr., má ekki vera hvort tveggja í senn innihaldsefni framleitt samkvæmt reglunum í 6. gr. og sama innihaldsefni framleitt samkvæmt öðrum reglum.“

13. Í stað 1. mgr. 6. gr. komi eftirfarandi:

„1. Lífræn framleiðsluaðferð felur í sér að við framleiðslu afurða samkvæmt a-lið 1. mgr. 1. gr., annarra en fræja og plöntufjölgunarefna:

a) skuli að minnsta kosti uppfylla kröfur I. viðauka og, ef við á, nákvæmar reglur þar að lútandi;

b) sé eingöngu heimilt að nota afurðir úr efnum, sem eru tilgreind í I. viðauka eða talin upp í II. viðauka, sem plöntuvarnarefni, tilbúinn áburð, jarðvegsnæringu, fôður, fôðurefni, fôðurlöndur, aukefni í fôðri, efni notuð í fôður samkvæmt tilskipun 82/471/EBE, hreinsi- og sótthreinsiefni til nota við hreinsun bygginga og tilheyrandi búnaðar fyrir búfé, vörur til nota gegn plágum og sjúkdómum í byggingum og tilheyrandi búnaði fyrir búfé eða í annars konar tilgangi, enda sé tilgangurinn tilgreindur í II. viðauka að því er varðar tilteknar afurðir. Einvörðungu er heimilt að nota afurðirnar samkvæmt sérstökum skilyrðum, sem mælt er fyrir um í I. og II. viðauka, og, að því tilskildu að tilsvareandi notkun sé leyfð í almennum landbúnaði í viðkomandi aðildarríkjum, í samræmi við viðeigandi bandalagsákvæði eða innlend ákvæði sem eru í samræmi við lög bandalagsins;

c) sé einungis notað fræ eða plöntufjölgunarefni sem er framleitt samkvæmt lífrænu framleiðsluaðferðinni sem um getur í 2. mgr.;

d) sé óheimilt að nota erfðabreyttar lífverur eða nokkrar afurðir úr slíkum lífverum, nema um lyf til dýralækninga sé að ræða.“

14. Í stað 2. mgr. 6. gr. komi eftirfarandi:

„2. Lífræn framleiðsluaðferð felur í sér að við framleiðslu fræja og plöntufjölgunarefna hafi stofnplantan, að því er varðar fræ, og stofnplantan eða -plönturnar, að því er varðar plöntufjölgunarefni, verið framleiddar:

a) án þess að notaðar séu erfðabreyttar lífverur eða nokkrar afurðir úr slíkum lífverum, og

b) í samræmi við a- og b-lið 1. mgr. í að minnsta kosti eina kynslóð eða, ef um fjölærar plöntur er að ræða, tvö vaxtartímabil.“

15. Í a- og b-lið 3. mgr. 6. gr. komi dagsetningin „31. desember 2003“ í stað „31. desember 2000“.

16. Í 4. mgr. 6. gr. komi dagsetningin „31. desember 2002“ í stað „31. desember 1999“.

17. Í stað inngangssetningar og a-liðar 1. mgr. 7. gr. komi eftirfarandi:

„1. Heimilt er að fella inn í II. viðauka afurðir, sem eru ekki leyfðar við samþykkt þessarar reglugerðar, í tilgangi

sem kemur fram í b-lið 1. mgr. 6. gr. og að því tilskildu að eftirfarandi skilyrði séu uppfyllt:

- a) að þær séu notaðar til að halda niðri plöntuplágum eða -sjúkdómum eða til að hreinsa eða sótthreinsa byggingar og tilheyrandi búnað fyrir búfél:

— að þær séu nauðsynlegar til að halda niðri skaðlegum lífverum eða tilteknum sjúkdómi þegar aðrir líffræðilegir kostir eða kostir, sem lúta að ræktun, eðlisfræðilegri meðhöndlun eða fjölgun, standa ekki til boða,

— að notkunarskilyrði þeirra útiloki hvers kyns beina snertingu við fræ, plöntur, plöntuafurðir eða búfél og búfjárafurðir. Sé hins vegar um fjölærar ræktunarplöntur að ræða er bein snerting heimiluð en einungis utan vaxtartíma ætra hluta (aldina), að því tilskildu að slík notkun hafi ekki óbeint í för með sér að leifar afurðarinnar finnist í ætilegu hlutunum, og

— að notkun þeirra hafi ekki í för með sér óæskileg áhrif eða stuðli að slíkum áhrifum á umhverfið eða mengi það.“

18. Eftirfarandi liður bætist við í 7. gr.:

„1b. Að því er varðar steinefni og snefilefni, sem eru notuð í fóður, er heimilt að bæta við í II. viðauka hráefnum annarra afurða til viðbótar, að því tilskildu að þau séu af náttúrlegum uppruna eða, ef ekki er um slíkt að ræða, þau séu framleidd í sömu mynd og náttúrlegar afurðir.“

19. Í 11. mgr. 9. gr. falli niður orðin „frá 26. júní 1989“.

20. Eftirfarandi liður bætist við 9. gr.:

„12. a) Aðildarríkin skulu tryggja, með fyrirvara um ákvæði III. viðauka, að eftirlit með kjötrframleiðslu nái til allra þátta framleiðslunnar, slátrunar, skurðar og allrar annarrar tilreiðslu þar til kemur að sölu til neytenda til að tryggja, að svo miklu leyti sem það er tæknilega mögulegt, að rekja megi feril dýra-afurðanna á öllum stigum framleiðslu, vinnslu og tilreiðslu frá einingunni, þar sem framleiðsla búfjárins fer fram, og að einingunni þar sem endanleg pökkun og/eða merking fer fram. Þau skulu upplýsa framkvæmdastjórnina um þær ráðstafanir sem gripið hefur verið til og hvernig þeim hefur verið fylgt eftir um leið og þau senda eftirlitsskýrslurnar sem um getur í 15. gr.

b) Að því er varðar búfjárafurðir aðrar en kjöt eru í III. viðauka sett frekari ákvæði til að tryggja, að svo miklu leyti sem það er tæknilega mögulegt, að unnt sé að rekja feril afurðanna.

c) Þær ráðstafanir, sem gripið er til samkvæmt 9. gr., skulu undir öllum kringumstæðum tryggja að neytendur geti gengið að því visu að afurðirnar hafi verið framleiddar í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar.“

21. Í a-lið 6. mgr. 11. gr. komi dagsetningin „31. desember 2005“ í stað „31. desember 2002“.

22. Eftirfarandi undirliður bætist við 12. gr.:

Aðildarríkjunum er hins vegar heimilt, með hliðsjón af reglunum um búfjárframleiðslu sem um getur í B-hluta I. viðauka, að beita strangari reglum um búfél og búfjárafurðir sem eru framleiddar á yfirráðasvæði þeirra, að því tilskildu að reglurnar samræmist bandalagslögum og banni hvorki né takmarki markaðssetningu annars búfjár og annarra búfjárafurða sem uppfylla kröfur þessarar reglugerðar.“

23. Í stað 13. gr. komi eftirfarandi:

„13. gr.

Heimilt er að samþykkja eftirfarandi í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 14. gr.:

— nákvæmar reglur um beitingu þessarar reglugerðar,

— breytingar á I. til IV. viðauka ásamt breytingum á VI., VII. og VIII. viðauka,

— breytingar á V. viðauka í því augnamiði að skilgreina kennimerki bandalagsins sem getur fylgt eða komið í stað ábendingar um að afurðirnar séu í samræmi við eftirlitskerfið,

— takmarkanir og framkvæmdaráðstafanir um beitingu undanþágunnar sem um getur í d-lið 1. mgr. 6. gr. um dýrallyf,

— framkvæmdaráðstafanir í samræmi við vísindalegar niðurstöður eða tækniframfarir í því skyni að framfylgja banninu við notkun erfðabreyttra lífvera eða efna sem eru leidd af erfðabreyttum lífverum, einkum með tilliti til þeirra lágmarksmarka óhjákvæmilegrar mengunar sem óheimilt er að fara yfir.“

24. Eftirfarandi grein bætist við á eftir 15. gr.:

„15. gr. a

Að því er varðar þær ráðstafanir, sem fram koma í reglugerð þessari, einkum þær sem framkvæmdastjórnin

skal beita sér fyrir með það í huga að ná þeim markmiðum sem mælt er fyrir um í 9. og 11. gr. og í tæknilegu viðaukunum, skal við gerð fjárhagsáætlunar veita árlega til þeirra nauðsynlegum fjármunum.“

3. gr.

25. Breyta skal I., II., III. og VI. viðauka og bæta við VII. og VIII. viðauka í samræmi við viðaukann við þessa reglugerð.

Reglugerð þessi öðlast gildi daginn sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

2. gr.

Í þeim tilgangi að fara að ákvæðum um það aðlögunartímabil, sem um getur í B- og C-hluta í I. viðauka, skal miða við tímabilið fyrir 24. ágúst 2000 geti rekstraraðilinn sýnt fram á, á fullnægjandi hátt, að mati eftirlitsyfirvalds eða -aðila, að framleiðsla hans hafi á því tímabili verið í samræmi við gildandi innlendar reglur eða, geti hann það ekki, við einkastaðla sem aðildarríkin hafa samþykkt eða viðurkennt.

Hún kemur til framkvæmda 24. ágúst 2000. Bann við notkun erfðabreyttra lífvera og efna, sem eru leidd af þeim, sem sett er fram í reglugerð þessari, og einkum ákvæðum í h-lið 3. mgr. 5. gr., f-lið 5. mgr og i-lið 5. gr. a og í d-lið 1. mgr. 6. gr. og a-lið 2. mgr. og lið 4.18 í B-hluta í I. viðauka, skal þó taka gildi þegar í stað.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 19. júlí 1999.

Fyrir hönd ráðsins,

K. HEMILÄ

forseti.

VIÐAUKI

I. I. viðauka er breytt sem hér segir:

1. Í liðnum sem ber fyrirsögnina „Plöntur og plöntuafurðir“ fellur brott undirliðurinn um dýr og dýraafurðir,
2. Í stað fyrirsagnarinnar „Plöntur og plöntuafurðir“ kemur „A. Plöntur og plöntuafurðir“.
3. Eftirtaldar fyrirsagnir og hlutar bæstast við:

„B. BÚFÉ OG BÚFJÁRAFURÐIR AF EFTIRTÖLDUM TEGUNDUM: NAUTGRIPIR (ÞAR Á MEÐAL AF ÆTTKVÍSLINNI *BUBALUS* OG VÍSUNDATEGUNDIR), SVÍN, SAUÐFÉ, GEITFÉ, DÝR AF HESTAÆTT OG ALIFUGLAR.

1. Almennar meginreglur

- 1.1. Búfjárframleiðsla er óaðskiljanlegur þáttur í rekstri margra bújarða þar sem lífrænn búskapur er stundaður.
- 1.2. Búfjárframleiðsla verður að stuðla að jafnvægi í landbúnaði með því að sjá fyrir næringarþörfum plantna og auðga jarðveginn að lífrænum efnum. Hún getur þannig stuðlað að því að koma á og viðhalda náttúrulegri hringrás milli jarðvegs og plantna, plantna og dýra og dýra og jarðvegs. Framleiðsla án lands („production hors sol“) samræmist því í þessu samhengi ekki reglum þessarar reglugerðar.
- 1.3. Kerfisbundin ræktun plantna/dýra og hagabeit nýtir endurnýjanlegar náttúruauðlindir (búfjáraburð, belgjurtir og fódurjurtir) og getur á þann hátt haldið við frjósemi jarðvegs og bætt hann til langframa og stuðlað þannig að þróun sjálfbærs landbúnaðar.
- 1.4. Lífræn búfjárrækt er starfsemi sem krefst landrýmis. Búféð verður að geta hreyft sig utanhúss, nema þar sem heimilaðar eru undantekningar í þessum viðauka, og takmarka verður fjöldi dýra á hverja flatareiningu til að tryggja samþætta ræktun búfjár og plantna á framleiðslueiningunni, þannig að halda megi allri mengun í lágmarki, einkum í jarðvegi og yfirborðs- og grunnvatni. Fjöldi búfjár verður að vera í réttu hlutfalli við það landrými sem er fyrir hendi til þess að koma í veg fyrir að vandi skapist vegna ofbeitar og jarðvegseyðingar og til þess að hægt sé að dreifa búfjáraburði þannig að forðast megi neikvæð áhrif á umhverfið. Ítarlegar reglur um notkun búfjáraburðar eru settar fram í 7. lið.
- 1.5. Í lífrænum búskap ber að ala allt búféð innan sömu framleiðslueiningar í samræmi við þær reglur sem kveðið er á um í þessari reglugerð.
- 1.6. Heimilt er að hafa búfé, sem er ekki alið í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar, á bújörðinni, að því tilskildu að það sé alið innan eininga þar sem hús og skikar eru skýrt aðgreind frá þeim einingum þar sem stundað er framleiðsla í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar og að um aðra tegund sé að ræða.
- 1.7. Þrátt fyrir þessa meginreglu er heimilt að búfé, sem er ekki alið í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar, nýti um takmarkaðan tíma ár hvert beutiland innan eininga sem samrýmast þessari reglugerð, að því tilskildu að dýrin séu alin í dreifbúskap (extensive husbandry) (eins og skilgreint er í 5. mgr. 6. gr. reglugerðar (EB) nr. 950/97(*) eða, þegar um aðrar tegundir er að ræða sem eru ekki nefndar í þeirri reglugerð, að fjöldi dýra á hektara samsvari 170 kg köfnunarefnis á ári á hektara eins og skilgreint er í VII. viðauka við þessa reglugerð) og að því tilskildu að önnur dýr, sem kröfur í þessari reglugerð gilda um, séu ekki samtímis á sama beutilandi. Alfa ber heimildar fyrir fram til þessarar undanþágu frá eftirlitsyrirvaldi eða -aðila.
- 1.8. Í öðru lagi má víkja frá þessari meginreglu þannig að dýrum, sem eru alin í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar, má beita á sameiginlegt land (almenning), að því tilskildu að:
 - a) landið hafi ekki verið meðhöndlað með öðrum afurðum en þeim sem eru leyfðar samkvæmt II. viðauka við þessa reglugerð, um þriggja ára skeið hið minnsta,
 - b) öll dýr, sem nýta viðkomandi land og falla ekki undir kröfurnar í þessari reglugerð, hafi verið alin í dreifbúskap, eins og skilgreint er í 5. mgr. 6. gr. reglugerðar (EB) nr. 950/97, eða, þegar um aðrar tegundir er að ræða sem eru ekki nefndar í þeirri reglugerð, að fjöldi dýra á hektara samsvari 170 kg köfnunarefnis á ári á hektara eins og skilgreint er í VII. viðauka við þessa reglugerð,

- c) að afurðir frá búfæ, sem er alið í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar, skuli ekki, meðan búfæð nýtir þetta land, teljast koma frá lífrænni framleiðslu, nema sannað verði, svo að eftirlitsyfirvaldi eða -aðila þyki fullnægjandi, að búfæð sé nægilega aðgreint frá dýrum sem uppfylla ekki kröfur þessarar reglugerðar.

2. Aðlögun

2.1. Aðlögun á landi þar sem lífræn búfjárframleiðsla fer fram

- 2.1.1 Þegar framleiðslueining er aðlöguð skal allt það svæði á einingunni, sem er notað undir fôður, samræmast reglunum um lífrænan búskap og nota skal aðlögunartímabilin, sem eru ákveðin í A-hluta þessa viðauka, í tengslum við plöntur og plöntuafurðir.

- 2.1.2 Þrátt fyrir þessa meginreglu er heimilt að stytta aðlögunartímabilið í eitt ár, að því er varðar bithaga, útihólf og gerði, fyrir tegundir sem eru ekki grasbítar. Stytta má þetta tímabil í sex mánuði hafi viðkomandi land að undanfögnu ekki hlotið meðferð með afurðum öðrum en þeim sem eru tilgreindar í II. viðauka við þessa reglugerð. Skyld er að afla heimildar fyrir þessari undanþágu frá eftirlitsyfirvaldi eða -aðila.

2.2. Aðlögun að því er varðar búfæ og búfjárafurðir

- 2.2.1 Eigi að selja afurðir búfjár sem lífrænar afurðir ber að ala allt búfæð í samræmi við þær reglur sem kveðið er á um í þessari reglugerð hið minnsta:

- í 12 mánuði þegar dýr af hestaætt og nautgripir (þar á meðal af ættkvíslinni *Bubalus* og vísundategundir) eru alin til kjötframleiðslu, og í öllum tilvikum í þrjá fjórðu hluta af æviskeiði þeirra,
- í sex mánuði þegar um smærri jörturdýr og svín er að ræða. Á þeim þriggja ára aðlögunartíma, sem rennur út 24. ágúst 2003, skal tímabilið, hvað varðar svín, hins vegar vera fjórir mánuðir,
- í sex mánuði þegar um er að ræða dýr sem eru alin til mjólkurframleiðslu. Á þeim þriggja ára aðlögunartíma, sem rennur út 24. ágúst 2003, skal tímabilið hins vegar vera þrír mánuðir,
- í 10 vikur þegar um er að ræða alifugla, sem eru aldir til kjötframleiðslu og eru teknir í eldi áður en þeir eru orðnir þriggja daga gamlir,
- í sex vikur þegar um er að ræða fugla sem eru aldir til eggjaframleiðslu.

- 2.2.2. Þrátt fyrir ákvæði liðar 2.2.1 og með það að markmiði að koma upp hjörð eða bústofni er heimilt að selja kálfa og smærri jörturdýr til kjötframleiðslu, eins og dýrin væru lífrænt alin, á aðlögunartíma sem rennur út 31. desember 2003, að því tilskildu að:

- þau hafi verið alin í dreifbúskap,
- þau hafi verið alin á einingunni, þar sem lífrænn búskapur er stundaður, allt fram að sölu eða slátrun, að lágmarki í sex mánuði þegar um kálfa er að ræða og í tvo mánuði þegar um smærri jörturdýr er að ræða,
- uppruni dýranna samræmist þeim skilyrðum sem sett eru í fjórða og fimmta undirlið í lið 3.4.

2.3. Samhliða aðlögun

- 2.3.1. Þrátt fyrir ákvæði liða 2.2.1, 4.2 og 4.4 skal, ef aðlögun á sér stað samhliða á allri framleiðslueiningunni, þar á meðal hvað varðar dýrahald, bithaga og/eða sérhvert landsvæði sem er notað undir fôður, stytta heildaraðlögunartímabilið fyrir bæði búfæ, bithaga og/eða sérhvert landsvæði notað undir fôður í 24 mánuði, að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

- a) undanþágan gildi aðeins um þau dýr, sem eru fyrir á bújörðinni, og afkvæmi þeirra og einnig um það land sem er notað undir fôður/bithaga áður en aðlögunin hefst,
- b) dýrin séu einkum fôðruð á afurðum frá framleiðslueiningunni.

3. Uppruni dýranna

- 3.1. Við val á kynjum eða stofnum ber að hafa í huga hæfni dýranna til að laga sig að staðarskilyrðum, lífsþrótt þeirra og mótstöðu gegn sjúkdómum. Auk þessa skal við val á kynjum eða stofnum dýra forðast sérstaka sjúkdóma eða heilbrigðisvanda sem tengist sumum kynjum eða stofnum sem eru notuð í þéttbærum búskap (intensive production) (svo sem svínastreitu (porcine stress syndrome), vatnsvöðva (PSE-heilkenni), bráðadauða, bráðafósturlát og erfiðleika í fæðingu sem kalla á keisaraskurð). Innland kyn og stofnar skulu njóta forgangs umfram önnur.

- 3.2. Búféð skal fengið frá framleiðslueiningum sem samræmast þeim reglum um mismunandi greinar búfjárframleiðslu sem kveðið er á um í 6. gr. og í þessum viðauka. Þetta framleiðslukerfi skal notað allt æviskeið þess.
- 3.3. Fyrsta heimilaða undanþága er að aðlaga má núverandi búfé á lífrænu framleiðslueiningunni, sem samræmist ekki reglum þessarar reglugerðar, með fyrirvara um áður fengið samþykki eftirlitsyfirlvals eða -aðila.
- 3.4. Önnur heimilaða undanþága er að leyfilegt er, þegar hjörð eða bústofni er komið upp í fyrsta sinn og ekki eru fánleg nógu mörg lífrænt alin dýr, að taka búfé, sem hefur ekki verið lífrænt alið, til eldis í lífrænni framleiðslueiningu, að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:
- varphænur mega ekki vera eldri en 18 vikna,
 - hænuungar, sem ætlaðir eru til kjötfrauleiðslu, mega ekki vera yngri en þriggja daga þegar þeir eru fluttir frá framleiðslueiningunni þar sem þeir voru aldir,
 - bufflakálfar skulu vera yngri en sex mánaða,
 - kálfar og folöld skulu alin samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar þegar eftir að þau eru vanin undan og í öllum tilvikum skulu þau vera yngri en sex mánaða,
 - lömb og kiðlingar skulu alin samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar þegar eftir að þau eru vanin undan og í öllum tilvikum skulu þau vera yngri en 45 daga,
 - grísir skulu aldir samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar þegar eftir að þeir eru vandir undan og í öllum tilvikum skulu þeir vega minna en 25 kg.
- 3.5. Aflla ber heimildar fyrir fram frá eftirlitsyfirlvaldi eða -aðila fyrir þessari undanþágu sem gildir fyrir aðlögunartímann sem lýkur 31. desember 2003.
- 3.6. Þriðja heimilaða undanþága er að eftirlitsyfirlvald eða -aðili skal veita leyfi til að endurnýja eða byggja upp aftur hjörð eða bústofn þegar lífrænt alin dýr eru ekki á boðstólum og í eftirfarandi tilvikum:
- a) hlutfallslega mörg dýr hafa drepist vegna kringumstæðna sem rekja má til heilbrigðisvanda eða stóráfalla,
 - b) varphænur eru ekki eldri en 18 vikna,
 - c) alifuglar til kjötfrauleiðslu eru yngri en þriggja daga og grísir eru teknir inn þegar eftir að þeir eru vandir undan og þeir verða að vega minna en 25 kg.
- Tilvik í b- og c-lið eru leyfð á aðlögunartímabilinu sem lýkur 31. desember 2003.
- 3.7. Að því er varðar svín, unghænur og alifugla til kjötfrauleiðslu verður þessi undanþága, sem gildir á aðlögunartímanum, endurskoðuð áður en hún fellur úr gildi til að kanna hvort rök eru fyrir því að framlengja tímamörkin.
- 3.8. Fjórða heimilaða undanþága er að taka má inn á hverju ári frá bújörðum, þar sem lífrænn búskapur er ekki stundaður, kvendýr (sem hafa ekki eignast afkvæmi) að hámarki 10% af fullorðnum dýrum af hestaætt eða nautgripum (þar á meðal eru tegundir af ættkvíslinni *Bubalus* og visundategundir) og 20% af fullorðnum svínunum, sauðfé og geitum, í því skyni að örva náttúrlegan vöxt og til þess að endurnýja hjörðina eða bústofninn, þegar lífrænt alin dýr eru ekki á boðstólum og aðeins að fengnu leyfi eftirlitsyfirlvals eða -aðila.
- 3.9. Hundraðshlutatölurnar, sem mælt er fyrir um í framangreindri undanþágu, skulu ekki gilda um framleiðslueiningar þar sem eru færri en 10 dýr af hestaætt eða 10 nautgripir eða færri en fimm svín, sauðkindur eða geitur. Hvað varðar þessar einingar skal öll endurnýjun af því tagi, sem um getur hér að framan, takmarkast að hámarki við eitt dýr á ári.
- 3.10. Hækka má þessar tölur í allt að 40% að fengnu áleti og samþykki eftirlitsyfirlvals eða -aðila í eftirfarandi sértilvikum:
- þegar kemur til meiri háttar stækkunar á búinu,
 - þegar skipt er um dýrakyn,
 - þegar unnið er að þróun nýrra búfjárgreina.
- 3.11. Fimmta heimilaða undanþága er að leyfilegt er að taka inn karldýr frá bújörðum þar sem lífrænn búskapur er ekki stundaður, að því tilskildu að dýrin séu ávallt upp frá því alin samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar.

- 3.12. Þegar búfé er fengið frá einingum sem samræmast ekki ákvæðum þessarar reglugerðar skal, í samræmi við skilyrði og takmarkanir, sem um getur í liðum 3.3 til 3.11 hér að framan, fylgja þeim ákvæðum um tíma sem mælt er fyrir um í lið 2.2.1 ef afurðirnar eru seldar sem lífrænar afurðir og á þessum tilgreinda tíma er skylt að hlíta öllum reglum sem kveðið er á um í þessari reglugerð.
- 3.13. Ef búfé er fengið að frá einingum sem samræmast ekki þessari reglugerð ber að huga sérstaklega að ráðstöfunum sem varða heilbrigði dýranna. Eftirlitsyfirvald eða -aðili getur, í ljósi aðstæðna á hverjum stað, gripið til sérstakra ráðstafana á borð við kembirannsóknir og að setja dýr í sóttkví um tíma.
- 3.14. Framkvæmdastjórnin leggur, eigi síðar en 31. desember 2003, fram skýrslu um framboð á lífrænt öldu búfé með það í huga að leggja, ef við á, tillögu fyrir fastanefndina um að tryggja skuli að öll lífræn kjötframleiðsla komi af dýrum sem fæddust og voru alin upp á bújörðum þar sem lífrænn búskapur er stundaður.
4. **Fóður**
- 4.1. Fóðri er ætlað að tryggja gæðaframleiðslu fremur en að ná fram hámarksframleiðslu, en það skal jafnframt fullnægja næringarþörfum búfjárens á öllum þroskastigum þess. Slátureldi (fattening practices) er heimilað svo fremi að hverfa megi frá því hvenær sem er í eldisferlinu. Þvingunareldi (force-feeding) er bannað.
- 4.2. Búféð skal alið á lífrænt framleiddu fóðri.
- 4.3. Búféð skal ennfremur alið í samræmi við þær reglur sem eru settar fram í þessum viðauka og einkum skal nota fóður frá einingunni eða, ef því verður ekki við komið, fóður frá öðrum einingum eða fyrirtækjum sem falla undir ákvæði þessarar reglugerðar.
- 4.4. Að meðaltali má allt að 30% af fóðrinu í fódurskömmunum vera fóður frá einingum sem eru í aðlögun. Ef fóðrið er frá einingu sem er í aðlögun og er hluti af bújörðinni sjálfri má þessi hluti nema 60%.
- 4.5. Ala skal ungviði spendýra að mestu leyti á náttúrulegri mjólk, helst móðurmjólk. Öll spendýr skulu alin á náttúrulegri mjólk í tiltekinn lágmarkstíma sem fer eftir viðkomandi tegund og skal hann vera þrír mánuðir fyrir nautgripi (meðal annars af ættkvíslinni *Bubalus* og vísunategundir) og dýr af hestaætt, 45 dagar fyrir sauðfé og geitur og 40 dagar fyrir svín.
- 4.6. Þar sem það á við skulu aðildarríkin tilgreina land eða svæði, þar sem hægt er að koma við árstíðabundnum skiptum á bithögum (þar á meðal flutningi dýra í bithaga (afrétt) til fjalla), með fyrirvara um þau ákvæði sem varða fóðrun dýra og kveðið er á um í þessum viðauka.
- 4.7. Við fóðrun grasbíta skal halda dýrunum sem mest að beit, eftir því sem við verður komið á hverjum árstíma. Að minnsta kosti 60% þurrefnis í daglegum fódurskammti skal vera nýtt eða þurrkað gróffóður eða vothey. Með leyfi eftirlitsyfirvalds eða -aðila er þó heimilt að minnka þetta hlutfall í 50% fyrir dýr í mjólkurframleiðslu í mest þrjá mánuði snemma á mjólkurskeiðinu.
- 4.8. Á aðlögunartíma, sem rennur út 24. ágúst 2005, er heimiluð sú undanþága frá ákvæðum í lið 4.2 að leyfa notkun takmarkaðs hlutfalls hefðbundins fódurs ef bóndinn hefur ekki tök á að afla fódurs eingöngu frá lífrænni framleiðslu. Mesta leyfilega hlutfall hefðbundins fódurs á hverju ári er 10%, þegar um grasbíta er að ræða, og 20% fyrir aðrar tegundir. Þessar tölur skal reikna árlega sem hundraðshluta af þurrefni fódurs sem er framleitt úr landbúnaðarafurðum. Mesta leyfilega hlutfall hefðbundins fódurs í daglegum skammti, utan þess tíma sem dýr fara milli bithaga, er 25%, reiknað sem hundraðshluti þurrefnis.
- 4.9. Ef uppskera fódurjurta misferst, einkum vegna óvenjulegs tíðarfars, er lögbærum yfirvöldum í aðildarríkjunum heimiluð sú undanþága frá ákvæðum í lið 4.8 að leyfa í takmarkaðan tíma og fyrir sérstakt svæði aukinn hundraðshluta hefðbundins fódurs, svo fremi að rök séu færð fyrir slíkri undanþágu. Að fengnu samþykki lögbærs yfirvalds skal eftirlitsyfirvald eða -aðili láta þessa undanþágu koma til framkvæmda gagnvart einstökum rekstraraðilum.
- 4.10. Að því er alifugla varðar skal fóður þeirra í slátureldi innihalda að minnsta kosti 65% korn.
- 4.11. Bæta skal nýju eða þurrkuðu gróffóðri eða votheiyi í daglegan fódurskammt svína og alifugla.
- 4.12. Eingöngu er heimilt að nota þær afurðir, sem eru tilgreindar í lið 1.5 og 3.1 í D-hluta II. viðauka, sem aukefni (íblöndunarefni) og tæknileg hjálparefni við framleiðslu á votheiyi.

- 4.13. Hefðbundin fôðurefni úr landbúnaði má því aðeins nota í fôður að þau séu tilgreind í 1. lið í C-hluta II. viðauka (fôðurefni úr jurtaríkinu), með fyrirvara um þá takmörkun á magni sem kveðið er á um í þessum viðauka, og því aðeins að leysiefni hafi ekki verið notuð við framleiðslu þeirra eða vinnslu.
- 4.14. Fôðurefni úr dýraríkinu (hvort sem þau eru framleidd á hefðbundinn eða lífrænan hátt) má því aðeins nota að þau séu tilgreind í 2. lið í C-hluta II. viðauka, með fyrirvara um þá takmörkun á magni sem kveðið er á um í þessum viðauka.
- 4.15. Eigi síðar en 24. ágúst 2004 verða 1., 2. og 3. liður í C-hluta og D-hluti II. viðauka endurskoðaðir, einkum með það að markmiði að fella brott þau hefðbundnu fôðurefni úr landbúnaði sem eru lífrænt framleidd í nægilegum mæli í bandalaginu.
- 4.16. Eingöngu er heimilt að nota í fôður afurðir, sem eru tilgreindar í 3. lið í C-hluta II. viðauka (fôðurefni úr steinaríkinu) og í lið 1.1 (snefilefni) og 1.2 (vítamín, forvítamín og efnafræðilega vel skilgreind efni með svipuð áhrif) í D-hluta, til að fullnægja næringarþörf búfjár.
- 4.17. Eingöngu er heimilt að nota í fôður afurðir, sem eru tilgreindar í lið 1.3 (ensím), 1.4 (örverur), 1.6 (bindiefni, kekkjavarnar- og storkuefni), í 2. lið (tilteknar afurðir notaðar í fôður) og 3. lið (tæknileg hjálparefni fyrir vinnslu fôðurs) D-hluta II. viðauka, í þeim tilgangi sem er tilgreindur að því er varðar framangreinda flokka. Hvorki skal nota sýklalyf, hníslalyf, önnur lyf, vaxtarhvata né nokkurt annað efni, sem er ætlað að örva vöxt eða framleiðslu, í fôður.
- 4.18. Óheimilt er að nota erfðabreyttar lífverur eða afurðir úr þeim við framleiðslu fôðurs, fôðurefna, fôðurblandna, aukefna í fôður, tæknilegra hjálparefna fyrir vinnslu fôðurs eða tiltekinna afurða sem eru notaðar í fôður.
5. **Sjúkdómavarnir og dýralæknismeðferð**
- 5.1. Sjúkdómavarnir í lífrænni búfjárframleiðslu skulu byggjast á eftirfarandi meginreglum:
- a) vali á heppilegum kynjum eða stofnum dýra, eins og tilgreint er nánar í 3. lið,
- b) starfsháttum í búfjárrækt sem henta þörfum hvernar tegundar og efla mótstöðu gegn sjúkdómum og fyrirbyggja sýkingar,
- c) notkun gæðafôðurs sem ásamt reglulegri hreyfingu og aðgangi að beitilandi örvar náttúrulegar ónæmisvarnir dýrsins,
- d) að tryggja hæfilegan þéttleika dýra og forðast þannig ofsetningu og hvers kyns heilbrigðisvanda sem af henni hlytist.
- 5.2. Meginreglur þær, sem eru settar fram hér að framan, ættu að halda heilbrigðisvanda hjá dýrunum í slíku horfi að forvarnir nægi að mestu til að halda honum niðri.
- 5.3. Ef dýr veikist eða verður fyrir áverka, þrátt fyrir allar framangreindar, fyrirbyggjandi ráðstafanir, skal það þegar í stað hljóta meðferð, í einangrun ef nauðsyn krefur, og því skal komið í hús þannig að viðunandi teljist.
- 5.4. Í lífrænum búskap skal fylgja eftirfarandi meginreglum við notkun dýralyfja:
- a) Fremur skal nota jurtalækningalyf (svo sem plöntuseyði (nema sýklalyf) eða kjarna), smáskammtaafurðir (svo sem efni úr jurta-, dýra- eða steinaríkinu) og snefilefni og afurðir, sem eru tilgreind í 3. lið í C-hluta II. viðauka, en efnafræðilega samsett, hefðbundin dýralyf eða sýklalyf, svo fremi að lækningu áhrif þeirra komi að gagni fyrir viðkomandi dýrategund og það ástand sem meðferðin beinist að.
- b) Ef notkun framangreindra efna reynist ekki koma að gagni eða ólíklegt þykir að hún skili tilætluðum árangri gegn sjúkdómi eða áverka og meðferð er nauðsynleg til að varna því að dýrið líði þjáningu eða neyð er heimilt að beita efnafræðilega samsettum, hefðbundnum dýralyfjum eða sýklalyfjum, enda sé það á ábyrgð dýralæknis.
- c) Óheimilt er að nota efnafræðilega samsett, hefðbundin dýralyf eða sýklalyf sem fyrirbyggjandi meðferð í lífrænum búskap.

- 5.5. Auk framangreindra meginreglna skulu eftirfarandi reglur gilda:
- a) bannað er að nota efni sem örva vöxt eða framleiðslu (þar á meðal eru sýklalyf, hnislalyf og önnur tilbúin hjálparefni sem stuðla að auknum vexti) og að nota hormón eða áþekk efni í því skyni að stjórna æxlun (svo sem til þess að framkalla eða samstillja gangmál). Heimilt er þó að gefa einstökum dýrum hormón, enda sé það liður í meðferð dýralæknis,
 - b) meðferð, sem dýralæknir veitir dýrum, eða meðferð, sem beinist að byggingum, búnaði og aðstöðu og er lögboðin samkvæmt innlendra löggjöf eða bandalagslöggjöf, skal heimil, þar á meðal notkun ónæmisfræðilegra dýralyfja, hafi sjúkdómur komið upp á tilteknu svæði þar sem framleiðslueiningin er.
- 5.6. Þegar áformað er að nota dýralyf er skylt að skrá tegund lyfsins greinilega (þar á meðal upplýsingar um þau lyfjafræðilega virku efni sem um ræðir) ásamt nákvæmum upplýsingum um sjúkdómsgreininguna, stærð skammta, aðferð við lyfjagjöf, lengd meðferðar og lögbundinn útskilnaðartími. Þessum upplýsingum skal komið á framfæri við eftirlitsyfirvald eða -aðila áður en búfæð eða búfjárafurðirnar eru settar á markað sem lífrænt framleiddar. Skylt er að auðkenna það búfæ, sem hlýtur meðferð, á skýran hátt, hvert dýr, ef um stór dýr er að ræða, en hvert dýr eða hvern hóp ef um alifugla eða smærri dýr er að ræða.
- 5.7. Útskilnaðartíminn frá því að dýri er síðast gefið hefðbundið dýralyf við eðlilegar notkunar-aðstæður og þar til framleiddar eru lífrænar afurðir úr dýrinu skal vera tvöfaldur lögbodinn útskilnaðartími, en 48 klukkustundir ef þessi tími er ekki tilgreindur.
- 5.8. Ef dýr eða hópur dýra gengst á einu ári undir tvær eða fleiri, að hámarki þrjár, meðferðir (eða eina eða fleiri meðferðir ef afurðaskeið (productive lifecycle) þeirra er styttra en eitt ár) þar sem gefin eru efnafræðilega samsett, hefðbundin dýralyf eða sýklalyf, að undanteknum bólusetningum, meðferð vegna snikjudýra og hvers kyns útrýmingaráætlunum, sem aðildarríkin hlutast til um, er óheimilt að selja viðkomandi búfæ, eða afurðir úr því, sem afurðir framleiddar í samræmi við þessa reglugerð og búfæð verður að ganga gegnum aðlögunartímabilið, sem mælt er fyrir um í 2. lið þessa viðauka, með fyrirvara um samþykki eftirlitsyfirvalds eða -aðila.
6. **Ræktunaraðferðir, flutningur og sanngreining búfjárafurða**
- 6.1. *Ræktunaraðferðir*
- 6.1.1. Í meginatriðum skal fjölgun lífrænt alins búfjár byggjast á náttúrlegum aðferðum. Sæðing er þó heimil. Fjölgun með annars konar tæknifrjóvgun eða öðrum hjálparaðferðum (til dæmis flutningi fösturvísa) er bönnuð.
- 6.1.2. Óheimilt er að stunda það í lífrænum búskap að bregða til dæmis teygju um dyndil sauðkinda, taglskella/halaklippa dýr, klippa/skerða tennur eða gogga eða afhorna dýr. Eftirlitsyfirvald eða -aðili getur þó leyft sumar þessara aðgerða ef þær eru gerðar í varúðarskyni (til dæmis afhornun ungra dýra) eða ef þeim er ætlað að bæta heilbrigði, liðan eða þrífnað dýranna. Slíkar aðgerðir skulu kunnáttumenn framkvæma á því aldurs skeiði dýranna þegar þau finna minnst fyrir því og þess skal gætt að dýrin liði sem minnst vegna þeirra.
- 6.1.3. Vömun er leyfð í því skyni að viðhalda gæðum afurða og hefðbundnum framleiðsluaðferðum (aligrísir, nautkálfar, geldhanar o.s.frv.) en einungis að uppfylltum þeim skilyrðum sem fram koma í síðasta málslíð liðar 6.1.2.
- 6.1.4. Bannað er að binda búfæ. Eftirlitsyfirvald eða -aðili getur þó heimilað frávik frá þessari meginreglu og að binda megi einstök dýr á grundvelli þess rökstuðnings rekstraraðilans að það sé nauðsynlegt í öryggisskyni eða gert með velferð dýranna í huga, enda séu þau einungis bundin í takmarkaðan tíma.
- 6.1.5. Gera má þá undanþágu frá ákvæðunum, sem mælt er fyrir um í lið 6.1.4, að heimilt sé að binda nautgripi í byggingum, sem reistar höfðu verið fyrir 24. ágúst 2000, með þeim fyrirvara að dýrunum sé séð fyrir reglulegri hreyfingu og að við eldið sé tekið mið af kröfum um velferð dýranna og þau séu á svæði með hálmi, heyi eða öðrum undirburði og að við hirðingu þeirra sé hverju og einu sinnt. Þessi undanþága, sem eftirlitsyfirvald eða -aðili verður að veita, gildir á aðlögunartímanum sem lýkur 31. desember 2010.
- 6.1.6. Á grundvelli annarrar undanþágu er heimilt að binda nautgripi á smáum bújörðum ef ekki er hægt að halda gripunum í hópum sem hæfa atferlisþörfum þeirra, svo fremi að þeim sé sleppt

lausum minnst tvisvar sinnum í viku í bithaga eða gerði eða hólf þar sem þeir geta hreyft sig. Þessi undanþága, sem eftirlitsyfirvald eða -aðili skal veita, gildir um bújarðir, sem uppfylla kröfur í innlendum reglum, sem gilda til 24. ágúst 2000, um lífræna búfjárframleiðslu eða, ef þeim er ekki fyrir að fara, kröfur samkvæmt einkastöðlum sem aðildarríkin hafa samþykkt eða viðurkennt.

6.1.7. Fyrir 31. desember 2006 mun framkvæmdastjórnin leggja fram skýrslu um framkvæmd ákvæða liðar 6.1.5.

6.1.8. Ef búfé er alið í hópum verður stærð hópsins að ráðast af þroskastigi þess og atferlisþörfum viðkomandi tegundar. Bannað er að halda búfé við þannig aðstæður eða föðra það þannig að aukin hættu sé á blóðleysi.

6.1.9. Fyrir alifugla skal lágmarksaldur við slátrun vera:

81 dagur fyrir kjúklinga

150 dagar fyrir geldhana,

49 dagar fyrir pekingendur,

70 dagar fyrir moskusandarkollur,

84 dagar fyrir moskusandarsteggi,

92 dagar fyrir stökkendur,

94 dagar fyrir perluhænsni,

140 dagar fyrir kalkúna og aligæsir.

Virði framleiðendur ekki þessar reglur um lágmarksaldur við slátrun verða þeir að rækta hægvaxta stofna.

6.2. *Flutningur*

6.2.1. Við flutning búfjár skal þess gætt að dýrin verði fyrir sem minnstri streitu í samræmi við viðeigandi innlenda löggjöf eða gildandi löggjöf bandalagsins. Dýrin skulu sett um borð og tekin frá borði með varfærni og án þess að beitt sé nokkurs konar raförvun til þess að þvinga þau. Bannað er að nota hvers kyns róandi, hefðbundin lyf, hvort sem er fyrir flutning eða í flutningi.

6.2.2. Fara skal þannig með búféð á tímabilinu fyrir slátrun og við slátrunina að það verði fyrir sem minnstri streitu.

6.3. *Sanngreining búfjárafurða*

6.3.1. Á öllum stigum framleiðslu, tilreiðslu, flutnings og markaðssetningar skal vera unnt að sanngreina búfé og búfjárafurðir.

7. **Búfjáráburður**

7.1. Heildarmagn áburðar, eins og það er skilgreint í tilskipun 91/676/EBE(**), sem er notað á bújörðinni, má ekki vera meira en 170 kg köfnunarefnis á ári/hektara af landi sem er nýtt til landbúnaðar, það magn sem er tilgreint í III. viðauka við framangreinda tilskipun. Ef þörf krefur skal draga úr þéttleika búfjárins til að komast megja hjá því að farið sé yfir framangreind viðmiðunarmörk.

7.2. Til að ákvarða hæfilegan þéttleika búfjár sem vísað er til hér að framan skulu lögbær yfirvöld aðildarríkjanna fastsetja hversu margar búfjáreiningar jafngilda 170 kg af köfnunarefni á ári/hektara af landi, sem er nýtt til landbúnaðar, að því er varðar hina ýmsu flokka dýra, og hafa til hliðsjónar þær tölur sem mælt er fyrir um í VII. viðauka.

7.3. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum hvers kyns frávík frá þessum tölum og færa fram rök sem réttlæta slíkar breytingar. Þessi krafa á einungis við um útreikninga á hámarksfjölda búfjár í því skyni að tryggja að ekki sé farið yfir mörkin 170 kg af köfnunarefni úr búfjáráburði á ári/hektara. Þetta er með fyrirvara um kröfur um þéttleika búfjár með tilliti til heilbrigði og velferðar dýranna sem mælt er fyrir um í 8. lið og í VIII. viðauka.

- 7.4. Bújarðir, þar sem lífræn framleiðsla er stunduð, geta tekið upp samvinnu við aðrar bújarðir og fyrirtæki, sem fara að ákvæðum þessarar reglugerðar, með það í huga að koma frá sér umframáburði frá lífrænni framleiðslu. Reikna skal hámarkið 170 kg af köfnunarefni úr búfjáráburði á ári/hektara af landi sem er nýtt til landbúnaðar út frá öllum einingum þar sem lífræn framleiðsla er stunduð og hlut eiga að slíkri samvinnu.
- 7.5. Aðildarríkjunum er heimilt að setja lægri mörk en þau sem eru tilgreind í liðum 7.1 til 7.4, enda sé tekið tillit til einkenna viðkomandi svæðis, notkunar köfnunarefnisáburðar af öðru tagi á landinu og þess köfnunarefnis sem plönturnar geta nýtt úr jarðveginum.
- 7.6. Geymsluaðstaða fyrir búfjáráburð verður að vera þannig að ekki komi til mengunar vatns vegna beinnar losunar eða frárennslis eða vegna þess að áburðurinn sigur út í jarðveginum.
- 7.7. Til að tryggja trausta meðferð áburðar skal geymslugeta slíkrar aðstöðu fyrir búfjáráburð vera meiri en þarf til að rúma þann áburð sem fellur til á því lengsta tímabili ársins þegar það annaðhvort hentar ekki (samkvæmt reglum um góðar starfsvenjur í landbúnaði sem aðildarríkin hafa sett) að bera áburð á land eða það er bannað, í tilvikum þar sem framleiðslueiningin er staðsett á svæði sem hefur verið skilgreint viðkvæmt að því er varðar níturat.
8. **Gerði og gripahús**
- 8.1. *Almennar meginreglur*
- 8.1.1. Húsakostur fyrir búfé skal vera þannig að hann uppfylli líffræðilegar og eðlislægar þarfir dýranna (til dæmis hvað varðar aðbúnað og nauðsynlegt frelsi til að hreyfa sig). Búféð skal hafa greiðan aðgang að fóðri og vatni. Einangrun, upphitun og loftræsting húsa skal vera þannig að hringrás lofts, rykmagn, hiti, loftraki og styrkur gastegunda haldist innan slíkra viðmiðunarmarka að tryggt sé að dýrin verði ekki fyrir skaða. Byggingar skulu vera með góðri, náttúrulegri loftræstingu og hleypa inn nægu dagsljósi.
- 8.1.2. Gerði og önnur útsvæði skulu, þar sem þörf krefur, veita nægilega vörn gegn regni, vindi, sól og miklum hitum/kuldum og skal taka tillit til veðurskilyrða viðkomandi staðar og þarfa þess búfjárkyns sem á í hlut.
- 8.2. *Þéttleiki dýra og aðgerðir gegn ofbeit*
- 8.2.1. Húsakostur fyrir búfé er ekki lögboðinn á svæðum þar sem veðráttta er þannig að dýrin geta gengið úti.
- 8.2.2. Þéttleiki dýra í húsum skal vera slíkur að tryggt sé að vel fari um dýrin og þeim líði vel og skal einkum taka tillit til tegundar, kyns og aldurs viðkomandi dýra. Einnig skal taka tillit til eðlislægra þarfa dýranna sem eru einkum komnar undir stærð hópsins og kyni dýranna. Ákjósanlegasti þéttleiki stuðlar að því að tryggja velferð dýranna með því að þau geti staðið eðlilega, eigi hægt með að leggjast, snúa sér, þau geti sinnt eðlislægum líkamsþrifum og komið við öllum eðlilegum stellingum og hreyfingum, svo sem að þau geti teygst úr sér og að fuglar geti blakað vængjum.
- 8.2.3. Í VIII. viðauka er mælt fyrir um minnsta leyfilegan yfirborðsflöt inni í húsum og í gerðum og útsvæðum sem og aðra eiginleika húsakosts fyrir mismunandi tegundir og flokka dýra.
- 8.2.4. Þéttleiki dýra á beitolandi, öðru graslendi, á heiðum eða í votlendi og öðru ósnortnu eða lítt snortnu landi skal ekki vera meiri en svo að ekki hljóti af traðk eða ofbeit.
- 8.2.5. Allan húsakost, réttir eða annars konar aðhald, búnað og áhöld skal þrifa og sótthreinsa reglulega til að koma í veg fyrir að dýrin smiti hvert annað og að sjúkdómsberandi lífverur nái að hreiðra um sig. Við slík þrif og sótthreinsun gripahúsa og búnaðar er eingöngu heimilt að nota þau efni sem eru tilgreind í E-hluta II. viðauka. Skít, hland og óétið eða spillt fóður skal fjarlægja svo oft sem nauðsyn krefur til að varna óþef og sporna gegn því að skordýr eða nagdýr dragist að. Við eyðingu skordýra og annarra meindýra í gripahúsum og öðrum stöðum, þar sem búfé er haldið, er eingöngu heimilt að nota þau efni sem eru tilgreind í 2. lið í B-hluta II. viðauka.

8.3. *Spendýr*

- 8.3.1. Með fyrirvara um ákvæðin í lið 5.3 skulu öll spendýr hafa aðgang að beitilandi, gerði eða öðru útisvæði sem má vera yfirbyggt að hluta og dýrin eiga að geta nýtt sér þessi svæði hvenær sem lífeðlisfræðilegt ástand þeirra, veðráttu og ástand landsins leyfir nema um sé að ræða kröfur, innlendar eða á vettvangi bandalagsins, sem lúta að vanda á sviði dýraheilbrigði og meina þetta. Grasbítar skulu hafa aðgang að beitilandi hvenær sem skilyrði leyfa.
- 8.3.2. Þegar grasbítum er haldið að beit á beitartímabilinu og þeir eru í lausagöngu í húsi á veturna má falla frá þeirri skyldu að sjá þeim fyrir gerðum eða annars konar útisvæðum að vetrarlagi.
- 8.3.3. Þrátt fyrir síðasta málslíð í lið 8.3.1 skulu naut eldri en ársgömul hafa aðgang að beitilandi eða gerði/útisvæði.
- 8.3.4. Gera má þá undanþágu frá lið 8.3.1 að lokaáfangi slátueldis hjá nautgripum, svínunum og sauðfé, sem eru alin til kjóttframleiðslu, megi fara fram í húsi, svo fremi að þetta innstöðutímabil vari ekki lengur en sem nemur fimmtungi af ævi þeirra og í engum tilvikum lengur en þrjá mánuði.
- 8.3.5. Gripahús skulu vera með sléttum en ekki hálum gólfum. Minnst helmingur gólfflatarins skal vera heill, það er að segja hvorki rimlar né grindur.
- 8.3.6. Í húsunum skulu vera nægilega stór og þægileg, hreinleg og þurr svæði, þar sem dýrin geta legið og hvílst, og gólfð skal vera heilt en ekki rimlar. Á hvíldarsvæðinu skal vera nægilegt og þurrt undirlag. Undirlagið skal vera hálmur eða annað heppilegt náttúru efni. Undirlagið má bæta og auðga með hvers kyns jarðefni sem leyft er til nota sem áburður í lífrænum búskap og samræmist ákvæðum í A-hluta II. viðauka.
- 8.3.7. Að því er varðar eldi kálfa skulu allar bújarðir, frá 24. ágúst 2000 og án undantekningar, samræmast tilskipun 91/629/EBE (***) þar sem mælt er fyrir um lágmarksdýraverndarkröfur fyrir kálfa. Bannað er að hafa kálfa eina í stíu eftir að þeir eru einnar viku gamlir.
- 8.3.8. Að því er varðar eldi svína skulu allar bújarðir, frá 24. ágúst 2000 og án undantekningar, samræmast tilskipun 91/630/EBE (****) þar sem mælt er fyrir um lágmarksdýraverndarkröfur fyrir svín. Gyltur skal þó hafa í hópum nema á síðustu stigum fyrir got og meðan grísir eru á spena. Mjólkurgrísi má hvorki hafa á pöllum (flat decks) né í grísabúrum. Útigerði skulu vera þannig að dýrin geti rótað þar og grafið og látið frá sér úrgang. Að því er rótið varðar má notast við ýmiss konar undirlag.

8.4. *Alifuglar*

- 8.4.1. Alifugla skal ala þannig að þeir komist út og ekki má hafa þá í búrum.
- 8.4.2. Vatnafuglar skulu hafa aðgang að straumvatni, tjörn eða stöðuvatni hvenær sem veðráttu leyfir svo að virtar séu kröfur um velferð dýranna eða skilyrði um hreinlæti.
- 8.4.3. Húsakostur fyrir alla alifugla verður að uppfylla eftirfarandi lágmarksskilyrði:
- að minnsta kosti þriðjungur gólfflatar skal vera heill, það er hvorki rimlar né grindur, og með undirlagi úr efni á borð við hálm/moð, hefilspæni, sand eða torf,
 - í húsum fyrir varphænur skal nægilega stór hluti gólfflatar, sem hæurnar hafa aðgang að, vera ætlaður til að safna driti þeirra,
 - þar skulu vera prik af fjölda og lengd sem er í réttu hlutfalli við stærð hópsins og fuglanna, eins og mælt er fyrir um í VIII. viðauka,
 - þar skulu vera op til út- og inngöngu við hæfi fuglanna og samanlögð lengd opanna skal minnst vera 4 m fyrir hverja 100 m² gólfflatar sem fuglarnir hafa aðgang að í húsunum,

- í hverju húsi ætlað alifuglum mega ekki vera fleiri en:
 - 4 800 kjúklingar,
 - 3 000 varphænur,
 - 5 200 perluhænsni,
 - 4 000 moskusandar- eða pekingandarkollur eða 3 200 moskusandar- eða pekingandarsteggir eða annars konar endur,
 - 2 500 geldhanar, gæsir eða kalkúnar,
- á hverri framleiðslueiningu má nýtanlegt heildarflatarmál húsa, sem eru ætluð undir alifugla til kjötfraðleiðslu, ekki fara yfir 1 600 m².

- 8.4.4. Að því er varðar varphænur er heimilt að nota gervilýsingu til viðbótar dagsbirtu svo að veita megi að hámarki 16 klukkustunda birtu á dag með samfelldri næturhvíld án gervilýsingar í minnst 8 klukkustundir.
- 8.4.5. Alifuglar skulu hafa aðgang að útigerði hvenær sem veðráttta leyfir og, þegar slíkt er mögulegt, hafa aðgang að því minnst þriðjung æviskeiðsins. Útigerðin skulu að mestu leyti vera gróin svæði þar sem dýrin geta fundið sér skjól og dýrin skulu hafa greiðan aðgang að nægilega mörgum drykkjarilátum og fôðurtrogum.
- 8.4.6. Af heilbrigðisástæðum skulu byggingar standa tómar að loknu eldi hverrar lotu alifugla. Á þeim tíma skal þrifa og sótthreinsa byggingar og innréttingar. Að loknu eldi hverrar lotu alifugla skal enn fremur láta gerði standa auð, bæði af heilbrigðisástæðum og til að gróður nái að vaxa á ný. Aðildarríkin munu fastsetja þann tíma sem gerði skulu standa auð og tilkynna ákvörðun sína framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum. Þessar kröfur gilda ekki um fáa alifugla sem ganga frjálssir allan daginn en eru ekki í gerðum.
- 8.5. *Almenn undanþága um húsakost fyrir búfé*
- 8.5.1. Þrátt fyrir kröfurnar, sem eru settar fram í liðum 8.3.1, 8.4.2, 8.4.3 og 8.4.5, og þéttleika búfjár, sem mælt er fyrir um í VIII. viðauka, geta lögbær yfirvöld aðildarríkjanna heimilað, á aðlögunartímanum sem lýkur 31. desember 2010, undanþágur frá kröfum í þessum liðum og í VIII. viðauka. Þessi undanþága gildir eingöngu um bújarðir, þar sem búfjárframleiðsla er stunduð, hafi byggingar, sem þar eru, verið reistar fyrir 24. ágúst 1999 og þær samræmist innlendum reglum um lífræna búfjárframleiðslu sem voru í gildi fyrir þá dagsetningu eða, ef þeim er ekki fyrir að fara, kröfum samkvæmt einkastöðlum sem aðildarríkin hafa samþykkt eða viðurkennt.
- 8.5.2. Þeir rekstraraðilar, sem nýta sér þessa undanþágu, skulu leggja áætlun fyrir eftirlitsyfirvald eða -aðila þar sem grein er gerð fyrir þeirri tilhögun sem tryggir að farið verði að ákvæðum þessarar reglugerðar þegar undanþágan fellur úr gildi.
- 8.5.3. Fyrir 31. desember 2006 mun framkvæmdastjórnin leggja fram skýrslu um framkvæmd ákvæða liðar 8.5.1.

C. BÝFLUGNARÆKT OG BÝFLUGNAAFURÐIR

1. Almennar meginreglur

- 1.1. Býflugnarækt er mikilvæg bágrein vegna þess að frævnun flugnanna stuðlar að verndun umhverfisins og aukinni framleiðslu í landbúnaði og skógrækt.
- 1.2. Hvort býflugnaræktarafurðirnar eru skilgreindar sem lífrænt framleiddar er að mestu leyti komið undir meðhöndlun býkúpnaða og gæðum umhverfisins. Skilgreining er einnig háð því hvernig tekju, vinnslu og geymslu býflugnaræktarafurðanna er háttað.
- 1.3. Ef rekstraraðili rekur nokkrar býflugnaræktareiningar á sama svæði verða allar einingarnar að samræmast kröfum þessarar reglugerðar. Rekstraraðili getur þó vikið frá þessari meginreglu og rekið einingar, sem samræmast ekki þessari reglugerð, svo fremi að allar kröfur í þessari reglugerð séu uppfylltar að undanteknum þeim ákvæðum sem mælt er fyrir um í lið 4.2 um staðsetningu býflugnabúa. Í slíku tilviki er óheimilt að selja afurðina með tilvísun til lífrænna framleiðsluaðferða.

2. Aðlögunartími

- 2.1. Því aðeins má selja afurðir úr býflugnarækt með tilvísun til lífrænnar framleiðsluafurðar að farið hafi verið að ákvæðum þessarar reglugerðar í minnst eitt ár. Á aðlögunartímabilinu skal endurnýja vax í samræmi við þær kröfur sem mælt er fyrir um í lið 8.3.

3. Uppruni býflugnanna

- 3.1. Við val á kynjum ber að hafa í huga hæfni dýranna til að laga sig að staðarskilyrðum, lífsþrótt þeirra og mótstöðu gegn sjúkdómum. Fyrst og fremst skal velja evrópsk kyn af tegundinni *Apis mellifera* og staðbrigði af þeim.
- 3.2. Til býflugnabúanna skal stofna með því að skipta upp búum sem fyrir eru eða með því að taka flugnasveima eða býkúpur frá einingum er samræmast þeim ákvæðum sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð.
- 3.3. Fyrsta heimilaða undanþága er að aðlaga má núverandi býflugnabú á framleiðslueiningunni, sem samræmast ekki reglum þessarar reglugerðar, með fyrirvara um áður fengið samþykki eftirlitsyfirvalds eða -aðila.
- 3.4. Önnur heimilaða undanþága er að á aðlögunartíma, sem rennur út 24. ágúst 2002, er leyft að afla flugnasveima án býkúpu frá býflugnaræktanda, sem stundar ekki framleiðslu í samræmi við þessa reglugerð, með fyrirvara um aðlögunartímabilið.
- 3.5. Þriðja heimilaða undanþága er að eftirlitsyfirvald eða -aðili skal, ef hlutfallslega mörg dýr hafa drepist vegna aðstæðna sem rekja má til heilbrigðisvanda eða stóráfalla, veita leyfi til að endurstofna býflugnabúin, þegar býflugnabú sem samræmast þessari reglugerð eru ekki á boðstólum, með fyrirvara um aðlögunartímabilið.
- 3.6. Fjórhða heimilaða undanþága er að við endurnýjun býflugnabúanna er leyft að taka árlega inn á lífrænu framleiðslueininguna 10% býdrottninga og sveima, sem samræmast ekki þessari reglugerð, að því tilskildu að býdrottningarnar og sveimarnir séu í býkúpum með vaxkökum eða tilbúnum vaxtöflum (comb foundation) frá lífrænum framleiðslueiningum. Í slíku tilviki er ekkert aðlögunartímabil.

4. Staðarval fyrir býflugnabú

- 4.1. Aðildarríkin geta tilgreint land eða svæði þar sem ekki er raunhæft að stunda býflugnarækt sem samræmist þessari reglugerð. Býflugnaræktandinn skal, eins og kveðið er á um í fyrsta undirlið 2. liðar í hluta A I í III. viðauka, leggja fram hjá eftirlitsyfirvaldi eða -aðila uppdrátt í heppilegum mælikvarða sem sýnir hvar býkúpur eru. Ef engin slík svæði eru tilgreind verður býflugnaræktandinn að leggja viðeigandi gögn og upplýsingar fyrir eftirlitsyfirvaldið eða -aðilann, þar á meðal viðunandi greiningar ef nauðsyn krefur, sem sýna að þau svæði, sem býflugnabú hans hafa aðgang að, uppfylli þau skilyrði sem kröfur eru gerðar um í þessari reglugerð.
- 4.2. Staðarval fyrir býflugnabú skal:
- a) vera þannig að framboð í náttúrunni af hunangslegi, hunangsdögg og frjórkornum fyrir býflugurnar sé nægjanlegt og að þær hafi aðgang að vatni;
- b) vera þannig að innan 3 km geisla frá búinu séu hunangslagar- og frjórkornagjafir mestmegnis lífrænt ræktaðar plöntur og/eða villtur gróður, samkvæmt kröfum í 6. gr. og í I. viðauka við þessa reglugerð, og plöntur sem uppfylla ekki ákvæði þessarar reglugerðar en hafa verið meðhöndlaðar samkvæmt aðferðum sem hafa lítil áhrif á umhverfið, til dæmis þeim sem lýst er í áætlunum sem þróaðar voru í tengslum við reglugerð (EBE) nr. 2078/92 (****) og geta ekki haft veruleg áhrif á það hvort framleiðslan er skilgreind sem lífræn eða ekki;
- c) vera nægilega langt frá allri hugsanlegri uppsprettu mengunar sem tilheyrir ekki landbúnaði, til dæmis þéttbýlisstöðum, miklum umferðaræðum, iðnaðarsvæðum, sorphaugum og sorpbrennsluofnum. Eftirlitsyfirvald eða -aðili skal gera ráðstafanir til að tryggja að farið sé að þessari kröfu.

Framangreindar kröfur gilda ekki um svæði þar sem blómgun verður ekki eða þegar vetrarhvíld ríkir í býkúpunum.

5. Fóður

- 5.1. Undir lok framleiðsluskeiðsins skal skilja eftir nægilegan forða af hunangi og frjórkornum í býkúpunum til að tryggja að býflugurnar lifi veturinn.

- 5.2. Heimilt er að fódra býflugurnar ef vafi leikur á að þær komist af sökum erfiðra veðurskilyrða. Fóðrið skal vera lífrænt framleitt hunang, helst framleiðsla frá sömu lífrænu framleiðslueiningu.
- 5.3. Fyrsta heimilaða undanþága frá lið 5.2 er að lögbær yfirvöld aðildarríkjanna geta leyft að notuð sé lausn úr lífrænt framleiddum sykri eða lífrænt framleiddum sykurmelassa til fódrunar, einkum þegar veðurskilyrði valda því að hunang krystallast.
- 5.4. Önnur heimilaða undanþágan er að eftirlitsyfirvald eða -aðili getur, á aðlögunartíma sem rennur út 24. ágúst 2002, leyft fódrun með sykurlausn, sykurmelassa eða hunangi sem er ekki framleitt samkvæmt ákvæðum þessarar reglugerðar.
- 5.5. Eftirfarandi upplýsingar um fódrun skal færa í skrá býflugnabúanna: tegund afurðar, dagsetningar, magn og hvaða býkúpur nutu fódrunar.
- 5.6. Í býflugnarækt, sem samræmist þessari reglugerð, er óheimilt að nota aðrar afurðir en þær sem eru tilgreindar í liðum 5.1 til 5.4.
- 5.7. Fódrun býflugna má eingöngu fara fram á tímabilinu frá lokum síðustu hunangssöfnunar og þar til 15 dögum áður en framboð verður næst á hunangslegi og hunangsdögg.
6. **Sjúkdómavarnir og dýralæknismeðferð**
- 6.1. Sjúkdómavarnir í býflugnarækt skulu byggjast á eftirfarandi meginreglum:
- a) vali á heppilegum, harðgerðum kynjum;
- b) notkun tiltekinna aðferða sem vekja móttöðuþrótt gegn sjúkdómum og hindra sýkingar, svo sem regluleg endurnýjun drottninga, kerfisbundið eftirlit með býkúpum í því skyni að greina hvers kyns frávik í heilbrigðisástandi, eftirlit með karlbýflugum í býkúpunum, regluleg sóðthreinsun efna og áhalda, eyðing mengaðra efna eða mengunarvalda, regluleg endurnýjun á bývaxi og trygging fyrir nægilegum birgðum frjókorna og hunangs í býkúpum.
- 6.2. Ef sjúkdómur eða annað herjar á býkúpurnar, þrátt fyrir allar framangreindar fyrirbyggjandi ráðstafanir, skulu þær þegar í stað hljóta meðferð og ef nauðsyn krefur má koma þeim fyrir í einangruðum býflugnabúum.
- 6.3. Í býflugnarækt, sem samræmist þessari reglugerð, skal virða eftirfarandi meginreglur við notkun dýralýfja:
- a) notkun þeirra er heimil svo fremi að samsvarandi notkun sé leyfð í aðildarríkinu í samræmi við viðeigandi bandalagsákvæði eða innlend ákvæði sem eru í samræmi við lög bandalagsins;
- b) jurtalækninga- og smáskammtalyf skulu notuð fremur en efnafræðilega samsett, hefðbundin lyf, að því tilskildu að lækningaverkun þeirra sé árangursrík gegn því ástandi sem meðferðin beinist að;
- c) ef notkun framangreindra efna reynist ekki koma að gagni eða ólíklegt þykir að hún skili tilætluðum árangri gegn sjúkdómi eða öðru sem herjar á þannig að hætta sé á að búin eyðist, er heimilt að nota efnafræðilega samsett, hefðbundin dýralýf, enda sé það á ábyrgð dýralæknis eða annarra manna sem hafa til þess leyfi frá aðildarríkjunum, með fyrirvara um þær meginreglur sem mælt er fyrir um í a- og b-liðum hér að framan;
- d) óheimilt er að nota efnafræðilega samsett, hefðbundin lyf sem fyrirbyggjandi meðferð;
- e) með fyrirvara um meginregluna í a-lið hér að framan er heimilt að nota maura-, mjólkur-, edik- og oxalsýru, svo og efnin mentól, þýmól, evkalyptól og kamfóru, gegn smiti af völdum *Varroa jacobsoni*.
- 6.4. Auk framangreindra meginreglna er leyfð sú meðferð, sem dýralæknir veitir, eða meðferð á býkúpum, vaxkökum o.s.frv. sem er lögboðin samkvæmt innlendra löggjöf eða bandalagslöggjöf.
- 6.5. Ef meðferð með efnafræðilega samsettum, hefðbundnum lyfjum er veitt skal meðhöndluðu sambúunum komið fyrir í einangruðum býflugnabúum meðan meðferðin varir og fjarlægja skal allt vax og setja í staðinn vax sem samræmist þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð. Um þessi sambú gildir að aðlögunartímabilið skal vera eitt ár.

- 6.6. Kröfurnar, sem mælt er fyrir um í næsta lið á undan, gilda ekki um afurðir sem eru tilgreindar í e-lið liðar 6.3.
- 6.7. Þegar áformað er að nota dýrallyf er skylt að skrá tegund lyfsins greinilega (þar á meðal upplýsingar um það lyfjafræðilega virka efni sem um ræðir) ásamt nákvæmum upplýsingum um sjúkdómsgreininguna, stærð skammta, aðferð við lyfjagjöf, lengd meðferðar og lögbundinn útskilnaðartíma og tilkynna það eftirlitsyfirvaldi eða -aðila áður en afurðirnar eru markaðssettar sem lífræn framleiðsla.
7. **Ræktunaraðferðir og sanngreining**
- 7.1. Við söfnun býræktarafurðanna er bannað að aflífa býflugurnar í vaxkókunum.
- 7.2. Bannað er að klippa vængi drottninganna eða limlesta þær á annan hátt.
- 7.3. Heimilt er að skipta um drottningu ef fyrri drottning er jafnframt aflífud.
- 7.4. Því aðeins er heimilt að aflífa karllirfur að þær séu smitaðar af *Varroa jacobsoni*.
- 7.5. Notkun tilbúinna fæliefna er bönnuð meðan hunangstekja fer fram.
- 7.6. Skylt er að skrá svæðið, þar sem býflugnabúið er, ásamt auðkenni býkúpna. Tilkynna ber eftirlitsyfirvaldi eða -aðila, innan frests sem eftirlitsyfirvald eða -aðili samþykkir, flutning á býflugnabúum.
- 7.7. Sérstaklega skal tryggja að hunangstekja, vinnsla og geymsla býræktarafurðanna fari fram á þann hátt sem hæfilegur þykir. Skylt er að skrá allar ráðstafanir sem eru gerðar í því skyni að fara að þessum kröfum.
- 7.8. Færa skal í skrá býflugnabúsins hvenær kassar (supers) með vaxkókum eru fjarlægðir úr búunum og hvenær hunangið er skilið úr þeim.
8. **Gerð býkúpna og efni sem eru notuð við býrækt**
- 8.1. Býkúpurnar skulu í meginatriðum vera úr náttúru efni sem engar líkur eru á að mengi umhverfið eða býræktarafurðirnar.
- 8.2. Að undanteknum þeim afurðum, sem eru nefndar í e-lið liðar 6.3, er óheimilt að nota önnur efni í býkúpnum en náttúruafurðir á borð við býpétti (própolis), vax og jurtaolíur.
- 8.3. Bývaxið, sem er notað í nýjar vaxplötur, verður að vera frá lífrænum framleiðslueiningum. Eftirlitsyfirvaldið eða -aðilinn getur í sérstökum tilvikum veitt undanþágu, einkum ef um nýjar stöðvar er að ræða eða á aðlögunartímabilinu, fyrir notkun á bývaxi, sem er ekki frá slíkum einingum, enda sé lífrænt framleitt bývax ekki fæanlegt á markaðnum, og að því tilskildu að það sé úr vaxlökum hunangshólfanna.
- 8.4. Bannað er að skilja hunang úr vaxkókum sem í er ungvíði.
- 8.5. Eingöngu er heimilt að nota viðeigandi afurðir, sem eru tilgreindar í 2. lið í B-hluta II. viðauka, til að verja efni (ramma, býkúpur og vaxplötur), einkum gegn plágum.
- 8.6. Heimilt er að beita til dæmis gufu eða beinum loga.
- 8.7. Við þríf og sótthreinsun efna, bygginga, búnaðar, áhalda eða afurða, sem eru notuð í býflugnarækt, er eingöngu heimilt að nota viðeigandi efni sem eru tilgreind í E-hluta II. viðauka.

(*) Stjtið. EB L 142, 2.6.1997, bls. 1. Reglugerðinni var breytt með reglugerð (EB) nr. 2331/98 (Stjtið. EB L 291, 30.10.1998, bls. 10).

(**) Stjtið. EB L 375, 31.12.1991, bls. 1.

(***) Stjtið. EB L 340, 11.12.1991, bls. 28. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/2/EB (Stjtið. EB L 25, 28.1.1997, bls. 24).

(****) Stjtið. EB L 340, 11.12.1991, bls. 33.

(*****) Stjtið. EB L 215, 30.7.1992, bls. 85. Reglugerðinni var síðast breytt með reglugerð (EB) nr. 2772/95 (Stjtið. EB L 288, 1.12.1995, bls. 35).“

II. II. viðauka er breytt sem hér segir:

1. Í stað fyrirsagnarinnar í B-hluta komi eftirfarandi:

„B. VARNAREFNI

1. Plöntuvarnarefni.“

2. Eftirfarandi skal skotið inn á eftir 1. lið í B-hluta:

„2. Efni notuð til að halda niðri plágum og sjúkdómum í byggingum og tilheyrandi búnaði fyrir búfê:

Efni tilgreind í 1. lið

Nagdýraeyðar“.

3. Í stað „Aðrar afurðir“ í C-hluta komi eftirfarandi:

„C. FÓÐUREFNI

1. **Fóðurefni úr jurtaríkinu**

- 1.1. Korn ásamt afurðum og aukaafurðum þess. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Hafragrjón, -flögur, -föðurmjöl, -hýði og -klið; byggkorn, -prótín og -föðurmjöl; hrisgrjón, brotinn rís, rísklið og -kímkaka; hirsikorn; rúgkorn, -föðurmjöl, -föður og -klið; dúrrukorn; hveitikorn, -föðurmjöl, -hýði, -glútenföður, -glúten og -kím; speldiskorn; rúghveitikorn, maískorn, -klið, -föðurmjöl, -kímkaka og -glúten; maltspírur; hrat frá bruggun.

- 1.2. Oliufrae og oliurík aldin ásamt afurðum og aukaafurðum þeirra. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Repjufrae, -kaka og -hýði; sojabauur, einnig ristaðar, -kaka og -hýði; sólblómafrae og -kaka; baðmullarfrae og -kaka; hörfrae og -kaka; sesamfrae og -kaka; pálmakjarnakaka; arfanæpufrækaka og -hýði; graskersfrækaka; ólífumauk (sem fellur til við pressun eða ámóta vinnslu).

- 1.3. Belgjurtakrae ásamt afurðum og aukaafurðum þess. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Hrútsertur (frae); linsuflækjufrae; varpabauur (frae) sem hafa fengið viðeigandi hitameðferð; ertur (frae), ertuföðurmjöl og -klið; hestabauur sem frae, hestabaunaföðurmjöl og -klið; flækjufrae og lúpinuflækjufrae.

- 1.4. Hnýði og rótarárvextir ásamt afurðum og aukaafurðum þeirra. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Sykurrófnamauk, þurrrakaðar rófur, kartöflur, sætuhnúðar (hnýði), manjókraetur, kartöflumauk (aukaafurð sem fellur til við útdrátt kartöflusterkju), kartöflusterkja, kartöfluprotín og tapióka.

- 1.5. Önnur frae og aldin ásamt afurðum og aukaafurðum þeirra. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Jóhannesarbrauðskálpar, sítrushrat, eplahrat, tómahrat og greiphrat.

- 1.6. Föðurjurtir og grófföður. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Refasmári, refasmáramjöl, smári, smáramjöl, gras og grænföður (úr föðurjurtum), grasmjöl, hey, vothey, kornhálmur og rótarárvextir til föðurs.

- 1.7. Aðrar plöntur ásamt afurðum og aukaafurðum þeirra. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Melassi sem bindiefni í fôðurlöndum, þörungamjöl (unnið með þurrkun og mölun og skolað til að minnka innihald joðs), duft og kjarni (extracts) úr plöntum, plöntupróteínkjarni (eingöngu fyrir ung dýr), krydd og kryddjurtir.

2. **Fóðurefni úr dýraríkinu**

- 2.1. Mjólk og mjólkurafurðir. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Hrámjólk, eins og hún er skilgreind í 2. gr. í tilskipun 92/46/EEB (*), mjólkurduft, undanrenna, undanrennuft, áfir, áfaduft, mysa, mysuoft, sykurskert mysuoft, mysupróteínuft (dregið út með eðlisfræðilegum aðferðum), kasínuft og laktósaduft.

- 2.2. Fiskur og önnur sjávardýr ásamt afurðum og aukaafurðum þeirra. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Fiskur, fiskilýsi og óhreinsað þorska(lifrar)lýsi; efni sem myndast við sjálfsrof, vatnsrof og próteínrof, fengin með ensímverkun, úr fiski, lindýrum eða krabbadýrum og hvort sem þau eru í leysanlegu formi eða ekki, eingöngu ætluð ungum dýrum; fiskimjöl.

3. **Fóðurefni úr steinaríkinu**

Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Natríum:

óhreinsað sjávarsalt

óunnið steinsalt

natríumsúlfat

natríumkarbónat

natríumbíkarbónat

natríumklóríð

Kalsíum:

þörungakalk (lithotamnion) og mergill

skeljar sjávardýra (þar á meðal blekfiskaskeljar)

kalsíumkarbónat

kalsíumlaktat

kalsíumglúkonat

Fosfór:

díkalsíumfosfat (botnfall úr beinum)

flúrsneytt díkalsíumfosfat

flúrsneytt monókalsíumfosfat

Magnesium:

vatnsfrítt magnesiumoxíð

magnesiumsúlfat

magnesiumklóríð

magnesiumkarbónat

Brennisteinn:

natríumsúlfat“

4. Eftirfarandi hlutar bætist við:

„D. AUKEFNI Í FÓÐRI, TILTEKIN EFNI NOTUÐ Í FÓÐUR (TILSKIPUN 82/471/EBE) OG TÆKNILEG
HJÁLPAEFNI VIÐ VINNSLU NOTUÐ Í FÓÐUR

1. **Aukefni í fóðri**

1.1. Snefilefni. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

- E1 Járn:
járn-(II)-karbónat
járn-(II)-súlfat, einvatnað (mónóhýdrat)
járn-(III)-oxíð
- E2 Joð:
kalsíumjoðat, vatnsfrítt
kalsíumjoðat, sexvatnað
kalíumjoðið
- E3 Kóbalt:
kóbalt-(II)-súlfat, einvatnað og/eða sjövatnað
basískt kóbalt-(II)-karbónat, einvatnað
- E4 Kopar:
kopar-(II)-oxíð
basískt kopar-(II)-karbónat, einvatnað
kopar-(II)-súlfat, fimmvatnað
- E5 Mangan:
mangan-(II)-karbónat
mangan-(II og III)-oxíð
mangan-(II)-súlfat, ein- og/eða fjórvatnað
- E6 Sink:
sinkkarbónat
sinkoxíð
sinksúlfat, ein- og/eða sjövatnað
- E7 Mólýbden:
ammoníummólýbdat, natríummólýbdat
- E8 Selen:
natríumselenat
natríumselenít

1.2. Vítamín, forvítamín og efnafræðilega vel skilgreind efni með áþekka verkun. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Vítamín sem eru leyfð samkvæmt tilskipun 70/524/EBE(**):

- einkum þau sem eru unnin úr náttúrlegum hráefnum í fóðurefnum, eða
- tilbúin vítamín sem eru eins og náttúrleg vítamín, eingöngu fyrir einmaga dýr.

1.3. Ensím: Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Ensím sem eru leyfð samkvæmt tilskipun 70/524/EBE.

1.4. Örverur. Eftirfarandi örverur eru í þessum flokki:

Örverur sem eru leyfðar samkvæmt tilskipun 70/524/EBE.

1.5. Rotvarnarefni. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

E 236	Maurasýra, eingöngu til nota í vothey
E 260	Ediksýra, eingöngu til nota í vothey
E 270	Mjólkursýra, eingöngu til nota í vothey
E 280	Própiónsýra, eingöngu til nota í vothey

1.6. Bindiefni, kekkjavarnarefni og storkuefni. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

E 551b	Sílikat í sviflausn
E 551c	Kísilgúr
E 553	Sepíólít
E 558	Bentónít
E 559	Kaólínítleir
E 561	Vermikulít
E 599	Perlít

2. Tilteknar afurðir notaðar í fóður

Eftirfarandi afurðir eru í þessum flokki:

—

3. Tæknileg hjálparefni við vinnslu notuð í fóður

3.1. Tæknileg hjálparefni fyrir vothey. Eftirtalin efni eru í þessum flokki:

Sjávarsalt, óunnið steinsalt, ensím, ger, mysa, sykur, sykurrófnamauk, kornmjöl, melassi og mjólkursýru-, ediksýru-, maurasýru- og própiónsýrugerlar.

Ef gerjun verður ónóg vegna veðurfarslegra skilyrða getur eftirlitsyfirvaldið eða -aðilinn heimilað notkun mjólkur-, maura-, própión- og ediksýru við verkun votheys.

E. EFNI LEYFÐ TIL NOTA VIÐ HREINSUN OG SÓTTHREINSUN BYGGINGA OG TILHEYRANDI BÚNAÐAR FYRIR DÝR (T.D. BÚNAÐAR OG ÁHALDA)

kalíum- og natríumsápa

vatn og gufa

leskjað kalk

kalk

óleskjað kalk

natríumhýpóklórít (t.d. sem fljótandi bleikiefni)

vítissóði

kalíumhýdroxíð

vetnisperoxíð

náttúrlegir kjarnar úr plöntum

sítrónu-, peredik-, maura-, mjólkur-, oxal- og ediksýra

alkóhól

saltpéturssýra (búnaður í mjólkuriðnaði/-framleiðslu)

fosfórsýra (búnaður í mjólkuriðnaði/-framleiðslu)

formaldehýð

vörur til að hreinsa og sóttahreinsa jógur og mjólkuráhöld

natríumkarbónat

F. AÐRAR AFURÐIR

- (*) Stjtið. EB L 268, 14.9.1992, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 94/71/EB (Stjtið. EB L 368, 31.12.1994, bls. 33).
- (**) Stjtið. EB L 270, 14.12.1970, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 98/19/EB (Stjtið. EB L 96, 28.3.1998, bls. 39).“

III. III. viðauka er breytt sem hér segir:

1. Í stað fyrirsagnarinnar í A-hluta kemur „A.1 Plöntur og plöntuafurðir, ræktaðar eða fengnar með tínslu/söfnun“.
2. Eftirfarandi lið er skotið inn:

„A.2. Búfé og búfjárafurðir úr landbúnaðarframleiðslu

1. Þegar eftirlitskerfið, sem nær sérstaklega til búfjárfframleiðslu, kemur fyrst til framkvæmda skulu framleiðandi og eftirlitsaðili taka saman:
 - nákvæma lýsingu á gripahúsum, beitilandi, hólfulum, gerðum o.s.frv. og, eftir því sem við á, aðstöðu vegna geymslu, þökkunar og vinnslu að því er varðar búfé, búfjárafurðir, hráefni og aðföng,
 - nákvæma lýsingu á þeirri aðstöðu þar sem búfjáraburður er geymdur,
 - áætlun um dreifingu slíks áburðar, sem eftirlitsyfirvald eða -aðili hefur samþykkt, ásamt nákvæmri lýsingu á þeim svæðum sem eru lögð undir ræktun nytjaplantna,
 - greinargerð, eftir því sem við á, um ákvæði samninga sem gerðir eru við önnur býli og varða dreifingu búfjáraburðar,
 - áætlun fyrir framleiðslueiningu lífrænt ræktaðs búfjár (til dæmis um fóðrun, tímgun og heilbrigði),
 - greinargerð um allar raunhæfar ráðstafanir sem ber að gera á býlinu í því skyni að tryggja að farið sé að ákvæðum þessarar reglugerðar.

Lýsingin og viðkomandi ráðstafanir skulu settar fram í eftirlitsskýrslu sem viðkomandi framleiðandi meðáritar.

Í skýrslunni skal enn fremur koma fram skuldbinding framleiðandans um að hann muni stunda rekstur sinn í samræmi við ákvæði 5. og 6. gr. og að hann samþykki, ef um brot á reglum er að ræða, að þær ráðstafanir, sem um getur í 9. mgr. 9. gr. og, ef við á, í 3. mgr. 10. gr., komi til framkvæmda.

2. Almennu kröfurnar um eftirlit í 1. og 4. til 8. liðar í hluta A.1, sem gilda um nytjaplöntur og plöntuafurðir, gilda einnig um búfé og búfjárafurðir.

Heimiluð er sú undanþága frá þessum reglum að leyft er að geyma hefðbundin dýralyf og sýklalyf á bújörðum, enda hafi dýralæknir gefið út lyfseðil fyrir þeim í tengslum við meðferð eins og um getur í I. viðauka, og þau séu geymd undir eftirliti og færð í skrá búsins.

3. Skylt er að auðkenna búféð á varanlegan hátt með tækni sem sniðin er að hverri tegund, hvert dýr, ef um stór spendýr er að ræða, en hvert dýr eða hvern hóp ef um alifugla eða smærri spendýr er að ræða.
4. Upplýsingar um búféð skal færa í búfjárskýrslu sem eftirlitsyfirvald eða -aðili getur gengið að hvenær sem er á bújörðinni.

Slíkar skýrslur, sem veita eiga nákvæma lýsingu á bústofninum og meðferð hans, skulu innihalda eftirfarandi upplýsingar:

- koma búfjár á bújörðina að því er varðar hverja tegund: uppruni og komudagur, aðlögunartími, auðkenni og forsaga um meðferð af hálfu dýralæknis,
- brottflutningur búfjár af bújörðinni að því er varðar hverja tegund: aldur, fjöldi dýra, þyngd ef um sláturdýr er að ræða, auðkenni og ákvörðunarstaður,

- hvers kyns vanhöld dýra og ástæður þeirra,
 - fôður: gerð, þar á meðal fôðurbótaefni (feed supplements), hlutfall mismunandi innihaldsefna í skömmtum og tímabil, þegar dýrin geta gengið frjals í högum, og tímabil þegar dýrin geta farið milli bithaga í þeim tilvikum þar sem takmarkanir gilda,
 - forvarnir gegn sjúkdómum og meðferð og umönnun dýralæknis: dagsetning meðferðar, sjúkdómsgreining, tegund efnis sem er notað við meðferð, tilhögun meðferðar og lyfseðlar dýralæknis, er varða meðferðina, ásamt rökstuðningi, og útskilnaðartíminn sem tilskilinn er áður en búfjárafurðir mega fara á markað.
5. Ef framleiðandi rekur nokkur búfjárbýli á sama svæði heyra þær einingar, þar sem búfjárframleiðsla eða framleiðsla búfjárafurða er stunduð og sem falla ekki undir 1. gr., einnig undir eftirlitskerfið að því er varðar fyrsta, annan og þriðja undirlið 1. liðar í þessum hluta um búfé og búfjárafurðir svo og ákvæði um hirðingu og fôðrun dýranna, búfjárskýrslur og meginreglurnar um geymslu þess sem er notað við eldið.“
3. Í stað fyrirsagnarinnar í B-hluta komi eftirfarandi:
- „B. Einingar þar sem tilreiðsla plöntu- og búfjárafurða og matvæla úr plöntu- og búfjárafurðum fer fram.“
4. Í stað fyrirsagnarinnar í C-hluta komi eftirfarandi:
- „C. Innflytjendur plöntu- og búfjárafurða og matvæla úr plöntu- og/eða búfjárafurðum frá þriðju löndum.“
- IV. Eftirfarandi málsgrein bætist við í VI. viðauka á eftir fyrstu málsgrein undir fyrirsögninni „Almennar meginreglur“:
- „Meðan reglurnar í A- og B-liðum í þessum viðauka hafa ekki verið samþykktar, og til að ná sérstaklega til tilreiðslu matvæla úr einni búfjárafurð eða fleiri, skulu innlendir reglur gilda.“
- V. Eftirfarandi viðaukar bætist við:
- „VII. VIÐAUKI

Hámarksfjöldi dýra á ha Flokkur eða tegund	Hámarksfjöldi dýra á ha (sem jafngildir 170 kg N/ha/ár)
Dýr af hestaætt eldri en sex mánaða	2
Eldiskálfar	5
Aðrir nautgripir yngri en veturgamlir (12 mánaða),	5
Naut sem eru veturgömul en yngri en tvævetra,	3,3
Kýr sem eru veturgamlar en yngri en tvævetra,	3,3
Naut tvævetra eða eldri	2
Undaneldiskvígur	2,5
Eldiskvígur	2,5
Mjólkurkýr	2
Afsláttarkýr	2
Aðrar kýr	2,5
Undaneldiskanínur, læður	100
Ær	13,3
Geitur	13,3
Mjólkurgrísir	74
Undaneldisgyltur	6,5
Eldissvín	14
Önnur svín	14
Eldiskjúklingar	580
Varphænur	230

„VIII. VIÐAUKI

Minnsti leyfilegi yfirborðsflötur innan- og utanhúss og önnur einkenni húsakosts fyrir mismunandi tegundir dýra og mismunandi framleiðslugreinar

1. NAUTGRIPIR, SAUÐFÉ OG SVÍN

	Innanhússrými (svæði sem dýrin hafa aðgang að)		Utanhússrými (gerði o.þ.h. annað en beitaland)
	Lágmarkslífþyngd (kg)	m ² /dýr	m ² /dýr
Nautgripir og dýr af hestaætt til undaneldis og í slátueldi	að 100	1,5	1,1
	að 200	2,5	1,9
	að 350	4,0	3
	meiri en 350	5 að lágmarki 1 m ² /100 kg	3,7 að lágmarki 0,75 m ² /100 kg
Mjólkurkúr		6	4,5
Þarfanaut		10	30
Sauðfé og geitfé		1,5 fullorðið fé/geitfé 0,35 lömb/kiðlingar	2,5 2,5 og 0,5 fyrir lömb eða kiðlinga
Gyltur með grísi yngri en 40 daga á spena		7,5 gyltur	2,5
Eldissvín	að 50	0,8	0,6
	að 85	1,1	0,8
	að 110	1,3	1
Mjólkurgrísir	eldri en 40 daga og að 30 kg	0,6	0,4
Undaneldissvín		2,5 gyltur	1,9
		6,0 geltir	8,0

2. ALIFUGLAR

	Innanhússrými (svæði sem dýrin hafa aðgang að)			Utanhússrými (svæði í m ² sem er til ráðstöfunar fyrir hvert skipti/dýr)
	Fjöldi dýra/m ²	cm af prikum/dýr	hreiður	
Varphænur	6	18	8 varphænur á hreiður eða 120 cm ² /fugl ef hreiður er sameiginlegt	4, svo fremi að ekki sé farið yfir 170 kg af N/ha/ár
Alifuglar í slátureldi (í föstum húsum)	10 að hámarki 21 kg lífþyngd/m ²	20 (eingöngu fyrir perluhænsn)		4 sláturkjúklingar og perluhænsn. 4,5 endur 10 kalkúnar 15 gæsir Ekki skal fara yfir 170 kg af N/ha/ár að því er varðar allar ofangreindar tegundir
Alifuglar í slátureldi (í færanlegum húsum)	16 (*) í færan- legum alifuglahús- um þar sem líf- þyngd er að há- marki 30 kg/m ²			2,5, svo fremi að ekki sé farið yfir 170 kg af N/ha/ár

(*) Eingöngu ef um er að ræða færanleg hús með gólfleti, sem er ekki yfir 150 m², sem standa opin að nóttu.“